

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Lecții din viața lui David

ianuarie - martie 2021

Cuprins

1. Un tânăr fără pretenții și liniștit
2. Biruind uriași
3. Criza
4. Dragostea frățească
5. Dezvoltând caracterul
6. David și Saul
7. Pericol în compromis
8. Cel umil este înălțat
9. Crescând în înțelepciunea lui Dumnezeu
10. Secrete ale succesului
11. Cel înălțat este smerit
12. Consecințe dureroase
13. O moștenire a îndurării și dreptății

Imagini: Advent Digital Media pe coperta 1;
Map Resources pentru paginile cu
darul special, Good Salt pentru 46, 80

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Lecțiile biblice pentru Sabat, un program de studiu zilnic, sunt bazate doar pe Biblie și Spiritul Profeției, fără comentarii adiționale. Citatele sunt cât mai scurte posibil, pentru a reda idei concise, directe. În câteva situații sunt adăugate paranteze [] pentru a asigura claritate, context corespunzător și lizibilitate fluentă. Se recomandă călduros studiul suplimentar din materialele sursă.

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 97, Nr. 1, ianuarie – martie, 2021. Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Copyright © 2020, tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, SUA.

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27
505200 Făgăraș, jud. Brașov
Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111
e-mail: info@farulspereantei.ro
www.farulspereantei.ro

Cuvânt înainte

Studiul din Școala de Sabat din acest trimestru se bazează pe lecții din viața lui David. De ce este atât de important pentru noi astăzi studiul acestui subiect?

„Istoria vieții lui David oferă una dintre mărturiile cele mai impresionante date vreodată cu privire la primejdiile care amenință sufletul prin putere, bogăție și onoruri lumești — lucruri care sunt dorite de oameni cu cea mai mare înfocare.” — *Patriarhi si Profeți*, p. 746, cap. 73.

„David a fost un bărbat reprezentativ. Istoria lui este de interes pentru fiecare suflet care se luptă pentru biruință veșnică. În timpul vieții sale două puteri s-au luptat pentru stăpânire. Necredința și-a adunat forțele și a încercat să eclipseze lumina care strălucea asupra lui de la tronul lui Dumnezeu. Zi după zi bătălia a continuat în inima lui, Satan disputând fiecare pas făcut înainte de forțele neprihănirii. David a înțeles ce însemna să lupti împotriva căpeteniilor și puterilor, împotriva stăpânilor întunericului din această lume.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 3, pp. 1142, 1143.

„Dumnezeu l-a ales pe David, un păstor umil, pentru a conduce poporul Său. El păstra cu strictețe toate ceremoniile legate de religia iudaică și s-a distins prin încrederea sa hotărâtă și neclintită în Dumnezeu. El era remarcabil pentru credințioșia și evlavia sa. Hotărârea sa, umilința sa, dragostea sa pentru dreptate și caracterul lui statornic l-au calificat pentru a putea aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu de a instrui pe Israel cu privire la viața lor de consacrare și de a-i conduce ca un monarh generos și înțelept.” — *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 377.

„Raportul vieții lui arată că păcatul nu poate aduce decât rușine și durere, dar că iubirea și mila lui Dumnezeu pot ajunge până la cele mai mari adâncimi. Credința va înălța sufletul care se pocăiește pentru a se împărtăși din înfierea fiilor lui Dumnezeu. Din toate asigurările cuprinse în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai puternice despre credințioșia, dreptatea și îndurarea legământului lui Dumnezeu.” — *Patriarhi si Profeți*, p. 754.

„Când pomii ce nu aduc roade sunt tăiați pentru că împovărează pământul, când mulțimile de frați falși se disting între cei adevărați, atunci cei ce erau în umbră vor fi revelați și cu osanale vor intra în rânduri sub steagul Domnului Hristos. Cei care au fost timizi și neîncrezători în ei înșiși se vor declara pe față pentru Hristos și pentru adevărul Său. Cel mai slab și mai ezitant din biserică va fi atunci ca David — hotărât să acționeze și să îndrăznească.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 81, cap. 6: Mărturiile trecute cu vederea.

Ne rugăm ca Duhul Sfânt al lui Hristos să ne ghideze în acest trimestru în studiul vieții și activității lui David. Să ne întărim mințile cu o înțelegere mai profundă a dreptății și îndurării perfect echilibrate a Creatorului și Dumnezeului nostru!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Sabat, 2 ianuarie 2021
Darul Sabatului Întâi
pentru Centrul de Misiune al
Uniunii Pacificului de Sud

Oceanul Pacific este cel mai întins ocean din lume – acoperind 1/3 din suprafața pământului – și găzduind sute de națiuni insulare. Din punct de vedere istoric, multe dintre aceste națiuni din Pacificul de Sud erau bine cunoscute pentru practicile păgâne, inclusiv vrăjitoria și canibalismul. Nu puțini dintre primii misionari și-au sacrificat viețile pe aceste insule, încercând să răspândească mesajul Evangheliei. Astăzi, deși unele dintre aceste practici există în continuare, creștinismul a avut un impact mare asupra acestor națiuni, oferind lumina și speranța Evangheliei în locul întinericului diferitelor practici păgâne.

Mesajul reformei a ajuns în unele țări din Pacificul de Sud în anii '70-'80, dar a fost întemeiat mai ferm odată ce misionari din Australia și din cadrul Conferinței Generale au călătorit și au ajuns pe meleagurile noastre la sfârșitul anilor 1990.

În decembrie 2013, delegații din cele 7 câmpuri misionare din țările în care s-a înființat lucrarea s-au organizat împreună pentru a deveni Misiunea Uniunii Pacificului de Sud. Deși suntem încercați de distanțele prea mari și nu suntem avuți în bogățiile acestei lumi, Îi mulțumim lui Dumnezeu că lucrarea se răspândește în Pacificul de Sud și multe suflete sunt atinse de adevăr.

Nevoia noastră de a avea un centru multi-funcțional pentru închinare, conferințe, adunări de tineret și pentru instruirea tinerilor noștri pentru a fi viitori misionari, precum și pentru un sediu al Uniunii, a fost puternic simțită. S-a cumpărat un teren într-o zonă rurală, în apropiere de Port Vila, Vanuatu, o națiune formată din aproximativ 80 de insule. Vanuatu este o locație centrală, unde se pot aduna împreună oameni din câmpurile misiunii din Fiji, Polinezia Franceză, Noua Caledonie, Insulele Solomon și Samoa.

Privind la marea lucrare din fața noastră și la numeroasele insule și țări din Pacificul de Sud, unde adevărul nu a ajuns, înțelegem că lucrarea este într-adevăr mare! Mesajul mântuirii trebuie să ajungă în toate țările, și totuși avem asigurarea că Domnul „nu va slăbi, nici nu Se va descuraja, până nu va fi așezat dreptatea pe pământ; și insulele vor aștepta Legea Lui.” (Isaia 42:4 – versiunea BTF)

Vă rugăm din inimă, să ne acordați sprijinul vostru financiar, oferind cu generozitate pentru acest proiect, fapt ce ne va ajuta în nevoia noastră, să răspândim Evanghelia sufletelor din această vastă întindere oceanică.

Frații voștri din Pacificul de Sud

Un tânăr fără pretenții și liniștit

„Domnul nu vede cum vede omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7, KJV)

„David era sensibil la influența Duhului Sfânt, iar Domnul, în providența Sa, l-a instruit pentru slujirea Sa, pregătindu-l să îndeplinească scopurile Sale. Hristos a fost arhitectul șef al caracterului său.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1018 (1 Samuel 16).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 637-642 (cap. 62 – *Ungerea lui David*)

Duminică

27 decembrie

1. ÎN SINGURĂTATEA NATURII

a. Ce a învățat David în anii săi timpurii din împrejurimile ținutului rural? Romani 1:20; Psalmii 8:3-9. Cum este un astfel de mediu favorabil dezvoltării spirituale? Psalmii 24:1.

Romani 1:20: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

Psalmii 8:3-9: „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale –, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!”

Psalmii 24:1: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!”

„David, în prospețimea anilor săi de băiat, păzea turmele [tatălui său] în timp ce ele pășteau pe colinele care înconjurau Betleemul.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 637 (cap. 62 – *Ungerea lui David*).

„Hristos a fost Acela care ... a vorbit cu tânărul David în timp ce acesta își veghea turma.” — *Hristos, lumina lumii*, pp. 290, 291 (cap. 30 – *Alegerea celor doisprezece*)

b. Cum pot beneficia tinerii astăzi de o educație timpurie asemănătoare cu cea a lui David? Psalmii 19:1-3; 119:9, 97, 113.

Psalmii 19:1-3: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Nu există niciun grai, nicio limbă în care vocea lor să nu se audă.” (KJV)

Psalmii 119:9, 97, 113: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău... (97) Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea. (113) Urăsc gândurile zadarnice, dar iubesc Legea Ta.” (KJV)

„Cerurile pot fi [pentru tineri] o carte de studiu, din care ei pot învăța lecții de un interes profund. Luna și stelele pot fi tovarășii lor, vorbindu-le în cel mai elocvent limbaj despre dragostea lui Dumnezeu.” — *The Youth's Instructor*, 25 octombrie 1900.

Luni

28 decembrie

2. INIMA PSALMISTULUI

a. Care a fost scopul lui Dumnezeu când l-a înzestrat pe David cu daruri poetice și muzicale? Psalmii 105:1, 2; 66:16, 17.

Psalmii 105:1, 2: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscute printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui!”

Psalmii 66:16, 17: „Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisiți ce a făcut El sufletului meu! Am strigat către El cu gura mea, și îndată lauda a fost pe limba mea.”

„Umilul băiat-păstor cânta cântece compuse de el însuși, iar strunele harpei sale erau un acompaniament plăcut pentru glasul său melodios și proaspăt. Domnul îl alesese pe David și îi ordonase viața astfel încât el să aibă posibilitatea să-și instruiască vocea și să-și cultive talentul pentru muzică și poezie. Domnul îl pregătea acum, în timpul vieții sale singuratice cu turmele, pentru lucrarea pe care El o rânduisese să-i fie încredințată în anii de mai târziu.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1018, cap. referitor la 1 Samuel 16).

b. Explicați cum credincioșii din toate timpurile au cules o mare binecuvântare spirituală din experiența lui David ca păstor. Psalmii 66:1-6; 100:3.

Psalzii 66:1-6: „Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre! Ziceți lui Dumnezeu: „Cât de înfricoșate sunt lucrările Tale! Din pricina mărimii puterii Tale, vrăjmașii Tăi Te lingușesc. Tot pământul se închină înaintea Ta și cântă în cinstea Ta, cântă Numele Tău.” Veniți și priviți lucrările lui Dumnezeu! Ce înfricoșat este El când lucrează asupra fiilor oamenilor! El a prefăcut marea în pământ uscat și râul a fost trecut cu piciorul: atunci ne-am bucurat în El!”

Psalzii 100:3: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, și nu noi înșine: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui.” (KJV)

„Zilnic, [David] ajungea într-o comuniune tot mai intimă cu Dumnezeu. Minte sa pătrundea constant în adâncimi tot mai mari, pentru a afla noi subiecte care să-i inspire cântecul...”

Cine poate să măsoare rezultatele acelor ani de trudă și pribegie printre colinele singuratiche? Legătura cu natura și cu Dumnezeu, grija pentru turmele sale, pericolele și izbăvirile, întristările și bucuriile soartei sale umile, trebuiau nu numai să modeleze caracterul lui David și să influențeze viața lui de mai târziu, ci, prin psalmii dulcelui cântăreț al lui Israel, trebuia să aprindă în toate veacurile viitoare iubirea și credința în inimile celor din poporul lui Dumnezeu și să-l apropie de inima veșnic iubitoare a Aceluia în care trăiesc toate făpturile Sale.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 642 (cap. 62 – *Ungerea lui David*).

„Psalmistul unește legea lui Dumnezeu din lumea naturală cu legile oferite făpturilor Sale create inteligent.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 3, p. 1144, cap. referitor la Psalmul 19.

„[Psalmii 66: 1-5 citat] Acest psalm și porțiuni din psalmii 68 și 72, au fost cântați adesea de Hristos.” – *Ibid.*, p. 1148, cap. referitor la Psalmul 66.

„Cu calm răbdător, Hristos a întâmpinat zâmbetele disprețuitoare, ironiile și batjocurile colegilor Săi de muncă de la bancul de lucru al tâmplarului. În loc să riposteze cu supărare, El începea să cânte unul din psalmii frumoși ai lui David, iar colegii Săi, înainte să-și dea seama ce făceau, se uneau cu El în cântare.” – *Ibid.*, vol. 7, p. 936, cap. referitor la Iacov 3.

Marți

29 decembrie

3. ÎNȚELEGÂND PERSPECTIVA NOASTRĂ LIMITATĂ

- a. Explicați înțelegerea limitată a profetului Samuel când Domnul l-a trimis să ungă pe unul dintre fiii lui Isai ca împărat.
1 Samuel 16:1-6.**

1 Samuel 16:1-6: „Domnul a zis lui Samuel: „Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat ca să nu mai domnească peste Israel? Umple-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai, Betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat.” Samuel a zis: „Cum să mă duc? Saul are să afle și mă va ucide.” Și Domnul a zis: „Să iei cu tine un vițel și să zici: ‘Vin să aduc o jertfă Domnului.’ Să poftești pe Isai la jertfă; Eu îți voi arăta ce trebuie să faci și Îmi vei unge pe acela pe care-ți voi spune să-l ungi.” Samuel a făcut ce zisese Domnul și s-a dus la Betleem. Bătrânii cetății au alergat înspăimântați înaintea lui și au zis: „Ce vestește venirea ta: ceva bun?” El a răspuns: „Da, vin să aduc o jertfă Domnului. Sfințiți-vă și veniți cu mine la jertfă.” A sfințit și pe Isai cu fiii lui și i-a poftit la jertfă. Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab, și-a zis: „Negreșit, unsul Domnului este aici, înaintea Lui.”

„În timp ce admira ținuta princiară [a lui Eliab], Samuel gândea în sine: „Acesta este negreșit, unsul Domnului, ales pentru a fi succesorul lui Saul”, așteptând confirmarea divină ca să-l ungă. Dar Domnul nu Se uita la aparența exterioară. Eliab nu se temea de Domnul. Dacă ar fi fost chemat la tron, ar fi fost un domnitor mândru și sever.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 638 (cap. 62 – *Ungerea lui David*).

b. Ce ar trebui să învățăm din această experiență a lui Samuel – în special când alegem diferite tipuri de conducători și privind la viitorul tinerilor din mijlocul nostru? 1 Samuel 16:7; Ioan 7:24.

1 Samuel 16:7: „Și Domnul a zis lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu vede așa cum vede omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.” (KJV)

Ioan 7:24: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.”

„Putem învăța din greșeala lui Samuel, cât de zadarnică este aprecierea care se bazează pe frumusețea fizionomiei sau noblețea staturii. Putem învăța cât de incapabilă este înțelepciunea omenească, fără o specială iluminare cerească, de a pricepe tainele inimii sau a cuprinde sfaturile lui Dumnezeu. Gândurile și căile lui Dumnezeu cu privire la fapăturile Sale sunt mai înalte decât mintea noastră mărginită, dar putem să fim siguri că toți copiii Săi vor fi conduși exact în locul pentru care sunt calificați și vor fi făcuți în stare să aducă la îndeplinire chiar lucrarea încredințată mâinilor lor, dacă vor voi să își supună voința lor voinței lui Dumnezeu, pentru ca planurile Sale binevoitoare să nu fie nimicite prin stricăciunea omenească.” – *Ibid.*

„Nu va răspunde educația temeinică a câtorva persoane la oricare cerință esențială?”

Nu, răspund eu, cât se poate de hotărât, nu. Ce selecție am fi în stare să facem între tinerii noștri? Cum am putea spune cine va fi cel mai promițător, cine va aduce serviciul cel mai bun lui Dumnezeu? În judecata noastră omească, noi am putea face cum a făcut Samuel, care, atunci când a fost trimis să-l găsească pe unsoarul Domnului, s-a uitat la înfățișarea exterioară... Cine poate să determine care persoană din familie se va dovedi eficientă în lucrarea lui Dumnezeu? Tuturor tinerilor trebuie să li se permită să aibă binecuvântările și privilegiile educării în școlile noastre, pentru ca să poată fi inspirați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 197 (secț. *Copii neglijați*).

Miercuri

30 decembrie

4. O ALEGERE SURPRINZĂTOARE

a. Descrieți alegerea lui Dumnezeu și înțelepciunea planului Său. 1 Samuel 16:8-12.

1 Samuel 16:8-12: „Isai a chemat pe Abinadab și l-a trecut pe dinaintea lui Samuel, și Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.” Isai a trecut pe Șama, și Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.” Și așa a trecut Isai pe cei șapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel, și Samuel a zis lui Isai: „Domnul n-a ales pe niciunul din ei.” Apoi Samuel a zis lui Isai: „Aceștia sunt toți fiii tăi?” Și el a răspuns: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paște oile.” Atunci, Samuel a zis lui Isai: „Trimite să-l aducă, fiindcă nu vom șede la masă până nu va veni aici.” Isai a trimis să-l aducă. Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă. Domnul a zis lui Samuel: „Scoală-te și unge-l, căci el este!”

„Când Dumnezeu l-a chemat pe David de la stâna tatălui său pentru a-l unge împărat peste Israel, a văzut în el pe cel căruia îi putea împărtași din Duhul Său.” – *Christ Triumphant*, p. 146.

„David nu avea o statură impunătoare; însă înfățișarea lui era frumoasă, exprimând umilință, cinste și curaj autentic. Îngerul lui Dumnezeu i-a indicat lui Samuel că David este cel pe care trebuie să-l un gă, căci el era alesul Domnului. Din acea clipă, Domnul i-a dat lui David o inimă înțeleaptă și priecută.” – *Spiritual Gifts*, vol 4A, p. 78.

b. Ce ar trebui să înțeleagă părinții și instructorii, în încercarea lor de a-i îndruma pe tinerii aflați în grija lor? Proverbele 15:33; Eclesiastul 7:8.

Proverbele 15:33: „Frica de Domnul este școala înțelepciunii și smerenia merge înaintea slavei.”

Eclesiastul 7:8: „Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat.”

„Frații mai mari, dintre care ar fi ales Samuel, nu aveau calitățile pe care Dumnezeu le-a văzut ca fiind esențiale la un conducător al poporului Său. Mândri, independenți, încrezători doar în ei înșiși, au fost puși deoparte în favoarea celui pe care-l desconsiderau, unul care își păstrase simplitatea și sinceritatea tinereții și care, atâta vreme cât avea să fie mărunț în proprii lui ochi, putea fi pregătit de Dumnezeu pentru responsabilitățile împărăției. La fel și astăzi, în mulți copii pe care părinții lor i-ar trece cu vederea, Dumnezeu vede valori cu mult deasupra celor date pe față de alții, despre care se crede că sunt foarte promițători.

Iar în ceea ce privește posibilitățile oferite de viață, cine este capabil să decidă care este mare și care este mărunță? Câți lucrători din poziții umile ale vieții, au pus pe picioare agenții pentru binecuvântarea lumii, atingând rezultate pe care le-ar invidia și împărații! Prin urmare, fiecare copil să primească o educație în vederea celei mai înalte slujiri.” – *Educația*, pp. 266, 267 (cap. 31 – *Lucrarea vieții*).

„Nu să i se slujească, ci să slujească” este marea lecție pe care trebuie s-o învățăm noi înșine și să o prezentăm altora.

Tinerii să fie impresionați de gândul că nu sunt ai lor. Ei aparțin lui Hristos. Ei sunt răscumpărați de sângele Său, revendicați prin iubirea Sa. Ei trăiesc pentru că El îi ține prin puterea Sa. Timpul lor, puterea, capacitățile lor sunt ale Sale, pentru a fi dezvoltate, pentru a fi instruite și exercitate pentru El.” – *Divina vindecare*, pp. 396, 397, cap. 34.

Joi

31 Decembrie

5. UMIL ȘI MODEST CA MAI ÎNAINTE

a. Ce se reflecta în atitudinea tânărului David? Psalmii 23:1-6; 71:5.

Psalmii 23:1-6: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.

Psalmii 71:5: „Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea.”

„Cu câtă sensibilitate sunt reflectate experiențele lui David ca păstor în cuvintele: [Psalmii 23:1-4 citat].” – *Educația*, p. 164 (cap. 17 – *Poezii și cântece*).

b. Explicați scopul și rezultatul misiunii secrete a lui Samuel. 1 Samuel 16:13.

1 Samuel 16:13: „*Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David începând din ziua aceea și în cele următoare. Samuel s-a sculat și s-a dus la Rama.*”

„Samuel nu-i descoperise nici măcar familiei lui Isai însărcinarea sa, iar ceremonia ungerii lui David se săvârșise în taină. Ea era pentru tânăr un semn al înaltei chemări care-l aștepta, pentru ca, în mijlocul întâmplărilor și primejdiilor anilor viitori, această cunoaștere să-l inspire să rămână credincios planului lui Dumnezeu ce urma să fie adus la îndeplinire prin viața sa.

Marea onoare acordată lui David nu l-a făcut să se mândrească. În pofida înaltei poziții la care era chemat, el și-a continuat liniștit ocupația și a așteptat în pace până când planurile lui Dumnezeu urmau să se realizeze la timpul lor și în felul rânduit de El. La fel de umil și modest ca înainte de ungere, păstorașul s-a întors la colinele lui, păscând și păzind turmele la fel de gingaș ca și mai înainte.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 641 (cap. 62 – *Ungerea lui David*).

„David, în frumusețea și puterea anilor tinereții sale, a continuat să se pregătească pentru a ocupa o poziție înaltă între cei mai aleși oameni de pe pământ. Talentele sale, daruri prețioase de la Dumnezeu, erau folosite pentru a preamări slava Dăătorului... În timp ce contempla iubirea lui Dumnezeu în toate manifestările Providenței în viața sa, inima lui vibra într-o și mai vie adorare și recunoștință, glasul lui izbucnea într-o melodie tot mai vie, harpa sa răsună în imnuri tot mai triumfătoare, iar păstorașul creștea din ce în ce mai puternic, având tot mai multă cunoștință, deoarece Duhul Domnului era asupra lui.” – *Ibid.*, p. 642 (cap. 62 – *Ungerea lui David*).

Vineri

1 ianuarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Explicați avantajele spirituale care decurg din petrecerea timpului în natură, creația lui Dumnezeu.**
- 2. Ce beneficii personale pot obține din psalmii lui David?**
- 3. Ce ar trebui să învățăm cu toții din lecția oferită lui Samuel?**
- 4. Numiți un aspect semnificativ din întâmplarea desfășurată în casa lui Isai.**
- 5. Cum ne putem inspira din răspunsul lui David la ungerea sa desfășurată în taină?**

Biruind uriași

„Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului.” (1 Samuel 17:47, prima parte).

„Aceia care vestesc solia cea mai solemnă care i-a fost adresată lumii vreodată trebuie să dezbrace echipamentul de luptă și să îmbrace armura neprihănirii lui Hristos.” – *Evanghelizare*, p. 166 (secț. *Dezbaterea*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, pp. 212-221 (secț. *Efectul polemicilor*).

Duminică

3 ianuarie

1. ÎNVĂȚÂND O ÎNCREDERE MAI PROFUNDĂ

a. Cum a cooperat David cu providențele lui Dumnezeu, câștigând înțelepciune și experiență pentru a face față încercărilor viitoare? 1 Samuel 16:14-23.

1 Samuel 16:14-23: „Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău, care venea de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: „Iată că un duh rău de la Dumnezeu te muncește. Poruncească numai domnul nostru! Robii tăi sunt înaintea ta. Ei vor căuta un om care să știe să cânte cu harpa și, când duhul rău trimis de Dumnezeu va fi peste tine, el va cânta cu mâna și vei fi ușurat. Saul a răspuns slujitorilor săi: „Găsiți-mi dar un om care să cânte bine și aduceți-l la mine.” Unul din slujitori a luat cuvântul și a zis: „Iată, am văzut pe un fiu al lui Isai, Betleemitul, care știe să cânte; el este și un om tare și voinic, un războinic, vorbește bine, este frumos la chip și Domnul este cu el. Saul a trimis niște oameni la Isai să-i spună: „Trimite-mi pe fiul tău David, care este cu oile.” Isai a luat un măgar, l-a încărcat cu pâine, cu un burduf cu vin și cu un ied și a trimis lui Saul aceste lucruri, prin fiul său David. David a ajuns la Saul și s-a înfățișat înaintea lui; i-a plăcut mult lui Saul și a fost pus să-i poarte armele. Saul a trimis vorbă lui Isai, zicând: „Te rog să lași pe David în slujba mea, căci a căpătat trecere înaintea mea.” Și, când duhul* trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat și duhul cel rău pleca de la el.”

„În providența lui Dumnezeu, David, ca un interpret iscusit la harpă, a fost adus înaintea împăratului. Băiatul păstor a fost angajat să-i cânte conducătorului lui Israel și pe cât posibil, să alunge melancolia apăsătoare care se așezase, ca un nor întunecat, peste mintea lui Saul.” – *The Signs of the Times*, 3 august 1888.

„David creștea în bunăvoință înaintea Domnului și a oamenilor. I se dăduseră învățături cu privire la căile lui Dumnezeu și acum își pusese inima să împlinească pe deplin voia lui Dumnezeu. Avea noi subiecte la care să mediteze. Fusesse la curtea împăratului și văzuse răspunderile demnității imperiale; descoperise câteva dintre ispitele care tulburau inima lui Saul... Dar, când în meditație adâncă și chinuit de gânduri era absorbit de neliniște, punea mâna pe harpă și cânta melodii care îi înălțau gândurile la Autorul a tot ce este bun, iar norii întunecoși, care păreau să acopere orizontul viitorului, se împrăștiau.

Dumnezeu îl învăța pe David lecții de credință. După cum a fost educat Moise pentru lucrarea sa, tot astfel îl pregătea Domnul și pe fiul lui Isai pentru a deveni conducătorul poporului Său ales. Prin lucrarea de priveghere asupra turmei, el dobânda o apreciere despre grija pe care Marele Păstor o are pentru oile pășunii Sale.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 643, 644 (cap. 63 – *David și Goliat*).

Luni

4 ianuarie

2. PRIORITĂȚI DEZVĂLUIE ÎN TIMP DE CRIZĂ

a. Ce problemă gravă s-a abătut asupra Israelului la acest timp? 1 Samuel 17:1-11.

1 Samuel 17:1-11: „Filistenii și-au strâns oștile ca să facă război și s-au adunat la Soco, o cetate a lui Iuda; au tăbărât între Soco și Azeca, la Efes-Damim. Saul și bărbații lui Israel s-au strâns și ei; au tăbărât în Valea Terebinților și s-au așezat în linie de bătaie împotriva filistenilor. Filistenii se așezaseră pe un munte deoparte, și Israel, pe un munte de cealaltă parte: doar valea îi despărțea. Atunci a ieșit un om din tabăra filistenilor și a înaintat între cele două oștiri. El se numea Goliat, era din Gat și avea o înălțime de șase coți și o palmă. Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi în greutate de cinci mii de sicli de aramă. Avea niște tureci de aramă peste fluierile picioarelor și o pavăză de aramă între umeri. Coada sulitei lui era ca un sul de țesut și fierul sulitei cântărea șase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui. Filisteanul s-a oprit și, vorbind oștilor lui Israel așezate în șiruri de bătaie, le-a strigat: „Pentru ce ieșiți să vă așezați în șiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se coboare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri, dar, dacă-l voi birui și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji.” Filisteanul a mai zis: „Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om ca să mă lupt cu el.” Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale filisteanului și s-au înspăimântat, și au fost cuprinși de o mare frică.”

„Filistenii propun propriul stil de luptă, alegând un om foarte mare și puternic, a cărui înălțime era de aproape patru metri.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1018.

„Timp de patruzeci de zile, oastea lui Israel a tremurat în fața provocărilor arogante ale acestui filistean uriaș. Inima li se înmuia când vedeau ființa aceea uriașă... Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi care cântăreau cinci mii de sicli și avea niște tureți de aramă peste fluierile picioarelor. Îmbrăcămintea lui era din plăci de aramă așezate unele peste altele ca solzii de pește și se îmbinau așa de strâns, încât nu era cu putință să pătrundă prin platoșă vreo săgeată sau vreun vârful de lance.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 646 (cap. 63 – *David și Goliat*).

b. Care a fost principala preocupare a lui David în această criză? 1 Samuel 17:21-26.

1 Samuel 17:21-26: „Israel și filistenii s-au așezat în șiruri de bătaie, oștire către oștire. David a dat lucrurile pe care le avea în mâinile celui ce păzea calabalăcurile și a alergat la șirurile de bătaie. Cum a ajuns, a întrebat pe frații săi de sănătate. Pe când vorbea cu ei, iată că filisteanul din Gat, numit Goliat, a înaintat între cele două oștiri, ieșind afară din șirurile filistenilor. A rostit aceleași cuvinte ca mai înainte, și David le-a auzit. La vederea acestui om, toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a apucat o mare frică. Fiecare zicea: „Ați văzut pe omul acesta înaintând? A înaintat ca să arunce ocară asupra lui Israel! Dacă-l va omorî cineva, împăratul îl va umple de bogății, îi va da de nevastă pe fiică-sa și va scuti de dări casa tatălui său în Israel.” David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face acela care va omorî pe filisteanul acesta și va lua ocară de asupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?”

„[David] era plin de râvnă pentru a păstra onoarea Dumnezeului cel viu și meritele copiilor lui Israel. El nu putea îndura să vadă acest îndrăzneț idolatru căruia i se îngăduia zilnic să batjocorească pe aleșii Domnului, fără să facă cel mai mic efort în a pune capăt ironiilor și batjocurilor trufașe.” — *The Signs of the Times*, 3 august 1888.

c. Puneți în contrast atitudinea lui Eliab, fratele mai mare al lui David. 1 Samuel 17:28, 29.

1 Samuel 17:28, 29: „Eliab, fratele lui cel mai mare, care-l auzise vorbind cu oamenii aceștia, s-a aprins de mânie împotriva lui David. Și a zis: „Pentru ce te-ai coborât tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustie? Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai coborât ca să vezi lupta.” David a răspuns: „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?”

„Eliab, fratele cel mai mare al lui David... cunoștea bine sentimentele care agitau sufletul tânărului. Încă de când era păstor al turmelor din Betleem, el manifestase îndrăzneală, curaj și tărie nu ușor de explicat; iar vizita lui Samuel, în taină, la casa tatălui lor, cât și plecarea lui tăcută, au trezit în mințile fraților săi suspiciuni cu privire la scopul real al vizitei sale. Gelozia lor a fost trezită, când l-au văzut pe David onorat mai presus decât ei, și nu l-au privit cu respectul și dragostea cuvenite onestității și afecțiunii frățești manifestate de el. Ei îl priveau ca pe un păstoraș încă necopt, iar acum întrețerea pe care le-a adresat-o el era privită de Eliab ca o critică la adresa propriei lașități de a nu face nicio încercare pentru a-l reduce la tăcere pe uriașul filistenilor.” – Ibid.

Marți

5 ianuarie

3. DAVID ȘI GOLIAT

a. Cum putem integra în propria noastră experiență credința manifestată de David? 1 Samuel 17:32-37.

1 Samuel 17:32-37: „David a zis lui Saul: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el.” Saul a zis lui David: „Nu poți să te duci să te bați cu filisteanul acesta, căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui.” David a zis lui Saul: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și, când un leu sau un urs venea să-mi ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul, și cu filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărât oștirea Dumnezeului celui viu.” David a mai zis: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean.” Și Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine!”

„Ori de câte ori se săvârșește o lucrare de izbăvire pentru noi sau când ni se acordă favoruri noi și neașteptate, ar trebui să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 187, 188 (cap. 17 – *Fuga și exilul lui Iacov*).

„Pregătirea noastră pentru a-i întâmpina pe împotrivorii noștri sau pentru a sluji oamenilor trebuie să fie obținută de la Dumnezeu, la scaunul de domnie al harului ceresc. Aici primim și recunoaștem harul lui Dumnezeu, înțelegem incompetența noastră. Demnitatea și slava lui Hristos sunt puterea noastră.” — *Evangelizare*, pp. 166, 167 (secț. *Dezbaterea*).

b. Cum a dezvăluit David secretul biruinței? 1 Samuel 17:38-40, 43-51.

1 Samuel 17:38-40, 43-51: „Saul a îmbrăcat pe David cu hainele lui, i-a pus pe cap un coif de aramă și l-a îmbrăcat cu o platoșă. David a încins sabia lui Saul peste hainele lui și a vrut să meargă, căci nu încercase încă să meargă cu ele. Apoi a zis lui Saul: „Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sunt obișnuit cu ea.” Și s-a dezbrăcat de ea. Și-a luat toiagul în mână, și-a ales din pârâu cinci pietre netede și le-a pus în traista lui de păstor și în buzunarul hainei. Apoi, cu praștia în mână, a înaintat împotriva filisteanului. **(43-51)** Filisteanul a zis lui David: „Ce, sunt câine, de vii la mine cu toiage?” Și, după ce l-a blestemat pe dumnezeii lui, a adăugat: „Vino la mine și voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului.” David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. Astăzi, Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre.” Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui David, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ. Astfel, cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât filisteanul; l-a trântit la pământ și l-a omorât, fără să aibă sabie în mână. A alergat, s-a oprit lângă filistean, i-a luat sabia, pe care i-a scos-o din teacă, l-a omorât și i-a tăiat capul. Filistenii, când au văzut că uriașul lor a murit, au luat-o la fugă.”

„Goliat se încredea în armura sa. El îngrozea oștile lui Israel prin lăudăroșenia lui sfidătoare, ostilă, în timp ce își expunea foarte impozant armura, care era tăria lui. David, în umilința și zelul lui pentru Dumnezeu și poporul Său, s-a oferit să-l înfrunte pe acest lăudăros. Saul a consimțit și l-a îmbrăcat pe David cu propria lui armură împărâtească. Acesta însă nu a consimțit s-o poarte. A lăsat deoparte armura împăratului, căci nu era deprins cu ea. El era deprins cu Dumnezeu și, prin faptul că se încrezuse în El, câștigase victorii deosebite. Dacă și-ar fi pus armura lui Saul, ar fi dat impresia că este un războinic, când el era doar micul David care păștea oile. El nu intenționa ca biruința să fie pusă cumva în seama armurii lui Saul; căci încrederea lui era în Domnul lui Israel. El și-a ales câteva pietre din pârâu și, cu praștia și toiagul său, singurele lui arme, a înaintat în Numele Dumnezeului lui Israel pentru a-l înfrunta pe războinicul înarmat.

Goliat l-a disprețuit pe David; căci înfățișarea lui era aceea a unui simplu tinerel neînvățat în tacticile de război... Simțea că era un afront la adresa demnității lui ca un băiețandru, fără să poarte măcar o armură, să vină în întâmpinarea sa. Se lăudă cu ceea ce avea să-i facă. David nu s-a enervat

pentru că era privit ca fiind atât de neînsemnat și nici n-a tremurat la auzul îngrozitoarelor lui amenințări, ci a răspuns: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 3, pp. 218, 219 (cap. 23 – *Efectul polemicilor*).

Miercuri

6 ianuarie

4. CREDINȚĂ ÎN CIUDA APARENȚELOR

a. Ce putem învăța din încrederea profundă și statornică a lui David în Dumnezeu și legea Sa? Psalmii 19:7-11; 20:5-9.

Psalmii 19:7-11: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiriile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.”

Psalmii 20:5-9: „Atunci noi ne vom bucura de biruința ta și vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru. Domnul să-ți asculte toate dorințele tale! Știu de acum că Domnul scapă pe unsul Său și-i va răspunde din ceruri, din Locașul Lui cel Sfânt, prin ajutorul atotputernic al dreptei Lui. Unii se bizuiesc pe carele lor, alții, pe caii lor, dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru. Ei se îndoaie și cad, dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare. Scapă, Doamne, pe împăratul și ascultă-ne când Te chemăm!”

„Domnul vrea să ne trezim la adevărata noastră stare spirituală. El dorește ca fiecare suflet să-și umilească inima și sufletul înaintea Lui. Cuvintele inspirației cuprinse în Psalmii 19 și 20 mi-au fost prezentate a se aplica în chip deosebit poporului nostru. Este privilegiul nostru de a primi aceste făgăduințe prețioase și a crede avertismentele...”

În timpul nopții se făcea că repetam aceste cuvinte oamenilor: Avem nevoie de o examinare de sine amănunțită. Nu mai avem timp de pierdut acum în satisfaceri personale. Dacă suntem legați de Dumnezeu, trebuie să ne smerim inimile înaintea Lui și să fim plini de zel în formarea unui caracter desăvârșit în Hristos. Avem de îndeplinit o lucrare măreață și solemnă, pentru că lumea trebuie să fie luminată cu privire la timpul în care trăim; și aceasta se va realiza când va fi oferită o mărturie directă. Atunci, ei vor fi conduși la o examinare serioasă, individuală.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 3, pp. 1145, 1146 (cap. referitor la Psalmul 19).

„Ar trebui să ne examinăm propriile inimi și să ne asigurăm că tot ceea ce nu este în conformitate cu voia lui Dumnezeu este separat de noi.” – *The Review and Herald*, 10 mai 1887.

b. Cum a confirmat Isus faptul că prin puterea Sa poporul Său poate birui uriașii aparent de neînvins ai păcatului și egoismului? Marcu 10:26, 27; 11:22, 23; Filipeni 1:6.

Marcu 10:26, 27: „Ucenicii au rămas și mai uimiți și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu, pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.”

Marcu 11:22, 23: „Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‘Ridică-te și aruncă-te în mare’ și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.”

„În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui fiecare trăsătură păcătoasă și a rezista fiecărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și din cauza aceasta stau departe de Hristos. Aceste suflete, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, prindeți-vă de fâgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară în niciun caz.” (Ioan 6:37, trad. KJV). Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu veți pieri dacă faceți astfel, niciodată!” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 429 (cap. 47 – *Servire*).

Joi

7 ianuarie

5. LUCRAREA FINALĂ

a. Cum trebuie ca toți cei cărora le-a fost încredințat adevărul prezent în ultimele zile, să învețe de la Isus și să evite să cadă pradă spiritului lui Goliat? Iuda 1:9.

Iuda 1:9: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!”

„Când prezintă adevărul nepopular, lucru care presupune o cruce grea, predicatorii ar trebui să fie atenți ca fiecare cuvânt să fie așa cum l-ar vrea Dumnezeu. Cuvintele lor ar trebui să nu fie niciodată tăioase. Ei ar trebui să prezinte adevărul în umilință, cu cea mai adâncă iubire pentru suflete și cu o dorință profundă pentru salvarea lor și să lase ca adevărul să taie. Nu ar trebui să-i sfideze pe slujitorii altor denominațiuni și nici să caute să-i provoace la polemică... Sfidările, lăudăroșenia și insultele trebuie să vină din partea împotrivorilor adevărului, care acționează ca Goliat. Însă nimic din acest spirit nu ar trebui să se vadă la aceia care au fost trimiși de Dumnezeu să vestească ultima solie de avertizare unei lumi osândite.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, pp. 218 (cap. 23 – *Efectul polemicilor*).

b. Ce speranță oferă Dumnezeu rămășiței sale în ultimele zile? Zaharia 4:10 p.p.; Luca 17:6. Ce va lumina pământul? Apocalipsa 18:1.

Zaharia 4:10 p.p.: „Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe?”

Luca 17:6: „Și Domnul a zis: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: ‘Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare’, și v-ar asculta.”

Apocalipsa 18:1: „După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.”

„În această generație de pe urmă, parabola seminței de muștar trebuie să ajungă la o împlinire deosebită și triumfală. Sămânța cea mică va deveni un copac. Ultima solie de avertizare și har trebuie să ajungă la ‘orice neam, seminție, limbă și norod’, ‘ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele’” (Faptele Apostolilor 15:14; Apocalipsa 18:1). „Și pământul va fi luminat de slava Sa.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 79 (cap. 5 – *Asemenea unui grăunte de muștar*).

„Revelarea slavei Sale în trup omenesc va aduce cerul așa de aproape de oameni, încât frumusețea care împodobește templul lăuntric, va fi văzută în orice suflet în care locuiește Mântuitorul. Oamenii vor fi captivați de slava unui Hristos care locuiește în interior.” – *Ibid.*, p. 420 (cap. 29 – *În întâmpinarea Mirelui*).

Vineri

8 ianuarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum s-a maturizat David în timp ce îl liniștea pe Saul cântând la harpă?
2. Cum se deosebea atitudinea lui David de cea a fraților săi?
3. De ce a refuzat David să poarte armura lui Saul?
4. Cum putem aplica această lecție în confruntarea „uriașilor” simbolici de astăzi?
5. Faceți diferența între spiritul lui David și cel al lui Goliat de astăzi.

Criza

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.” (2 Timotei 3:12).

„Când umbre învăluie sufletul, când avem nevoie de lumină și călăuzire divină, trebuie să privim în sus; există lumină dincolo de întuneric.”
— Patriarhi și Profeți, p. 657 (cap. 64 – David ca fugar).

Recomandare pentru studiu: Patriarhi și Profeți, pp. 649-654, 659 (cap. 64 – David ca fugar).

Duminică

10 ianuarie

1. ÎNTÂMPINÂND PRIGONIREA

- a. Ce a declanșat în inima lui Saul gelozie împotriva lui David?
1 Samuel 18:5-9. Numiți un principiu care explică de ce acțiunile
lui Saul au urmat sentimentelor sale. 1 Samuel 18: 11; 1 Ioan 3:15.**

1 Samuel 18:5-9: „David se ducea și izbutea oriunde îl trimitea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război și era plăcut întregului popor, chiar și slujitorilor lui Saul. Pe când veneau ei, la întoarcerea lui David de la omorârea filisteanului, femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea împăratului Saul, cântând și jucând, în sunetul timpanelor și alăutelor, și scoțând strigăte de bucurie. Femeile care cântau își răspundeau unele altora și ziceau: „Saul a bătut miile lui, iar David, zecile lui de mii.” Saul s-a mâniat foarte tare și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: „Lui David îi dau zeci de mii și mie-mi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.” Și, din ziua aceea, Saul a privit cu ochi răi pe David.

1 Samuel 18:11: „Saul a ridicat sulița, zicându-și în sine: „Voi pironi pe David de perete.” Dar David s-a ferit de el de două ori.”

1 Ioan 3:15: „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.”

„Era ambiția lui Saul de a fi cel mai prețuit dintre toți oamenii și când s-a cântat imnul acesta, în inima împăratului s-a aprins convingerea sigură că David câștigase inima poporului și că va domni în locul lui. Saul și-a deschis inima spiritului de gelozie, prin care sufletul lui a fost otrăvit.”
— Patriarhi și Profeți, p. 650 (cap. 64 – David ca fugar).

- b. De ce îngăduie Dumnezeu creștinilor să treacă prin situații precum cea pe care o experimenta David acum – și ce a învățat David din relația sa cu Saul? 2 Timotei 3:12; 1 Petru 4:12-17.**

2 Timotei 3:12: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.”

1 Petru 4:12-17: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi, dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca făcător de rele sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta. Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?”

„Poziția pe care David o avea la curte urma să îi ofere ocazii ca să cunoască problemele conducerii în vederea pregătirii pentru viitoarea lui mărire. Aceasta urma să îi dea posibilitatea de a câștiga încrederea poporului. Suferințele și greutățile ce s-au abătut asupra lui datorită vrăjmașiei lui Saul urma să îl conducă să simtă dependența sa de Dumnezeu și să-și pună toată încrederea în El.” – Ibid., p. 649 (cap. 64 – *David ca fugar*).

Luni

11 ianuarie

2. UN PERICOL SERIOS

- a. Când Saul a văzut că Domnul îl protejase pe David, ce alte planuri a aranjat el în încercarea de a-l distruge? 1 Samuel 18:12, 13, 17, 20, 21, 25. Ce a protejat viața slujitorului credincios al lui Dumnezeu? 1 Samuel 18:14, 30.**

1 Samuel 18:12, 13, 17, 20, 21, 25: „Saul se temea de David, pentru că Domnul era cu David și Se depărtase de la el. L-a îndepărtat de lângă el și l-a pus mai-mare peste o mie de oameni. David ieșea și intra în fruntea poporului... (17) Saul a zis lui David: „Iată, îți voi da de nevastă pe fiică-mea cea mai mare, Merab, numai să-mi slujești cu vitejie și să porți războaiele Domnului.” Dar Saul își zicea: „Nu vreau să-mi pun mâna mea pe el, ci mâna filistenilor să fie asupra lui.” (20) Mical, fata lui Saul, iubea pe David. Au spus lui Saul, și lucrul i-a plăcut. El își zicea: „I-o voi

da ca să-i fie o cursă și să cadă sub mâna filistenilor.” Și Saul a zis lui David pentru a doua oară: „Astăzi îmi vei fi ginere.” (25) Saul a zis: „Așa să vorbești lui David: ‘Împăratul nu cere nicio zestre; ci dorește o sută de prepuțuri de ale filistenilor; ca să-și răzbune pe vrăjmașii lui.’” Saul avea de gând să facă pe David să cadă în mâinile filistenilor.”

1 Samuel 18:14, 30: „izbutea în tot ce făcea și Domnul era cu el... (30) Domnitorii filistenilor ieșeau la luptă și, ori de câte ori ieșeau, David avea mai multă izbândă decât toți slujitorii lui Saul și numele lui a ajuns foarte vestit.”

b. Cum a ieșit din nou la suprafață natura cea rea a lui Saul și ce l-a reținut din urmărirea lui David la Rama? 1 Samuel 19:9, 10, 23, 24; 20:1 (prima parte).

1 Samuel 19:9, 10, 23, 24: Atunci, duhul cel rău, trimis de Domnul, a venit peste Saul, care ședea în casă cu sulița în mână. David cânta, și Saul a vrut să-l pironască cu sulița de perete. Dar David s-a ferit de el, și Saul a lovit cu sulița în perete. David a fugit și a scăpat noaptea... (23, 24) Și [Saul] s-a îndreptat spre Naiot, lângă Rama. Duhul lui Dumnezeu a venit și peste el și Saul și-a văzut de drum, prorocind până la sosirea lui în Naiot, lângă Rama. S-a dezbrăcat de haine și a prorocit și el înaintea lui Samuel și s-a aruncat dezbrăcat la pământ toată ziua aceea și toată noaptea. De aceea se zice: „Oare și Saul este între proroci?”

1 Samuel 20:1 (prima parte): „David a fugit din Naiot, de lângă Rama.”

„Saul era hotărât să nu mai aștepte o altă ocazie pentru a-l omorî pe David; intenționa ca, îndată ce va ajunge în apropierea lui, să-l omoare cu propria lui mână, oricare ar fi fost urmările.

Dar un înger al Domnului l-a întâmpinat pe cale, controlându-l. Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa și el și-a continuat drumul, rostind rugăciuni către Dumnezeu, presărate cu profetizări și cântări sfinte. El a profetizat despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii. Sosind la locuința profetului, în Rama, și-a scos de pe el hainele exterioare, care-i trădau funcția, și a rămas sub influența Duhului lui Dumnezeu toată ziua și toată noaptea, în fața lui Samuel și a elevilor lui. Oamenii s-au adunat pentru a vedea această scenă neobișnuită...

David avea doar puțină încredere în pocăința împăratului. El a folosit această ocazie ca să scape, ca nu cumva să se schimbe starea de spirit a împăratului, la fel ca odinioară.” — *Patriarhi și Profeti*, pp. 653, 654 (cap. 64 – *David ca fugăr*).

c. Descrieți natura nimicitoare a invidiei și geloziei. Proverbele 6:34, 35; 27:4.

Proverbele 6:34, 35: „Căci gelozia înfurie pe un bărbat, și n-are milă în ziua răzbunării; nu se uită la niciun preț de răscumpărare și nu se lasă înduplecat nici chiar de cel mai mare dar.”

Proverbele 27:4: „Furia este fără milă și mânia, năvalnică, dar cine poate sta împotriva geloziei?”

„Invidia este una din trăsăturile cele mai vrednice de dispreț ale caracterului satanic. Ea caută neîncetat să înalțe eul personal, aruncând cu dispreț asupra altora. Un om invidios va căuta să micșoreze prestigiul vecinului său pentru a se înălța pe sine însuși.” – *The Signs of the Times*, 17 august 1888.

„Invidia nu este numai o răutate a temperamentului, ci și o boală care tulbură toate facultățile...”

Dacă se face o încercare de a convinge pe cel invidios de păcatul său, el devine și mai pornit împotriva obiectului patimii sale și, prea adesea, rămâne incurabil.” — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 5, p. 56 (cap. 4 – *O mărturie importantă*).

Marți

12 ianuarie

3. REZULTATELE TERIBILE ALE PANICII

a. Relatați greșelile lui David în fuga lui la Nob. 1 Samuel 21:1-6.

1 Samuel 21:1-6: „David s-a dus la Nob, la preotul Ahimelec, care a alergat speriat înaintea lui și i-a zis: „Pentru ce ești singur și nu este nimeni cu tine?” David a răspuns preotului Ahimelec: „Împăratul mi-a dat o poruncă și mi-a zis: ‘Nimeni să nu știe nimic de pricina pentru care te trimit și de porunca pe care ți-am dat-o.’ Am hotărât un loc de întâlnire cu oamenii mei. Acum ce ai la îndemână? Dă-mi cinci pâini sau ce se va găsi.” Preotul a răspuns lui David: „N-am pâine obișnuită la îndemână, ci numai pâine sfințită; doar dacă oamenii tăi s-au ferit de împreunarea cu femei!” David a răspuns preotului: „Ne-am ferit de împreunarea cu femei de trei zile de când am plecat și toți oamenii mei sunt curați; de altfel, dacă aceasta este o faptă necurată, va fi sfințită negreșit azi de acela care o va face.” Atunci, preotul i-a dat pâinea sfințită, căci nu era acolo altă pâine decât pâinea pentru punerea înaintea, care fusese luată dinaintea Domnului ca să fie înlocuită cu pâine caldă în clipa când luaseră pe cealaltă.”

„David era într-o teamă constantă de a fi descoperit și... ajungând într-o situație disperată, a decis să recurgă la înșelăciune... David i-a spus preotului că a fost trimis de împărat să realizeze niște activități secrete, fapt ce a necesitat să meargă singur. I-a cerut preotului cinci pâini. Însă slujitorul

lui Dumnezeu avea numai pâine sfințită; totuși îndepărtându-i scrupulele, David a reușit să obțină pâine pentru a-și satisface foamea.” — *The Signs of the Times*, 31 august 1888.

b. Cum a declanșat eșecul lui David de a fi sincer și corect față de Ahimelec, o serie tragică de evenimente? 1 Samuel 21:7; 22:6-11, 16-19.

1 Samuel 21:7: „Chiar în ziua aceea se afla acolo închis înaintea Domnului un om dintre slujitorii lui Saul; era un edomit, numit Doeg, căpetenia păstorilor lui Saul.”

1 Samuel 22:6-11: „Saul a aflat că David și oamenii lui au fost descoperiți. Saul ședea sub tamarisc, la Ghibea, pe înălțime; avea sulița în mână și toți slujitorii lui stăteau lângă el. Și Saul a zis slujitorilor săi de lângă el: „Ascultați, beniamiți! Vă va da fiul lui Isai la toți ogoare și vii? Va face el din voi toți căpetenii peste o mie și căpetenii peste o sută? Dacă nu, de ce v-ați unit toți împotriva mea și nimeni nu mi-a dat de știre despre legământul fiului meu cu fiul lui Isai? Pentru ce n-a fost nimeni dintre voi pe care să-l doară inima pentru mine și să mă înștiințeze că fiul meu a răsculat pe robul meu împotriva mea, ca să-mi întindă curse, cum face astăzi?” Doeg, Edomitul, care era și el printre slujitorii lui Saul, a răspuns: „Eu am văzut pe fiul lui Isai venind la Nob, la Ahimelec, fiul lui Ahitub. Ahimelec a întrebat pe Domnul pentru el, i-a dat merinde și i-a dat sabia lui Goliat, Filisteanul.” Împăratul a trimis după Ahimelec, fiul lui Ahitub, preotul, și după toată casa tatălui său, după preoții care erau la Nob. Ei au venit toți la împărat.”

1 Samuel 22:16-19: „Împăratul a zis: „Trebuie să mori, Ahimelec, tu și toată casa tatălui tău.” Și împăratul a zis alergătorilor care stăteau lângă el: „Întoarceți-vă și omorâți pe preoții Domnului, căci s-au învoit cu David: au știut bine că fuge, și nu mi-au dat de veste.” Dar slujitorii împăratului n-au voit să întindă mâna ca să lovească pe preoții Domnului. Atunci, împăratul a zis lui Doeg: „Întoarce-te și lovește pe preoți.” Și Doeg, Edomitul, s-a întors și a lovit pe preoți; a omorât în ziua aceea optzeci și cinci de oameni care purtau efodul de in. Saul a mai trecut prin ascuțișul sabiei cetatea preotească Nob; bărbați și femei, copii și prunci, boi, măgari și oi: toți au căzut sub ascuțișul sabiei.”

„Dacă David ar fi precizat lucrurile așa cum erau, Ahimelec ar fi știut ce avea de făcut ca să-și ocrotească viața.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 655 (cap. 64 – David ca fugar).

„Doeg era un bârfitor, iar Saul poseda un spirit de invidie și ură de moarte, încât a dorit ca raportul să fie așa cum i-l adusese Doeg. Declarațiile parțiale și exagerate făcute de mai marele păstorilor de la turmele regelui, erau adecvate pentru a fi folosite de vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului.

Ele au fost prezentate minții lui Saul într-o astfel de lumină, încât l-a făcut să piardă orice stăpânire de sine și a acționat ca un nebun. Dacă ar fi ascultat liniștit întreaga relatare a acestui caz și ar fi apelat la facultățile rațiunii, cât de diferit ar fi fost teribilul raport al acelei zile!

Cât de mult tresaltă de bucurie Satan când reușește să aprindă în inima omului atâta furie! O privire, un gest, tonul vorbirii, pot fi interpretate astfel încât să fie întrebuințate ca o armă în mâna lui Satan, ca o săgeată otrăvitoare care să rănească și să otrăvească inima care stă deschisă pentru a primi. Dacă Spiritul lui Hristos ne stăpânește în întregime și am fost transformați prin El, atunci nu vom avea nicio dispoziție să vorbim de rău sau să ducem rapoarte false. Falsificatorul, acuzatorul fraților, este o unealtă aleasă a marelui amăgitor.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1020.

„Fapta aceasta [de a ucide preoții] a umplut întregul Israel de groază. Împăratul pe care ei îl aleseră săvârșise această nelegiuire... Chivotul legii era cu ei; dar preoții la care mergeau cu întrebările fuseseră uciși cu sabia. Oare ce mai urma?” — *Patriarhi și Profeți*, p. 659 (cap. 64 – *David ca fugar*).

Miercuri

13 ianuarie

4. NEBUN DE FRICĂ

a. Ce uita David când se afla într-o stare de panică? Psalmii 23:4.

Psalmii 23:4: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine.”

„Când se aflase într-o situație urgentă, David privea înspre Dumnezeu cu ochiul ferm al credinței, și îl înfruntase pe filisteanul lăudăros și mândru. El crezuse în Dumnezeu și înaintase în numele Său; crezuse în puterea Sa de a învinge armatele vrăjmașilor Domnului. Dar, pe când fusese căutat și prigonit, dezorientarea și suferința aproape ca ascuseseră pe Tatăl său ceresc din fața sa. Părea să creadă că a fost lăsat singur să își ducă propriile bătălii. Era confuz și nu știa încotro să apuce...”

Trebuie să învățăm să ne încredem în Tatăl nostru ceresc și să nu permitem sufletului să fie mânjit de păcatul necredinței. Încercând să ne salvăm noi înșine, nu încredințăm păstrarea sufletelor noastre lui Dumnezeu, ca unui Creator credincios. Nu ne așteptăm ca El să lucreze pentru noi, ci batem frenetic cu propria noastră putere limitată, încercând să străpungem un zid dificil, pe care numai Dumnezeu poate să îl înlăture pentru noi... Când omul se bazează pe deplin în Dumnezeu, atunci este cinstit față de

sine însuși; și poate să spere și să se bucure în Dumnezeuul mântuirii sale, chiar dacă fiecare prieten de pe pământ îi devine dușman.” — *The Signs of the Times*, 31 august 1888.

b. Ce avertizare putem să luăm – chiar și în pericole – din cealaltă greșeală comisă de David în fuga sa disperată? 1 Samuel 21:10-13.

1 Samuel 21:10-13: „*David s-a sculat și a fugit chiar în ziua aceea de Saul. A ajuns la Achis, împăratul Gatului. Slujitorii lui Achis i-au zis: „Nu este acesta David, împăratul țării? Nu este el acela pentru care se cânta jucând: ‘Saul și-a bătut miile lui, iar David, zecile lui de mii?’” David a pus la inimă aceste cuvinte și a avut o mare frică de Achis, împăratul Gatului. A făcut pe nebulun înaintea lor; făcea năzdrăvă-nii înaintea lor, făcea zgârieturi pe ușile porților și lăsa să-i curgă balele pe barbă.”*

„Dumnezeu cere ca poporul său să fie iubitor de adevăr chiar și în primejdiile cele mai mari...”

David a fugit la Achis, împăratul din Gat, căci, se gândea el, va fi în mai mare siguranță în mijlocul dușmanilor poporului său decât în ținutul lui Saul. Dar lui Achis i s-a spus că David era omul care, cu ani de zile mai înainte, îl omorâse pe apărătorul filistenilor; și acum chiar acela care căuta adăpost la dușmanii lui Israel se afla într-o mare primejdie. Dar, făcând pe nebulun, David i-a înșelat pe vrăjmașii săi și, în felul acesta, a scăpat.

Cea dintâi greșeală a lui David a fost necredința față de Dumnezeu, la Nob, iar a doua greșeală a fost prefăcătoria înaintea lui Achis... Când a fost pus la probă, credința lui s-a clătinat, iar slăbiciunea omenească s-a ivit. În oricine el vedea un spion și un trădător.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 656, 657 (cap. 64 – *David ca fugar*).

Joi

14 ianuarie

5. CREDINȚA ADEVĂRATĂ... SE ÎNCREDE

a. Cum și-a recunoscut cu umilință David partea sa de vină în cazul tragic al preoților ucși? 1 Samuel 22:20-23.

1 Samuel 22:20-23: „*Un fiu al lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, a scăpat. Numele lui era Abiatar. A fugit la David și i-a spus că Saul a ucis pe preoții Domnului. David a zis lui Abiatar: „M-am gândit chiar în ziua aceea că Doeg, Edomitul, fiind acolo, nu se putea să nu spună lui Saul. Eu sunt pricina morții tuturor sufletelor din casa tatălui tău. Rămâi cu mine, nu te teme de nimic, căci cel ce caută să ia viața mea caută s-o ia și pe a ta; lângă mine vei fi bine păzit.”*

- b. Cum condamnă Domnul Isus Hristos tipul de frică ce prea adesea ne paralizează încrederea întru totul în Dumnezeu? Marcu 4:40.**

Marcu 4:40: „Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

„Oriunde copiii lui Dumnezeu au un eșec, acesta se datorează lipsei lor de credință. Când umbre învăluie sufletul, când avem nevoie de lumină și călăuzire divină, trebuie să privim în sus; există lumină dincolo de întuneric.” — *The Signs of the Times*, 31 august 1888.

- c. Numiți o făgăduință care răsună de-a lungul secolelor fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu, în vremuri de nevoie disperată. Isaia 54:10.**

Isaia 54:10: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, care are milă de tine.”

„O, cât de plăcută este blânda mângâiere a Duhului lui Dumnezeu, când vine la cei apăsăți și deznădăjduiți, încurajând pe cel cu inima zdrobită, întărind pe cel slab și dând curaj și sprijin servilor lui Dumnezeu puși la încercare! O, ce Dumnezeu este Dumnezeul nostru, care se poartă gingaș cu cei rătăciți, iar în vremuri potrivnice, când suntem copleșiți de multe și grele necazuri, Își arată răbdarea și bunătatea!” — *Patriarhi și Profeti*, p. 657 (cap. 64 – *David ca fugar*).

Vineri

15 ianuarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. De ce-I este atât de neplăcut lui Dumnezeu când ne complacem în invidie și gelozie?**
- 2. De ce nu putea avea încredere David în Saul, chiar și după ce părea pașnic uneori?**
- 3. Cum aș putea fi în pericolul de a greși, întocmai ca David, în astfel de încercări?**
- 4. Cum dorește Domnul să administrăm anumite probleme când viața noastră este în primejdie?**
- 5. În ce fel de circumstanțe trebuie cu adevărat să ne punem încrederea în Dumnezeu?**

Dragostea frățească

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13).

„Există multe legături care ne unesc cu semenii noștri, cu omenirea și cu Dumnezeu, și această relație este solemnă datorită importanței responsabilității sale.” – *Înalta noastră chemare*, p. 184 (27 iunie).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 654-660 (cap. 64 – *David ca fugar*; cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Duminică

17 ianuarie

1. ASCUNZÂNDU-SE ÎN PEȘTERI ȘI GROTE

a. Dați un exemplu care dezvăluie noblețea de caracter a lui David și sursa acesteia. 1 Samuel 22:1, 3, 4; Psalmii 57:2, 3.

1 Samuel 22:1, 3, 4: „David a plecat de acolo și a scăpat în peștera Adulam. Frații lui și toată casa tatălui său au aflat și s-au coborât la el. **(3, 4)** De acolo, David s-a dus la Mișpe, în țara Moabului. El a zis împăratului Moabului: „Dă voie, te rog, tatălui meu și mamei mele să vină la voi până voi ști ce va face Dumnezeu cu mine.” Și i-a adus înaintea împăratului Moabului și au locuit cu el în tot timpul cât a stat David în cetățuie.”

Psalmii 57:2, 3: „Eu strig către Dumnezeu, către Cel Preaînalt, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine. El îmi va trimite izbăvire din cer, în timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări. Da, Dumnezeu Își va trimite bunătatea și credincioșia.”

„Îngrijorarea lui David nu era în întregime pentru propria sa persoană, deși își dădea bine seama de primejdie. El se gândea la tatăl și la mama sa și a înțeles că trebuie să caute un alt refugiu pentru ei... Din această istorie putem trage o învățătură prețioasă despre dragostea filială...”

[Familia lui David] a ajuns la concluzia că vor fi mai în siguranță cu el, cel uns de profetul Samuel pentru a fi împărat al Israelului, chiar dacă acum era un fugar într-o peșteră uitată, departe de a fi expus nebuniei unui rege gelos...

În peștera Adulam, toată familia era în sfârșit unită în afecțiune și înțelegere. Fiul lui Isai putea să compună melodii la harpă și cu vocea, în timp ce cânta: ‘Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!’

[Psalmii 133:1]. Gustase amărăciunea suspiciunii și a neîncrederii fraților săi; iar armonia care luase locul neînțelegerilor acum, a adus bucurie și mângâiere în inima exilatului. Aici, David a compus Psalmul 57.” – *The Signs of the Times*, 7 septembrie 1888.

„Când, din pricina invidiei lui Saul, a devenit un fugar prin pustie, David, lipsit de ajutorul omenesc, s-a sprijinit cu mai multă hotărâre de Dumnezeu.” – *Educația*, p. 152 (sect. *Disciplinarea prin suferință*).

Luni

18 ianuarie

2. ALIINDU-SE ÎN ÎNCERCARE

- a. Cine altcineva s-a mai refugiat cu David în peșteră – și cum a fost acest lucru o experiență educativă pentru fugarul uns (ca rege)? 1 Samuel 22:2.**

1 Samuel 22:2: „*Toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți s-au strâns la el și el a ajuns căpetenia lor. Astfel, s-au unit cu el aproape patru sute de oameni.*”

„N-a durat mult până când și alții, care căutau să scape de severitatea împăratului, s-au adăugat cetei lui David. Mulți își pierduseră încrederea în domnitorul lui Israel, căci ei puteau vedea că nu mai era condus de Duhul lui Dumnezeu. „Toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți, s-au strâns la el, și el a ajuns căpetenia lor. Astfel, s-au unit cu el aproape patru sute de oameni”. (1 Samuel 22:2) Aici David avea o mică împărăție a sa, și în aceasta domneau ordinea și disciplina...”

Dumnezeu îi dădea [lui David] învățături care trebuia să-l facă în stare să devină un general înțelept, cât și un împărat drept și milos.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 658 (cap. 64 – *David ca fugar*).

„Nesiguranța și neliniștea vieții din pustie, primejdia continuă în care se afla, necesitatea frecventă de a fugi, caracterul oamenilor care s-au adunat acolo împreună cu David, ... toate au făcut mai necesară o autodisciplinare severă. Aceste experiențe i-au stimulat și dezvoltat puterea de a lucra cu oamenii, compasiunea pentru cei oprimați și ura față de nedreptate.” – *Educația*, p. 152 (sect. *Disciplinarea prin suferință*).

- b. Descrieți situațiile dificile prin care mulți urmași credincioși ai lui Hristos vor fi suferit până la timpul revenirii Domnului – și speranța care strălucește în mijlocul lor. Țefania 3:12; Evrei 11:37-40.**

Tefania 3:12: „Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.”

Evrei 11:37-40: „au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuți, au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciiți – ei, de care lumea nu era vrednică –, au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.”

„De prin mansarde, din cocioabe, din închisori, de pe eșafoduri, din munți, pustii, din văgăunile pământului și adâncurile mărilor, Domnul Hristos va strânge la Sine pe toți copiii Săi. Pe pământ, ei au fost săraci, năpăstuiți și chinuți. [Milioane de credincioși, n. tr.] au coborât în mormânt acoperiți de acuzații infame, pentru că au refuzat să se supună cerințelor înșelătoare ale lui Satan. Copiii lui Dumnezeu au fost socotiți de către tribunalele omenești ca fiind cei mai josnici criminali. Dar ziua este aproape când „Dumnezeu va fi Cel care va judeca” (Psalmii 50:6). Atunci, vor fi răsturnate hotărârile omenești. „Domnul Dumnezeu ... îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său.” (Isaia 25:8)...

Indiferent de crucea pe care ei au fost chemați s-o poarte, oricare ar fi pierderile pe care le-au suferit, indiferent de persecuțiile la care au fost supuși, chiar prin pierderea vieții lor trecătoare, copiii lui Dumnezeu vor fi răsplătiți în mod abundent. „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4).” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 179, 180 (cap. 14 – *Nu va face Dumnezeu dreptate aleșilor Săi?*).

Marti

19 ianuarie

3. UN PRINȚ CURAJOS

a. Cui îi era credincios Ionatan și pentru ce calități se făcuse el deja remarcat în Israel? 1 Samuel 13:5; 14:1, 6, 13-15, 20, 23.

1 Samuel 13:5: „Filistenii s-au strâns să lupte cu Israel. Aveau o mie de care și șase mii de călăreți; și poporul acesta era fără număr: ca nisipul de pe țărnul mării. Au venit și au tăbărit la Micmas, la răsărit de Bet-Aven.”

1 Samuel 14:1, 6, 13-15, 20, 23: „Într-o zi, Ionatan, fiul lui Saul, a zis tânărului care-i purta armele: „Vino și să pătrundem până la traja filistenilor, care este dincolo de locul acesta.” Și n-a spus nimic tatălui său. **(6)** Ionatan a zis tânărului

care-i purta armele: „Vino și să pătrundem până la straja acestor netăiați împrejur. Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr.” (13-15) Și Ionatan s-a suit ajutându-se cu mâinile și picioarele, și cel ce-i ducea armele a mers după el. Filistenii au căzut înaintea lui Ionatan, și cel ce-i ducea armele arunca moartea în urma lui. În această primă înfrângere, Ionatan și cel ce-i ducea armele au ucis douăzeci de oameni, pe întindere de aproape o jumătate de pogon de pământ. A intrat groaza în tabără, în țară și în tot poporul; straja și chiar și prădătorii s-au înspăimântat; țara s-a îngrozit. Era groaza lui Dumnezeu. (20) Apoi Saul și tot poporul care era cu el s-au strâns și au înaintat până la locul luptei, și filistenii au întors sabia unii împotriva altora și învâlmășeala era nespus de mare. (23) Domnul a izbăvit pe Israel în ziua aceea, și lupta s-a întins până dincolo de Bet-Aven.”

„În Ionatan, fiul lui Saul, Domnul a văzut un bărbat cu o integritate nepătată – unul de care El Se putea apropia și a cărui inimă putea s-o miște.” — *Fiii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 208.

„Ionatan, fiul împăratului, un bărbat care se temea de Domnul, a fost ales ca instrument pentru eliberarea lui Israel. Impresionat de impulsul divin, el i-a făcut purtătorului armelor sale propunerea să atace pe neașteptate tabăra inamicului. El a zis: „Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvirea printr-un mic număr ca și printr-un mare număr” (1 Samuel 14:6)...

Îngerii din cer îi protejau pe Ionatan și pe însoțitorul său, îngerii luptau alături de ei și filistenii au căzut înaintea lor. Pământul se zguduia, ca și cum s-ar fi apropiat o mare mulțime de călăreți și de care. Ionatan a recunoscut semnele ajutorului divin și chiar filistenii știau că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel. O mare groază s-a abătut asupra oștirii din câmp și din garnizoană. În haosul creat, socotindu-i vrăjmași pe proprii lor ostași, filistenii au început să se omoare unii pe alții.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 623 (cap. 60 – *Încumetarea lui Saul*).

b. Ce revelase faptul că Ionatan nu era doar credincios și curajos, dar era și iubit în rândul oamenilor, indicând astfel că e foarte potrivit să treacă drept moștenitor al tronului tatălui său?

1 Samuel 14:24, 27, 43-45.

1 Samuel 14:24, 27, 43-45: „Ziua aceea a fost obositoare pentru bărbații lui Israel. Saul pusese pe popor să jure zicând: „Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuca pe vrăjmașii mei!” Și nimeni nu mâncase. (27) Ionatan nu știa de jurământul pe care pusese tatăl său pe popor să-l facă; a

întins vârful toiagului pe care-l avea în mână, l-a vârât într-un fagure de miere și a dus mâna la gură, și ochii i s-au luminat. **(43-45)** Saul a zis lui Ionatan: „Spune-mi ce-ai făcut.” Ionatan i-a spus și a zis: „Am gustat puțină miere cu vârful toiagului pe care-l aveam în mână: iată-mă, voi muri.” Și Saul a zis: „Dumnezeu să Se poarte cu toată asprimea față de mine dacă nu vei muri, Ionatane!” Poporul a zis lui Saul: „Ce! Să moară Ionatan, el care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta.” Astfel, poporul a scăpat pe Ionatan de la moarte.”

„Saul nu putea să pună pe seama sa onoarea biruinței, dar nădăjduia să fie onorat pentru râvna dovedită în păstrarea sfințeniei jurământului său. Chiar dacă însuși fiul său trebuia să moară, el dorea să-i convingă pe supușii săi menținând cu orice preț autoritatea împărătească... Chiar dacă porunca sa era nechibzuită și fusese încălcată prin ignoranță, cel care era împărat și tată îl condamnă pe fiul său la moarte.

Poporul a refuzat să permită executarea sentinței... „Ce! Să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta!” Mândrul conducător n-a îndrăznit să disprețuiască acest verdict unanim și viața lui Ionatan a fost cruțată.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 625 (cap. 60 – *Încumetarea lui Saul*).

Miercuri

20 ianuarie

4. LOIALITATE ALTRUISTĂ

a. Explicați profunzimea admirației pe care i-o purta Ionatan lui David – și scopul lui Dumnezeu în această prietenie. 1 Samuel 18:1-4.

1 Samuel 18:1-4: „David sfârșise de vorbit cu Saul. Și, de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. În aceeași zi, Saul a oprit pe David și nu l-a lăsat să se întoarcă în casa tatălui său. Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui. A scos mantaua pe care o purta, ca s-o dea lui David, și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și cingătoarea lui.”

„Sufletul lui Ionatan s-a alipit în mod deosebit de sufletul lui David și un legământ foarte sacru a existat între cei doi, ce nu a fost întrerupt până la moartea lui Saul și a lui Ionatan. Aceasta a fost voia Domnului, ca Ionatan să poată fi mijlocul de păstrare a vieții lui David, când Saul căuta să îl omoare.” – *Spiritual Gifts*, vol. 4A, p. 79.

b. Cum intervenise Ionatan în numele lui David? 1 Samuel 19:1-7.

1 Samuel 19:1-7: „Saul a vorbit fiului său Ionatan și tuturor slujitorilor lui să omoare pe David. Dar Ionatan, fiul lui Saul, care iubea mult pe David, i-a dat de știre și i-a zis: „Tatăl meu, Saul, caută să te omoare. Păzește-te dar mâine dimineață, stai într-un loc tănuț și ascunde-te. Eu voi ieși și voi sta lângă tatăl meu în câmpul în care vei fi; voi vorbi tatălui meu despre tine, voi vedea ce va zice și-ți voi spune.” Ionatan a vorbit bine de David tatălui său Saul: „Să nu faci împăratul”, a zis el, „un păcat față de robul său David, căci el n-a făcut niciun păcat față de tine. Dimpotrivă, a lucrat pentru binele tău; și-a pus în joc viața, a ucis pe filistean și Domnul a dat o mare izbăvire pentru tot Israelul. Tu ai văzut și te-ai bucurat. Pentru ce să păcătuiești împotriva unui sânge nevinovat și să omori fără pricină pe David?” Saul a ascultat glasul lui Ionatan și a jurat zicând: „Viu este Domnul că David nu va muri!” Ionatan a chemat pe David și i-a spus toate cuvintele acestea, apoi l-a adus la Saul; și David a fost înaintea lui ca mai înainte.”

c. Cum și-a pus Ionatan viața în pericol mai târziu? 1 Samuel 20:4, 13-17, 27-34. Descrieți scena pătrunzătoare când Ionatan și David au plâns împreună din pricina împietririi inimii lui Saul. 1 Samuel 20:41, 42.

1 Samuel 20:4, 13-17, 27-34: „Ionatan a zis lui David: „Pentru tine voi face tot ce vei vrea.” (13-17) Domnul să Se poarte cu Ionatan cu toată asprimea, dacă nu voi trimite pe nimeni să-ți dea de știre! Dacă tatăl meu va găsi cu cale să-ți facă rău, iarăși îți voi da de știre și te voi lăsa să pleci, ca să te duci în pace, și Domnul să fie cu tine cum a fost cu tatăl meu! Dacă voi mai trăi, să te porți față de mine cu o bunătate ca a Domnului și, dacă voi muri, să nu îți îndepărtezi niciodată bunătatea față de casa mea, nici chiar când Domnul va nimici pe fiecare din vrăjmașii lui David de pe fața pământului. Căci Ionatan a făcut legământ cu casa lui David! Domnul să Se răzbune pe vrăjmașii lui David!” Ionatan a întărit și mai mult față de David dragostea pe care o avea pentru el, căci îl iubea ca pe sufletul lui. (27-34) A doua zi, ziua a doua a lunii noi, locul lui David era tot gol. Și Saul a zis fiului său Ionatan: „Pentru ce n-a venit fiul lui Isai la masă nici ieri, nici azi?” Ionatan a răspuns lui Saul: „David mi-a cerut voie să se ducă la Betleem. El a zis: ‘Dă-mi drumul, te rog, căci avem în cetate o jertfă de familie, și frate-meu mi-a spus lucrul acesta, deci, dacă am căpătat trecere înaintea ta, dă-mi voie să mă duc în grabă să-mi văd frații.’ Pentru aceea n-a venit la masa împăratului.” Atunci, Saul s-a aprins de mânie împotriva lui Ionatan și i-a zis: „Fiu rău și neascultător, nu știu eu că ți-ai luat ca prieten pe fiul lui Isai, spre rușinea ta și spre rușinea mamei tale? Căci, câtă vreme va trăi fiul lui Isai pe pământ, nu va fi liniște nici pentru tine, nici pentru împărăția ta. Și acum trimite să-l caute și să mi-l aducă, fiindcă este vrednic de moarte.” Ionatan a răspuns tatălui său, Saul, și i-a zis: „Pentru ce să fie omorât? Ce a făcut?” Și Saul și-a îndreptat sulița spre el, ca să-l lovească. Ionatan a înțeles că

era lucru hotărât din partea tatălui său să omoare pe David. S-a sculat de la masă într-o mânie aprinsă și n-a luat deloc parte la masă în ziua a doua a lunii noi, căci era mâhnit din pricina lui David, pentru că tatăl său îl ocărâse.”

1 Samuel 20:41, 42: „După plecarea băiatului, David s-a sculat din partea de miazăzi, apoi s-a aruncat cu fața la pământ și s-a închinat de trei ori. Cei doi prieteni s-au îmbrățișat și au plâns împreună. David mai ales se prăpădea plângând. Și Ionatan a zis lui David: „Du-te în pace, acum când am jurat amândoi în Numele Domnului, zicând: ‘Domnul să fie pe vecie între mine și tine, între sămânța mea și sămânța ta!’” David s-a sculat și a plecat, iar Ionatan s-a întors în cetate.”

„Ionatan, moștenitor al tronului prin naștere, știindu-se însă înlăturat prin hotărâre divină; pentru rivalul său — cel mai blând și credincios prieten, apărând viața lui David chiar cu prețul primejduirii propriei vieți;... numele lui Ionatan este prețuit în ceruri, iar pe pământ rămâne ca mărturie despre existența și puterea iubirii altruiste.” — *Educația*, p. 157 (secț. *Punerea la probă a lui Iov*).

d. Ce a adus alinare lui David mai târziu în pustia Zif și cum i-a fost inspirată inima? 1 Samuel 23:14-18; Psalmii 11:1-5.

1 Samuel 23:14-18: „David a locuit în pustie, în locuri întărite, și a rămas pe muntele din pustia Zif. Saul îl căuta mereu, dar Dumnezeu nu l-a dat în mâinile lui. David, văzând că Saul a pornit să-i ia viața, a stat în pustia Zif, în pădure. Atunci, Ionatan, fiul lui Saul, s-a sculat și s-a dus la David în pădure. El i-a întărit încrederea în Dumnezeu și i-a zis: „Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu Saul nu te va atinge. Tu vei domni peste Israel și eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu Saul știe și el bine lucrul acesta.” Au făcut iarăși amândoi legământ înaintea Domnului și David a rămas în pădure, iar Ionatan s-a dus acasă.”

Psalmii 11:1-5: „La Domnul găesc scăpare! Cum puteți să-mi spuneți: „Fugi în munții voștri ca o pasăre”? Căci iată că cei răi încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă pe ascuns asupra celor cu inima curată. Și când se surpă temelile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit? Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul încearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia.”

„În acest timp, când erau atât de puține raze de lumină în viața lui, David a fost plăcut surprins de vizita neașteptată a lui Ionatan...

După vizita acestuia, David și-a întărit sufletul cu imnuri de laudă și-și însoțea glasul cu harpa, cântând: [Psalmii 11:1-5 citat].” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 660, 661 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

5. EGOISMUL BIRUIT

a. Ce trebuie să realizăm noi, ca familie, despre adevărata prietenie și efectele iubirii creștine autentice? Ioan 13:34, 35; 15:13.

Ioan 13:34, 35: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Ioan 15:13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.”

„Dragostea noastră este adesea egoistă; pentru că o restrângem prin limite prestabilite. Când venim în unire și tovarășie apropiată cu Hristos, iubirea, compasiunea și faptele noastre de generozitate vor pătrunde mai adânc, vor crește și se vor întări prin exercițiu. Iubirea și interesul urmașilor lui Hristos ar trebui să fie tot atât de largi cât să cuprindă lumea. Cei care trăiesc numai pentru „mine și al meu” vor pierde Cerul. Dumnezeu vă cheamă ca familie să cultivați iubirea, să deveniți mai puțin sensibili în ce vă privește și mai sensibili la durerile și încercările altora.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 3, p. 530 (sect. *Dragostea și compasiunea în familie*).

b. Numiți câteva roade importante ale dragostei adevărate. 1 Corinteni 13:4, 5.

1 Corinteni 13:4, 5: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău.”

„Toți cei plini de Duhul Lui vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care îndemna pe Hristos, îi va îndemna și pe ei în legăturile lor unul cu celălalt...”

Când oamenii sunt strâns legați, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească. Oriunde există această unitate, este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu și că a fost sădit un nou principiu de viață. Ea ne dovedește că în natura divină există putere pentru a ne împotrivi forțelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu supune

egoismul înnăscut al inimii firești. Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială mânia lui Satan.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 678 (cap. 73 – *Să nu vi se tulbure inima*).

Vineri

22 ianuarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. De ce s-ar putea ca Dumnezeu să mă conducă prin experiențe asemănătoare cu cele ale lui David?**
- 2. Într-un sens spiritual, când se umple de lumină o peșteră pustie și întunecată?**
- 3. De ce era Ionatan încrezător că filistenii ar putea fi învinși?**
- 4. Pe cine ar vrea Dumnezeu să vizitez, întocmai ca Ionatan pe David în peșteră?**
- 5. Ce fel de iubire – și față de cine – mă cheamă Dumnezeu să cultiv?**

Dezvoltând caracterul

„Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz; și cine își stăpânește spiritul, prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.”
(Proverbele 16:32, trad. KJV).

„Nicio formă de viciu nu are un efect mai dăunător asupra caracterului ca pasiunea omenească ce nu se află sub controlul Duhului Sfânt. Nicio biruință pe care o putem dobândi nu va fi atât de prețioasă ca aceea asupra eului.” – *Divina Vindecare*, p. 485 (secț. *Îndelungă răbdare când suntem nedreptățiți*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 661-668 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Duminică

24 ianuarie

1. ÎN ARMONIE CU SPIRITUL LUI DUMNEZEU

a. Cum l-a ajutat Dumnezeu pe David la Cheila și Maon – și ce se poate remarca în viața de rugăciune a lui David la acest timp de restriște? 1 Samuel 23:1, 2, 5, 10-14, 26-28.

1 Samuel 23:1, 2, 5, 10-14, 26-28: „Au venit și au spus lui David: „Iată că filistenii au început lupta împotriva Cheilei și au jefuit ariile.” David a întrebat pe Domnul și a zis: „Să mă duc și să bat pe filistenii aceștia?” Și Domnul i-a răspuns: „Du-te, bate pe filistenii și izbăvește Cheila.” (5) David s-a dus dar cu oamenii lui la Cheila și s-a bătut împotriva filistenilor; le-a luat vitele și le-a pricinuit o mare înfrângere. Astfel a izbăvit David pe locuitorii din Cheila. (10-14) Și David a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila ca să nimicească cetatea din pricina mea. Mă vor da în mâinile lui locuitorii din Cheila? Se va coborî Saul aici, cum a aflat robul Tău? Doamne, Dumnezeul lui Israel, binevoiește și descoperă lucrul acesta robului Tău!” Și Domnul a răspuns: „Se va coborî.” David a mai zis: „Mă vor da locuitorii din Cheila pe mine și pe oamenii mei în mâinile lui Saul?” Și Domnul a răspuns: „Te vor da.” Atunci, David s-a sculat cu oamenii lui, în număr de aproape șase sute de inși, au ieșit din Cheila și s-au dus unde au putut. Saul, aflând că David a scăpat din Cheila, s-a oprit din mers. David a locuit în pustie, în locuri întărite, și a rămas pe muntele din pustia Zif. Saul îl căuta mereu, dar Dumnezeu nu l-a dat în mâinile lui. (26-28) Saul mergea pe o parte a muntelui, și David cu oamenii lui, pe cealaltă parte a muntelui. David fugea repede, ca să scape de Saul. Dar Saul și

oamenii lui chiar înconjuraseră pe David și pe ai lui, ca să pună mâna pe ei, când un sol a venit și a spus lui Saul: „Grăbește-te să vii, căci au năvălit filistenii în țară.” Saul a încetat să urmărească pe David și s-a întors să iasă înaintea filistenilor. De aceea, locul acela s-a numit Sela-Hamahlecot (Stânca împărțirii).

b. Ce s-a întâmplat după ce Saul a intrat în peștera En-Ghedi? 1 Samuel 23:29; 24:1-6.

1 Samuel 23:29: „De acolo, David s-a suit spre locurile întărite din En-Ghedi și a locuit acolo.”

1 Samuel 24:1-6: „Când s-a întors Saul de la urmărirea filistenilor, au venit și i-au spus: „Iată că David este în pustia En-Ghedi.” Saul a luat trei mii de oameni aleși din tot Israelul și s-a dus să caute pe David și pe oamenii lui până pe stâncile țapilor sălbatici. A ajuns la niște stâne de oi, care erau lângă drum, și acolo era o peșteră în care a intrat să doarmă. David și oamenii lui erau în fundul peșterii. Oamenii lui David i-au zis: „Iată ziua în care Domnul îți zice: ‘Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.’” David s-a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. După aceea, inima îi bătea, pentru că tăiasse colțul hainei lui Saul. Și a zis oamenilor săi: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.”

„David nu avea decât șase sute de oameni, în timp ce Saul îl urmărea cu o oaste de trei mii de oameni. Într-o peșteră izolată, fiul lui Isai și oamenii lui așteptau călăuzirea dumnezeiască pentru a ști ce au de făcut. În timp ce înainta prin munți, Saul s-a retras și a intrat singur chiar în peștera în care se ascunsese David cu oamenii lui. Văzând lucrul acesta, oamenii lui David stăruiau pe lângă conducătorul lor să-l omoare pe Saul. Faptul că împăratul era acum în puterea lor, îl interpretau ca pe o dovadă că Dumnezeu Însuși îl dăduse pe dușman în mâinile lor, pentru a-l omorî. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere; dar glasul conștiinței i-a vorbit astfel: ‘Nu te atinge de unsul Domnului.’

Oamenii lui David nu erau încă dispuși să-l lase în pace pe Saul, ... ‘Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.’ Dar conștiința l-a chinat după aceea chiar și pentru că stricase haina împăratului.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 661 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Luni

25 ianuarie

2. RĂSPUNZÂND RĂULUI CU BINELE

a. Ce putem învăța din gestul milos de reținere al lui David față de Saul? Proverbele 16:32; Romani 12:19-21.

Proverbele 16:32: „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.”

Romani 12:19-21: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Dimpotrivă, „dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi carbuni aprinși pe capul lui.” Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.”

„Purtarea lui David față de Saul conține o lecție. Din porunca lui Dumnezeu, Saul fusese uns ca împărat al lui Israel. Din cauza neascultării lui, Domnul a declarat că îi va fi luată împărăția; și, cu toate acestea, cât de atent, amabil și îngăduitor a fost comportamentul lui David față de el!” — *Divina Vindecare*, p. 484 (sect. *Considerație față de cei ce poartă poveri*).

„Conduita lui David dă pe față faptul că el avea un Conducător de care asculta. El nu a permis patimilor lui firești să-l stăpânească pentru a-și asigura victoria; pentru că el știa că acela care este stăpân pe sine, prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți. Dacă ar fi fost condus și controlat după simțăminte omenești, el ar fi concluzionat că Domnul a adus pe vrăjmașul lui sub puterea sa, ca să îl ucidă și să ia asupra lui domnia lui Israel. Starea mentală a lui Saul era într-o asemenea condiție încât autoritatea lui nu mai era respectată, iar poporul devenea lipsit de religiozitate și demoralizat. Totuși faptul că Saul fusese uns de Dumnezeu ca rege al lui Israel, l-a păzit în siguranță, pentru că David slujea în mod conștiincios lui Dumnezeu și nu voia să vatăme în niciun mod pe unsul Domnului.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1021.

b. Descrieți modul în care David a apelat la inima lui Saul. 1 Samuel 24:7-15.

1 Samuel 24:7-15: „Cu aceste cuvinte, David a oprit pe oamenii săi și i-a împiedicat să se arunce asupra lui Saul. Apoi Saul s-a sculat să iasă din peșteră și și-a văzut înaintea de drum. După aceea, David s-a sculat și a ieșit din peșteră. El a început să strige atunci după Saul: „Împărate, domnul meu!” Saul s-a uitat înapoi, și David s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat. David a zis lui Saul: „De ce ascuți tu de vorbele oamenilor care zic: ‘David îți vrea răul?’ Vezi acum cu ochii tăi că Domnul te dăduse astăzi în mâinile mele în peșteră. Oamenii mei mă îndemnau să te omor, dar te-am cruțat și am zis: ‘Nu voi pune mâna pe domnul meu, căci este unsul Domnului.’ Uite, părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ți-am tăiat colțul hainei și nu te-am ucis, să știi și să vezi că în purtarea mea nu este nici răutate, nici răzvrătire și că n-am păcătuțit împotriva ta. Totuși tu îmi întinzi curse, ca să-mi iei viața. Judece Domnul între mine și tine și Domnul să mă răzbune pe tine, dar eu nu voi pune mâna

pe tine. 'Răul de la cei răi vine', zice vechea zicală. De aceea eu nu voi pune mâna pe tine. Împotriva cui a pornit împăratul lui Israel? Pe cine urmărești tu? Un câine mort, un purice. Domnul va judeca și va hotărî între mine și tine, El va vedea, El îmi va apăra pricina și El îmi va face dreptate, izbăvindu-mă din mâna ta."

c. Ce ar trebui să învățăm din precauția lui David față de răspunsul aparent cald al lui Saul față de mila arătată? 1 Samuel 24:16-22; Matei 10:16.

1 Samuel 24:16-22: „Când a sfârșit David de spus aceste vorbe lui Saul, Saul a zis: „Glasul tău este, fiule David?” Și Saul a ridicat glasul și a plâns. Și a zis lui David: „Tu ești mai bun decât mine, căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău. Tu îți arăți azi bunătatea cu care te porți față de mine, căci Domnul mă dăduse în mâinile tale, și nu m-ai omorât. Dacă întâlnește cineva pe vrăjmașul lui, îl lasă oare să-și urmeze drumul în liniște? Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta! Acum iată, știu că tu vei domni și că împărăția lui Israel va rămâne în mâinile tale. Jură-mi dar pe Domnul că nu-mi vei nimici sămânța mea după mine și că nu-mi vei șterge numele din casa tatălui meu.” David a jurat lui Saul. Apoi Saul a plecat acasă, iar David și oamenii lui s-au suit în locul întărit.”

Matei 10:16: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.”

„Când a auzit Saul cuvintele lui David, s-a umilit și nu a putut decât să recunoască adevărul lor. Sentimentele lui au fost profund mișcate în timp ce realiza că fusese cu totul în puterea omului a cărui viață o căuta...

Cunoscând purtarea din trecut a lui Saul, David nu putea să arate multă încredere în asigurările împăratului, nici să nădăjduiască în durabilitatea stării lui de căință. De aceea, când Saul s-a întors acasă, David a rămas în întăriturile munților.

Dușmănia arătată față de servii lui Dumnezeu de către acei care s-au predat puterii lui Satan, se transformă uneori într-un simțământ de împăcare și bunăvoință, dar schimbarea aceasta nu se dovedește totdeauna a fi dăinuitoare.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 662 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Marti

26 ianuarie

3. MAI MULTE DEZAMĂGIRI

a. Ce s-a întâmplat într-un moment în care Israel părea să fie în cea mai mare nevoie de călăuzire și siguranță? 1 Samuel 25:1 (prima parte).

1 Samuel 25:1 p.p.: „*Samuel a murit. Tot Israelul s-a adunat și l-a plâns și l-au îngropat în locuința lui, la Rama.*”

„Chiar în timpul când națiunea era frământată de conflicte interne, când sfatul pașnic și temător de Dumnezeu al lui Samuel era mai necesar decât oricând, Dumnezeu i-a dat odihnă servului Său înaintat în vârstă. Amare erau gândurile israeliților când priveau îndelung la locul acela liniștit unde se odihnea el și își aminteau nebunia pe care o săvârșiseră când l-au respins din poziția de cârmuitor; căci el avusese o legătură atât de strânsă cu Cerul, încât părea că legase întregul Israel de tronul Domnului. Samuel fusese cel care îi învățase să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El; dar acum, când era mort, își dădeau seama că fuseseră lăsați la mila unui împărat care se unise cu Satan și care urma să despartă poporul de Dumnezeu și de cer.”
— *Patriarhi și Profeți*, p. 664 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

„Comparând purtarea lui Saul și a lui Samuel, israeliții și-au dat seama ce greșală au săvârșit dorindu-și un împărat ...

Poporul simțea acum că Dumnezeu îi părăsea. Se părea că împăratul era aproape nebun. Dreptatea era pervertită, ordinea se transformase în haos.”
– *Ibid.*, p. 663 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

b. Unde a fugit David după moartea lui Samuel și ce avea pe inimă? 1 Samuel 25:1 u.p.; Psalmii 120:1, 2; 121:2, 7, 8.

1 Samuel 25:1 u.p.: „*Atunci, David s-a sculat și s-a coborât în pustia Paran.*”

Psalmii 120:1, 2: „*Către Domnul strig în strâmtorarea mea, și El m-ascultă. Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare!*”

Psalmii 121:2, 7, 8: „*Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul. (7, 8) Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.*”

„David a folosit ocazia pentru a căuta un loc de adăpost mai sigur și de aceea a fugit în pustia Paran. Aici a alcătuit Psalmii 120 și 121.” – *Ibid.*, p. 664 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

c. Cum a fost pusă la încercare mărinimia lui David în Paran? 1 Samuel 25:4-12.

1 Samuel 25:4-12: „*David a aflat în pustie că Nabal își tunde oile. A trimis la el zece tineri, cărora le-a zis: „Suiți-vă la Carmel și duceți-vă la Nabal. Întrebați-l de sănătate în numele meu și să-i vorbiți așa: ‘Să trăiești în pace și pacea să fie cu*

casa ta și cu tot ce este al tău. Și acum, am auzit că tunzi oile. Păștorii tăi au fost cu noi; nu i-am ocărât și nu li s-a luat nimic în tot timpul cât au fost la Carmel. Întrebă pe slujitorii tăi, și-ți vor spune. Să capete trecere dar tinerii aceștia înaintea ta, fiindcă venim într-o zi de bucurie. Dă dar, te rog, robilor tăi și fiului tău David ce te lasă inima.” Când au ajuns, oamenii lui David au spus lui Nabal toate aceste cuvinte în numele lui David. Apoi au tăcut. Nabal a răspuns slujitorilor lui David: „Cine este David și cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni. Și să-mi iau eu pâinea, apa și vitele mele, pe care le-am tăiat pentru tunzătorii mei, și să le dau unor oameni care sunt de nu știu unde?” Oamenii lui David și-au luat drumul înapoi; s-au întors și au spus, la sosirea lor, toate aceste cuvinte lui David.”

„David și oamenii lui fuseseră ca un zid de apărare pentru turmele și păștorii lui Nabal, și acum acest om înstărit era rugat să dea ceva din belșugul lui, pentru a acoperi lipsurile aceluia care-i făcuseră servicii atât de valoroase. David și oamenii lui ar fi putut să-și ia singuri din turmă și cirezi ce ar fi vrut, dar nu făcut lucrul acesta. S-au purtat în mod onorabil. Cu toate acestea, bunătatea lor față de Nabal a fost zadarnică.” – Ibid., p. 665 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Miercuri

27 ianuarie

4. O INFLUENȚĂ DOMOLITOARE

a. Descrieți reacția lui David față de nerecunoștința lui Nabal. 1 Samuel 25:13, 21, 22.

1 Samuel 25:13, 21, 22: „Atunci, David a zis oamenilor săi: „Fiecare din voi să-și încingă sabia!” Și fiecare și-a încins sabia. David și-a încins și el sabia și aproape patru sute de inși s-au suit după el. Au mai rămas doar două sute la calabalâcuri. (21, 22) David zisese: „În zadar am păzit tot ce are omul acesta în pustie de nu s-a luat nimic din tot ce are, căci mi-a întors rău pentru bine. Dumnezeu să pedepsească pe robul său David cu toată asprimea dacă voi mai lăsa să rămână până la lumina zilei pe cineva de parte bărbătească din tot ce este al lui Nabal!”

„David le-a poruncit oamenilor săi să se pregătească de luptă; căci era hotărât să-l pedepsească pe omul care-i refuzase ceea ce pe bună dreptate i se cuvenea și care la nedreptate adăuga și batjocură. Mișcarea aceasta impulsivă era mai mult în conformitate cu caracterul lui Saul decât cu al lui David; dar fiul lui Isai mai avea încă de învățat lecții de răbdare în școala suferinței.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 665 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

b. Cum a răspuns Abigail, soția lui Nabal? 1 Samuel 25:14-20.

1 Samuel 25:14-20: „Unul din slujitorii lui Nabal a venit și a zis către Abigail, nevasta lui Nabal: „Iată că David a trimis din pustie niște soli să întrebe de sănătate pe stăpânul nostru, și el s-a purtat rău cu ei. Și totuși oamenii aceștia au fost foarte buni cu noi; nu ne-au ocărât și nu ni s-a luat nimic în tot timpul cât am fost cu ei în câmp. Ne-au fost zid și zi, și noapte, în tot timpul cât am fost cu ei la păscutul turmelor. Să știi acum și vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru și a întregii lui case este hotărâtă și el este așa de rău încât nimeni nu îndrăznește să-i vorbească.” Abigail a luat îndată două sute de pâini, două burdufuri cu vin, cinci oi pregătite, cinci măsuri de grâu prăjit, o sută de turte de stafide și două sute de legături de smochine. Le-a pus pe măgari și a zis slujitorilor săi: „Luați-o înaintea mea și eu voi veni după voi.” N-a spus nimic bărbatului ei Nabal. Ea a încălecat pe un măgar, a coborât muntele pe un drum tufos și iată că David și oamenii lui se coborau în fața ei, așa că i-a întâlnit.”

c. Ce putem învăța de la Abigail atunci când s-a întâlnit cu David? 1 Samuel 25:23-31.

1 Samuel 25:23-31: „Când a zărit Abigail pe David, s-a dat jos repede de pe măgar, a căzut cu fața la pământ înaintea lui David și s-a închinat până la pământ. Apoi, aruncându-se la picioarele lui, a zis: „Eu sunt de vină, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ți vorbească la urechi și ascultă cuvintele roabei tale. Să nu-și pună domnul meu mintea cu omul acela rău, cu Nabal, căci, cum îi este numele, așa este și el; Nabal (Nebun) îi este numele, și este plin de nebulie. Și eu, roaba ta, n-am văzut pe oamenii trimiși de domnul meu. Acum, domnul meu, viu este Domnul și viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verși sânge și să te ajuți cu mâna ta. Vrajmașii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal! Primește darul acesta pe care-l aduce roaba ta domnului meu și să se împartă oamenilor care merg după domnul meu. Iartă, te rog, vina roabei tale, căci Domnul va face domnului meu o casă trainică; iartă, căci domnul meu poartă războaiele Domnului și niciodată nu va fi răutate în tine. Dacă se va ridica cineva care să te urmărească și să vrea să-ți ia viața, sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul Dumnezeu tău și să arunce cu praștia sufletul vrăjmașilor tăi. Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit și te va pune mai-mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta.”

„Evlavia Abigailei emana, cu totul inconștient, ca și parfumul unei flori, din trăsăturile feței ei, din cuvintele și din purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălășluia în inima ei. Vorbirea ei dresă cu har, plină de amabilitate și pace, răspânda o influență cerească. David a fost cuprins de impulsuri mai bune și s-a cutremurat, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea

planurile lui nechibzuite. 'Ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!' (Matei 5:9). O, de ar fi cât mai mulți ca femeia aceasta israelită, care să domolească sentimentele iritate, să prevină pornirile nechibzuite și, prin cuvinte liniștite și potrivite, să împiedice săvârșirea unor mari rele.

O viață creștină sfințită răspândește totdeauna lumină, mângâiere și pace. Ea este caracterizată de curăție, tact, simplitate și utilitate. Este stăpânită de iubirea aceea dezinteresată care sfințește influența. Este plină de Hristos și lasă o urmă de lumină în orice loc pe unde ar merge cel care o posedă. Abigail era un muștrător și sfătuitor înțelept. Izbucnirea de mânie a lui David s-a stins sub puterea influenței și raționamentului ei. El a fost convins că nu procedase cu înțelepciune și că își pierduse stăpânirea de sine.

Cu inimă umilă a primit muștrarea, după cum propriile-i cuvinte mărturisau: 'Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu.' (Psalmii 141:5)." – Ibid., p. 667 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Joi

28 ianuarie

5. PRIMIND MUSTRAREA CU RECUNOȘTINȚĂ

a. Explicați profunzimea aprecierii lui David pentru spiritul domolitor al lui Abigail și lecția conturată în aceasta pentru noi. 1 Samuel 25:32-35.

1 Samuel 25:32-35: „David a zis Abigailei: „Bindecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel, care te-a trimis astăzi înaintea mea! Bindecuvântată să fie judecata ta și bindecuvântată să fi tu, că m-ai oprit în ziua aceasta să vărs sânge și mi-ai oprit mâna! Dar viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, care m-a oprit să-ți fac rău, că, dacă nu te-ai fi grăbit să vii înaintea mea, n-ar mai fi rămas nimic din ce este al lui Nabal până la lumina zilei de mâine.” Și David a luat din mâna Abigailei ce-i adusese și i-a zis: „Suie-te în pace acasă; vezi că ți-am ascultat glasul și te-am primit bine.”

„Sunt mulți care, atunci când sunt muștrați, consideră ca vrednic de laudă faptul că primesc muștrarea fără să se supere; dar cât de puțini sunt aceia care primesc muștrarea cu inimă recunoscătoare și îi binecuvântează pe aceia care caută să-i ferească de a urma o cale rea.” — *Ibid.*

b. Cum creștea David în toate aceste experiențe? Romani 5:3-5.

Romani 5:3-5: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

„David făcuse un jurământ că Nabal și toată casa lui vor pieri; dar acum a văzut nu numai că era greșit să facă un astfel de jurământ, dar era greșit și să îl păstreze.” – *The Signs of the Times*, 26 octombrie 1888.

c. Deși influența Abigaelei a dat roade frumoase, ce pas a mai făcut David și de ce nu era corect? 1 Samuel 25:38-44.

1 Samuel 25:38-44: „Cam după zece zile, Domnul a lovit pe Nabal și a murit. David a aflat că murise Nabal și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul că mi-a apărât pricina în ocara pe care mi-a făcut-o Nabal și a împiedicat pe robul Său să facă rău! Domnul a făcut ca răutatea lui Nabal să cadă asupra capului lui.” David a trimis vorbă Abigaelei că vrea s-o ia de nevastă. Slujitorii lui David au ajuns la Abigail, la Carmel, și i-au vorbit așa: „David ne-a trimis la tine, ca să te ia de nevastă.” Ea s-a sculat, s-a aruncat cu fața la pământ și a zis: „Iată, roaba ta se socotește ca o roabă, gata să spele picioarele slujitorilor domnului meu.” Și îndată, Abigail a plecat, călare pe un măgar și însoțită de cinci fete; a mers după solii lui David și i-a fost nevastă. David luase și pe Ahinoam din Izreel și amândouă au fost nevestele lui. Și Saul dăduse pe fiică-sa Mical, nevasta lui David, lui Palti din Galim, fiul lui Laiș.”

„După aceea, David a luat-o pe Abigail de soție. El era deja căsătorit cu o femeie, dar obiceiul națiunilor din vremea sa i-a întunecat mintea și i-a influențat purtarea. Chiar oameni mari și buni au greșit, urmând obiceiurile lumii. Rezultatele amare ale faptului că a luat mai multe soții s-au făcut simțite în toată viața lui David.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 668 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Vineri

29 ianuarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Cum m-a ocrotit Dumnezeu de multe ori, la fel cum a făcut-o pentru David?**
- 2. Ce l-a împiedicat pe David să-l rănească pe Saul — și cum a reacționat Saul?**
- 3. În mod similar, cum a survenit moartea inoportună a unui profet într-un timp de criză spirituală în cadrul adventismului de ziua a șaptea?**
- 4. Ce ar trebui să învăț din momentele în care am avut de-a face cu cineva ca Nabal?**
- 5. Ce ar trebui să îmi amintesc data viitoare când sunt muștrat pentru ceva?**

Sabat, 6 februarie 2021 Darul Sabatului Întâi pentru Nord-Kivu, RDC

Nord-Kivu este o provincie a Republicii Democrate Congo (RDC), situată în Africa centrală. Localizată la capătul estic al RDC, Nord-Kivu se învecinează cu Republica Rwanda și Uganda și este asociată cu Uniunea misiunii AZS-MR din Rwanda.

În anul 2006 frații din Rwanda au venit în Nord-Kivu, unde au distribuit broșuri și au oferit studii Biblice, având rezultate excelente.

Un an mai târziu, un grup de 156 de suflete au intrat cu bucurie în legământ cu biserica prin botez. În prezent sunt 750 de membri botezați. Lucrarea continuă să crească în mod constant în această regiune.

Din păcate, printre cei care ni s-au alăturat, se numără 14 profesori din alte confesiuni, care au fost excluși din bisericile lor pentru credința îmbrățișată, pierzând automat și locurile de muncă. Au stat acasă, supraviețuind din cultivarea plantelor, destul cât să își hrănească familiile. Copiii noștri nu au putut să meargă la școală, din pricina Sabatului, o problemă care afectează 80% din tinerii noștri.

Frații noștri ar fi în măsură să se descurce pentru a supraviețui, dar din cauza războaielor care se întâmplă tot timpul în această zonă, nu pot să își păstreze locuințele în același loc pentru mult timp. Chiar în timpul sezonului semănatului, au fost frați care au fugit din fața trupelor de soldați care veneau și luau tot ce se cultiva în pământ.

Având în vedere toate acestea, am cumpărat 4 hectare de teren pentru ca frații să se ocupe de agricultură împreună, precum și să construim o școală primară și o bisericuță. Prin harul lui Dumnezeu, avem deja profesorii și elevii dornici să obțină o educație, în timp ce susțin principiile Sale. Ni s-a spus „să înființăm școli pentru educarea și instruirea copiilor noștri, și să-i îndemnăm pe tineri să participe la aceste școli. În instituțiile noastre educaționale, trebuie să fie profesori cu temere de Dumnezeu, care păzesc poruncile Sale.” – *Manuscript Releases*, vol. 4, p. 109.

De aceea apelăm la toți frații, surorile și prietenii noștri din întreaga lume pentru ajutor. Ne rugăm ca Dumnezeu să vă atingă inimile, astfel încât darurile pentru acest proiect să fie abundente – ca Domnul să fie glorificat, iar mesajul mântuirii să fie transmis tuturor neamurilor, popoarelor și limbilor:

Vă mulțumim anticipat pentru contribuția dumneavoastră generoasă către acest proiect de construcție.

Frații voștri din Regiunea de Nord a Africii

David și Saul

„Domnul este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmii 27:1).

„Cei credincioși lui Dumnezeu n-au motiv să se teamă de puterea oamenilor, nici de vrăjmășia lui Satan.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 356 (cap. 37 – *Cei dintâi evangheliști*).

Recomandare pentru studiu: *Divina Vindecare*, pp. 484-493 (cap. 41 – *În contact cu alții*).

Duminică

31 ianuarie

1. ÎN PUSTIA ZIF

a. Descrieți atitudinea lui David față de vrăjmașul său. 1 Samuel 26:2, 7-16.

1 Samuel 26:2, 7-16: „Saul s-a sculat și s-a coborât în pustia Zif, cu trei mii de oameni aleși din Israel, ca să caute pe David în pustia Zif. **(7-16)** David și Abișai s-au dus noaptea la popor. Și iată că Saul era culcat și dormea în cort, în mijlocul taberei, și sulița lui era înfiptă în pământ, la capul lui. Abner și poporul lui erau culcați în jurul lui. Abișai a zis lui David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulița mea și să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta.” Dar David a zis lui Abișai: „Nu-l omorî! Căci cine ar putea pune mâna pe unsul Domnului și să rămână nepedepsit?” Și David a zis: „Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi; fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului! Ia numai sulița de la căpătâiul lui, urciorul cu apă și să plecăm.” David a luat dar sulița și urciorul cu apă de la căpătâiul lui Saul și au plecat. Nimeni nu i-a văzut, nici n-a băgat de seamă nimic și nimeni nu s-a deșteptat, căci Domnul îi cufundase pe toți într-un somn adânc. David a trecut de cealaltă parte și a ajuns departe pe vârful muntelui, la o mare depărtare de tabără. Și a strigat poporului și lui Abner, fiul lui Ner: „N-auzi tu, Abner?” Abner a răspuns: „Cine ești tu, care strigi către împăratul?” Și David a zis lui Abner: „Oare nu ești tu bărbat? Și cine este ca tine în Israel? Pentru ce atunci n-ai păzit pe împărat, stăpânul tău? Căci cineva din popor a venit să omoare pe împăratul, stăpânul tău. Ce ai făcut tu nu este bine. Viu este Domnul că sunteți vrednici de moarte, căci n-ați vegheat asupra stăpânului vostru, asupra unsului Domnului. Uită-te acum unde este sulița împăratului și urciorul de apă, care erau la căpătâiul lui.”

„Când Saul a fost supus din nou puterii lui David, iar următorii lui doreau să îi ia viața, David nu le-a permis să facă acest lucru, deși era într-o teamă continuă pentru propria viață și era urmărit de către Saul ca o fiară sălbatică.” – *Spiritual Gifts*, vol. 4A, p. 91.

b. De ce era Saul atât de periculos, chiar și acum? 1 Samuel 26: 17-21.

1 Samuel 26:17-21: „Saul a cunoscut glasul lui David și a zis: „Glasul tău este, fiul meu David?” Și David a răspuns: „Glasul meu, împărate, domnul meu!” Și a zis: „Pentru ce urmărește domnul meu pe robul său? Ce-am făcut și cu ce sunt vinovat? Să binevoiască acum împăratul, domnul meu, să asculte cuvintele robului său. Dacă Domnul este Cel ce te ațâță împotriva mea, să primească mirosul unui dar de mâncare de la noi, dar dacă oamenii te ațâță, blestemați să fie înaintea Domnului, fiindcă ei mă izgonesc azi ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, zicându-mi: ‘Du-te de slujește unor dumnezei străini!’ O, să nu-mi cadă sângele pe pământ departe de Fața Domnului! Căci împăratul lui Israel a pornit să mă caute ca pe un purice, cum ar urmări o potârniche în munți.” Saul a zis: „Am păcătuit; întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ți voi mai face rău, fiindcă în ziua aceasta viața mea a fost scumpă înaintea ta. Am lucrat ca un nebun și am făcut o mare greșală.”

„După ce oameni rău intenționați au spus cuvinte și au făcut fapte rele împotriva servilor lui Dumnezeu, convingerea că au făcut răul le acaparează mințile uneori. Duhul Domnului se luptă cu ei și ei își umilesc inima înaintea lui Dumnezeu și înaintea acelor a căror influență căutau să o nimicească și se poate ca ei să-și schimbe purtarea față de aceștia. Dar, întrucât deschid din nou ușa propunerilor celui rău, vechile îndoieli se trezesc, vechea dușmănie reînvie și ei se angajează în aceeași lucrare de care se căiseră și pe care o părăsiseră pentru un moment. Ei vorbesc iarăși de rău, acuzându-i și condamnându-i într-un mod aspru tocmai pe aceia cărora le-au făcut cele mai umile mărturisiri. După ce au pornit pe o astfel de cale, Satan se poate folosi de sufletul acestora cu și mai mare putere decât înainte, pentru că au păcătuit împotriva unei lumini mai mari.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 662, 663 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Luni

1 februarie

2. RĂUTATEA INVIDIEI

a. În ce măsură se putea avea încredere în răspunsul lui Saul pentru mila arătată de către David – și de ce? 1 Samuel 26:23-25; 27:1.

1 Samuel 26:23-25: „Domnul va răsplăti fiecăruia după dreptatea lui și după credincioșia lui, căci Domnul te dăduse azi în mâinile mele, și eu n-am vrut să pun mâna pe unsul Domnului. Și după cum azi viața ta a avut un mare preț înaintea mea, tot așa și viața mea va avea un mare preț înaintea Domnului și El mă va izbăvi din orice necaz.” Saul a zis lui David: „Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari și vei birui.” David și-a văzut de drum, și Saul s-a întors acasă.”

1 Samuel 27:1: „David și-a zis în sine: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu este nimic mai bine pentru mine decât să fug în țara filistenilor, pentru ca Saul să înceteze să mă mai caute în tot ținutul lui Israel; așa voi scăpa de mâna lui.”

„Această a doua situație în care David a arătat respect pentru viața suveranului său, a făcut o impresie și mai profundă asupra inimii lui Saul și l-a determinat la o mărturisire și mai umilă a greșelilor sale. Era uimit și smerit de atâta bunătate... Dar fiul lui Isai nu avea nicio nădejde că împăratul va rămâne mult timp în această stare de spirit.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 671, 672 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

„Saul asculta orice mărturie falsă, primind cu nerăbdare tot ce era în detrimentul caracterului lui David, în speranța că va găsi vreo scuză pentru invidia crescândă și pentru ura lui împotriva celui care fusese uns ca rege pe tronul lui Israel, în locul lui. El dădea crezare oricărui zvon, oricât de incoerent sau incompatibil ar fi fost cu caracterul și purtarea lui David.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1019 (cap. referitor la 1 Samuel 22).

b. Explicați cum invidia, care a stricat viața lui Saul, este o cauză frecventă a nenorocirii multora din zilele noastre Proverbele 14:30 (ultima parte); 27:4.

Proverbele 14:30 u.p.: „dar pizma este putrezirea oaselor.”

Proverbele 27:4: „Furia este fără milă și mânia, năvalnică, dar cine poate sta împotriva invidiei?” (trad. KJV)

„Invidia îl făcea pe Saul să se simtă nefericit și să expună primejdiei pe umilul supus al tronului său. Cât rău de nedescris a adus în lumea noastră această trăsătură rea de caracter!... Invidia este o fiică a mândriei și, dacă este întreținută în inimă, va conduce la ură și va sfârși, în cele din urmă, prin răzbunare și ucidere. Satan își dezvăluia propriul său caracter când stârnea furia lui Saul împotriva aceluia care niciodată nu-i făcuse vreun rău.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 651 (cap. 64 – *David ca fugar*).

„Invidia și gelozia sunt ca două surori care se completează în lucrările lor. Invidia îl va determina pe un om să poftască la bunul pe care altul îl posedă și îl va îndemna să se folosească de toate mijloacele puterii sale ca să doboare și să rănească reputația și caracterul celui, în locul căruia dorește să fie. Sunt transmise minciuni, zvonuri și rapoarte defăimătoare, și tot ceea ce poate fi folosit pentru a-l pune într-o lumină proastă înaintea oamenilor pe omul invidiat. Gelozia determină pe un bărbat să îl suspecteze pe celălalt că ar căuta să îl priveze de avantaje sau poziție. Saul a avut atât invidie, cât și gelozie.” – *The Signs of the Times*, 2 noiembrie 1888.

Marti

2 februarie

3. COBORÂND CU GRĂBIRE SPRE DECLIN

a. Pe lângă invidie, numiți o altă trăsătură a lui Saul de evitat. Ioan 12:43.

Ioan 12:43: „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.”

„Un mare defect al caracterului lui Saul era dorința lui după aprobare. Trăsătura aceasta avusese o influență stăpânitoare asupra acțiunilor și gândirii lui; totul era marcat de această dorință după laudă și înălțare de sine. Standardul după care măsura ce este bine sau rău era standardul scăzut al aprobării din partea gloatelor. Nimeni care trăiește pentru a fi plăcut oamenilor și nu caută mai întâi să fie plăcut lui Dumnezeu, nu se află în siguranță.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 650 (cap. 64 – *David ca fugar*).

b. La ce avertizare trebuie să ia aminte, din tragica experiență a lui Saul, fiecare suflet temător de Dumnezeu? Proverbele 26:24-27.

Proverbele 26:24-27: „Cel ce urăște se preface cu buzele lui și înăuntrul lui pregătește înșelăciunea. Când îți vorbește cu glas dulce, nu-l crede, căci șapte urâciuni sunt în inima lui. Chiar dacă-și ascunde ura în prefăcătorie, totuși răutatea lui se va descoperi în adunare. Cine sapă groapa altuia cade el în ea și piatra se întoarce peste cel ce o prăvălește.”

„Nu cu omul David, care nu-i făcuse niciun rău, se lupta regele. El era într-o luptă cu Împăratul Cerului, pentru că atunci când i se permite lui Satan să stăpânească mintea cre nu mai vrea să fie controlată de Iehova, el îl conduce pe om după cum vrea el, până când acesta, care este astfel sub puterea lui, devine un agent eficient pentru înfăptuirea planurilor lui. Atât

de mare este vrăjmășia marelui autor al păcatului împotriva planurilor lui Dumnezeu, atât de cumplită este puterea lui în favoarea răului, încât atunci când oamenii se despart de Dumnezeu, Satan îi influențează și mințile lor sunt aduse din ce în ce mai mult în stăpânirea lui, până când ei leapădă temerea de Dumnezeu și respectul față de oameni, devenind îndrăzneți și vrăjmași declarați ai lui Dumnezeu și ai poporului Său.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1019 (cap. ref. la 1 Samuel 22).

c. Cum a acționat împotriva sa însuși, amărăciunea nutrită de Saul, afectând întreaga națiune? Psalmii 52:2-5; Isaia 3:12 (a doua parte).

Psalmii 52:2-5: „Limba ta nu născocoște decât răutate, ca un brici ascuțit, viclean ce ești! Tu iubești mai degrabă răul decât binele, mai degrabă minciuna decât adevărul. Tu iubești numai cuvinte nimicioare, limbă înșelătoare! De aceea și Dumnezeu te va doborî pe vecie, te va apuca și te va ridica din cortul tău și te va deștrădăcina din pământul celor vii.”

Isaia 3:12 (a doua parte): „Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli!”

„Ce exemplu a dat Saul supușilor regatului său în prigoana lui disperată, neprovocată, împotriva lui David! Ce raport a pregătit el pentru a fi scris pe paginile istoriei pentru generațiile viitoare! El a căutat să îndrepte tot curentul puterii împărăției pe canalul urii sale, prigonind un om nevinovat. Toate acestea au avut o influență demoralizatoare asupra lui Israel.” – Ibid.

Miercuri

3 februarie

4. DEZVĂLUIND SURSA

a. Care este adevărata sursă a invidiei? Luca 4:5-8; Matei 27:17, 18, 29-31.

Luca 4:5-8: „Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului, și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: ‘Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.’”

Matei 27:17, 18, 29-31: „Când erau adunați la un loc, Pilat le-a zis: „Pe care voți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care Se numește Hristos?” Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui. **(29-31)** Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea

Lui, își băteau joc de El, și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și scui-pau asupra Lui și luau trestia și-L băteau în cap. După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojje, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.”

„Trădarea, judecata și răstignirea lui Hristos au fost toate planificate de vrăjmașul căzut. Ura lui, exprimată în moartea Fiului lui Dumnezeu, l-a plasat pe Satan acolo unde adevăratul său caracter diabolic a fost dezvăluit tuturor inteligențelor create, care nu căzuseră în păcat.

Sfinții îngeri au fost terifiți prin faptul că unul care se număra printre ei, a putut să cadă atât de mult, încât să fie capabil de așa cruzime.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 183.

b. Descrieți strategiile concrete ale inamicului față de noi astăzi. Iacov 3:14-16.

Iacov 3:14-16: „*Dar, dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci, acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.*”

„Este lucrarea lui Satan aceea de a ispiți mintea. El își va introduce sugestiile viclene și va stârni îndoială, întrebări, necredință, neîncredere în cuvintele și faptele celui apăsător de responsabilități, și care caută să împlinească gândul lui Dumnezeu în lucrările lui. Este scopul deosebit al lui Satan acela de a turna asupra și în jurul servilor aleși de Dumnezeu necazuri, încurcături și împotrivire, așa încât aceștia să fie împiedicați în lucrul lor și, dacă e posibil, descurajați. Geloziile, conflictele și bănuielile vor contracara, într-o mare măsură, chiar cele mai bune eforturi pe care le-ar putea face servii lui Dumnezeu rânduindu-i pentru o lucrare specială.

Planul lui Satan este de a-i alunga din postul datoriei, lucrând prin agenții săi. Pe toți aceia în care poate stârni neîncrederea și suspiciunea îi va folosi ca unelte ale sale... Există în firea omului, când nu se află sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, o predispoziție pentru invidie, gelozie și neîncredere plină de cruzime, care, dacă nu sunt supuse, vor duce la dorința de a-i submina și prăbuși pe alții, în timp ce spiritele egoiste vor căuta să se ridice pe ruinelor lor.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 343 (sect. *Poporul murmură*).

„Trăim vremuri primejdioase. În lume sporesc nimicirea și violența. În biserică, puterea omenească câștigă ascendență; aceia care au fost aleși să ocupe poziții de încredere socotesc că este prerogativa lor de a conduce.

Oamenii pe care Domnul îi cheamă la posturi importante în lucrarea Lui trebuie să cultive o smerită dependență de El. Ei nu trebuie să caute să cuprindă prea multă autoritate; deoarece Dumnezeu nu i-a chemat la o lucrare de domnie, ci la una de plănuire și sfătuire cu conlucrătorii lor. La fel, fiecare lucrător trebuie să rămână supus și responsabil față de cererile și instrucțiunile lui Dumnezeu.” – Ibid., vol. 9, p. 270 (cap. 34 – În smerenie și credință).

Joi

4 februarie

5. SPERANȚĂ ÎN MIJLOCUL FURTUNII

- a. **Spre deosebire de Saul, cum putem fi inspirați de atitudinea lui David în pustie, chiar și în cele mai descurajatoare momente? Psalmii 27:1-3; 59:1-3, 17.**

Psalmii 27:1-3: „Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele. De cine să-mi fie frică? Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii și vrăjmașii mei – se clatină și cad. Chiar o oștire de ar tăbărâ împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi.

Psalmii 59:1-3, 17: „Dumnezeule, scapă-mă de vrăjmașii mei, ocrotește-mă de potrivnicii mei! Scapă-mă de răufăcători, izbăvește-mă de oamenii setoși de sânge! Căci iată-i că stau la pândă să-mi ia viața; niște oameni porniți la rău urzesc lucruri rele împotriva mea, fără să fiu vinovat, fără să fi păcătuit, Doamne! (17) O, Tăria mea! Pe Tine Te voi lăuda, căci Dumnezeu, Dumnezeul meu cel prea bun, este turnul meu de scăpare.”

„David a compus mulți dintre psalmi în pustie, unde a fost obligat să se refugieze pentru siguranța sa... În timp ce trecea prin încercări severe și greutate, manifesta o încredere de neclintit în Dumnezeu și a fost insuflat în-deosebi de Duhul Său, compunea cântecele care relatau pericolele și izbăvirile sale, atribuind laudă și slavă lui Dumnezeu, Salvatorul său îndurător. În acești psalmi se observă spirit de înflăcărare, devoțiune și sfințenie.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pp. 386, 387.

- b. **Ce speranță încuraja inima lui David când se afla în peșteră – și cum se poate reflecta această speranță și în viața noastră? Psalmii 142:1-7; 31:23, 24.**

Psalmii 142:1-7: „Cu glasul meu strig către Domnul, cu glasul meu mă rog către Domnul. Îmi vărs necazul înaintea Lui și-mi povestesc strâmtorarea înaintea Lui. Când îmi este mâhnit duhul în mine, Tu îmi cunoști cărarea. Pe drumul pe care umblu, mi-au întins o cursă. Aruncă-Ți ochii la dreapta și privește! Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu. Doamne, către Tine strig și zic: „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii.” Ia aminte la strigătele mele, căci sunt nenorocit de tot! Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, căci sunt mai tari decât mine! Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud Numele Tău! Cei neprihăniți vor veni să mă înconjoare când îmi vei face bine.”

Psalmii 31:23, 24: „Iubiți dar pe Domnul, toți cei iubiți de El, căci Domnul păzește pe cei credincioși și pedepsește aspru pe cei mândri! Fiți tari și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce nădăjduiți în Domnul!”

„Nu trebuie să fii surprins dacă în călătoria către cer nu totul este plăcut... Mergi înainte zi de zi, exprimând rugăciunea lui David: ‘Ține-mi pașii neclintiți pe cărările Tale, ca să nu mi se clatine picioarele.’ Toate cărările vieții sunt presărate cu pericole, dar suntem în siguranță dacă îl urmăm pe Domnul, acolo unde ne conduce, având încredere în Cel a cărui voce o auzim spunându-ne: ‘Urmați-Mă.’ — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 3, p. 1143 (cap. referitor la Psalmul 17).

Vineri

5 februarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum pot cultiva spiritul lui David față de cei care poate mă urăsc?
2. Cu ce se diferențiază gelozia de invidie – și de ce ar trebui să le evit pe ambele?
3. Ce l-a împins pe Saul să recurgă la o astfel de hotărâre de a-l nimici pe rivalul său?
4. Descrieți cum folosește Satan invidia ca o armă împotriva poporului lui Dumnezeu astăzi.
5. Cum m-a mângâiat adeseori Domnul, întocmai cum a făcut pentru David în peșteră?

Pericol în compromis

„Mi-am pus încrederea în Dumnezeu; nu mă voi teme de ce-mi poate face omul!” (Psalmii 56:11, trad. KJV).

„Atâta timp cât rămâne cu o încredere de neclintit în virtutea și puterea ispășirii, sufletul va sta tare ca o stâncă pentru principiu și toate puterile lui Satan și ale îngerilor lui nu îl vor putea clătina de la integritatea lui.” — *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 4, pp. 357, 358 (cap. 31 – *Integritate în afaceri*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 672-674, 690-696 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*; cap. 68 – *David la Țiclag*).

Duminică

7 februarie

1. ÎN GAT, LA ACHIȘ

a. De ce era contrar voinței lui Dumnezeu modul în care David a ales să se elibereze de presiunea din partea lui Saul? 1 Samuel 27:1-4.

1 Samuel 27:1-4: „David și-a zis în sine: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu este nimic mai bine pentru mine decât să fug în țara filistenilor, pentru ca Saul să înceteze să mă mai caute în tot ținutul lui Israel; așa voi scăpa de mâna lui.” Și David s-a sculat, el și cei șase sute de oameni care erau împreună cu el, și au trecut la Achiș, fiul lui Maoc, împăratul Gatului. David și oamenii lui au rămas în Gat, la Achiș; își avea fiecare familia lui și David își avea cele două neveste: Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal. Saul, când a aflat că David fugise la Gat, a încetat să-l mai caute.”

„Concluzia lui David că Saul își va îndeplini cu siguranță planurile ucigașe, a fost formată fără sfatul Domnului. Chiar și atunci când Saul îl urmărea și căuta să-l nimicească, Domnul lucra pentru a-i asigura lui David împărăția. Dumnezeu își îndeplinește planurile, chiar dacă pentru ochii oamenilor ele sunt învăluite în mister. Oamenii nu pot înțelege căile lui Dumnezeu și, la aparențe, ei interpretează necazurile și încercările pe care Dumnezeu le îngăduie, drept lucruri care le sunt împotriva și care urmăresc doar ruina lor. Astfel privea David la aparențe, și nu la făgăduințele lui Dumnezeu. Se îndoia că va mai ajunge vreodată la tron. Încercări îndelungate îi obosiseră credința și-i istoviseră răbdarea.

Domnul nu-l trimitea pe David să caute adăpost la filistenii, cei mai înverșunați dușmani ai lui Israel. Tocmai această națiune urma să fie până la

capăt printre cei mai mari dușmani ai săi, și totuși el alergase la ei pentru a afla ajutor la vreme de nevoie... Domnul îl desemnase să-și așeze stindardul în țara lui Iuda; și era lipsa de credință ceea ce l-a determinat să părăsească locul datoriei sale, fără vreo poruncă din partea Domnului.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 672 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Luni

8 februarie

2. LOC NEPOTRIVIT / DISCURS NEPOTRIVIT

a. Cum a fost primit David de Achiș și în ce moduri am putea fi și noi în pericol să facem aceeași greșeală ca David? 1 Samuel 27:5-7.

1 Samuel 27:5-7: „David a zis lui Achiș: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, rogu-te să mi se dea într-una din cetățile țării un loc unde să pot locui, căci pentru ce să locuiesc robul tău cu tine în cetatea împărătească?” Și chiar în ziua aceea, Achiș i-a dat Tîclagul. De aceea, Tîclagul a fost al împăraților lui Iuda până în ziua de azi. Timpul cât a locuit David în țara filistenilor a fost de un an și patru luni.”

„Dumnezeu a fost dezonorat de lipsa de credință a lui David. Filistenii se temuseră de David mai mult decât se temeau de Saul și oștirea lui; și, prin faptul că s-a așezat sub protecția filistenilor, David le-a descoperit acestora slăbiciunea propriului său popor. În felul acesta, el îi încuraja pe acești dușmani neobosiți să asuprească pe Israel. David fusese uns să stea în apărarea poporului lui Dumnezeu; iar Domnul nu dorea ca servii Săi să-i încurajeze pe nelegiuïți, trădând slăbiciunile poporului Său, sau lăsând impresia unei indiferențe față de bunul mers al acestuia. În afară de aceasta, David a trezit în frații săi impresia că s-a dus la păgâni pentru a sluji dumnezeilor lor. Prin această faptă el a dat ocazia ca motivele sale să fie greșit interpretate și mulți au fost determinați să aibă prejudecăți împotriva lui. El a fost călăuzit să facă exact ce dorea Satan, deoarece, atunci când a căutat adăpost la filistenii, David a adus o mare bucurie în rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai poporului Său. David nu a renunțat să I se închine lui Dumnezeu și nici nu a încetat să fie devotat cauzei Lui; dar și-a sacrificat încrederea în El pentru siguranța personală și, în felul acesta, a întinat caracterul sincer și credincios pe care Dumnezeu îl cere de la servii săi.

David a fost primit cordial de împăratul filistenilor. Căldura acestei primiri se datora în parte faptului că împăratul îl admira și pe de altă parte faptului că a avea un evreu care îi căuta protecția, îi flata vanitatea.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 672, 673 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

b. Ce rău a rezultat din cuvintele ambigue ale lui David? 1 Samuel 27:8-12.

1 Samuel 27:8-12: „David și oamenii lui se suiau și năvăleau asupra gheșuriților, ghirziților și amaleciților, căci neamurile acestea locuiau din vremuri vechi în ținutul acela până la Șur și până în țara Egiptului. David pustia ținutul acesta; nu lăsa cu viață nici bărbat, nici femeie, le lua oile, boii, măgarii, cămilele, hainele și apoi se întorcea și se ducea la Achiș. Achiș zicea: „Unde ați năvălit azi?” Și David răspundea: „Spre miazăzi de Iuda, spre miazăzi de ierahmeeliți și spre miazăzi de cheniți.” David nu lăsa cu viață nici bărbat, nici femeie ca să vină la Gat, „căci”, se gândea el, „ei ar putea să vorbească împotriva noastră și să zică: ‘Așa a făcut David’”. Și acesta a fost felul lui de purtare în tot timpul cât a locuit în țara filistenilor. Achiș se încredea în David și zicea: „S-a făcut urât poporului său Israel și va rămâne în slujba mea pe vecie.”

„Pe când locuia în această cetate izolată [Ticlag], David a luptat cu gheșuriții, ghirziții și amaleciții, dar nu a lăsat pe niciunul dintre ei cu viață, pentru a aduce vești la Gat. Când se înapoia de la luptă, îl lăsa pe Achiș să înțeleagă că se luptase cu cei din poporul său, cu oamenii din Iuda. Prin prefăcătoria aceasta, el era mijlocul de întărire a mâinii filistenilor... David știa că este voia lui Dumnezeu ca triburile acestea păgâne să fie cu totul nimicite și mai știa că el este rânduit pentru a face această lucrare; dar el nu umbla în sfatul Domnului când practica înșelăciunea.” – Ibid., p. 673 (cap. 65 – *Mărinimia lui David*).

Marți

9 februarie

3. NEVOIA DE SCĂPARE LA DUMNEZEU

- a. Cum a alunecat David în probleme mai serioase? 1 Samuel 28:1, 2. Ce rugăciune relevă faptul că a învățat în cele din urmă din aceste greșeli? Psalmii 141:3.**

1 Samuel 28:1, 2: „Pe vremea aceea, filistenii și-au strâns taberele și au făcut o oștire ca să pornească război împotriva lui Israel. Achiș a zis lui David: „Să știi că vei veni cu mine la oștire, tu și oamenii tăi.” David a răspuns lui Achiș: „Ei bine, vei vedea ce va face robul tău.” Și Achiș a zis lui David: „De aceea te voi pune păzitorul capului meu în tot timpul.”

Psalmii 141:3: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele!”

„David nu avea intenția de a ridica mâna împotriva poporului său; dar nu era convins pe ce drum să apuce, până când împrejurările aveau să-i arate datoria. El i-a răspuns evaziv împăratului și i-a zis: „Vei vedea ce va face robul tău” (1 Samuel 28:2). Achiș a înțeles cuvintele acestea ca pe o asigurare de sprijin în războiul ce se apropia și a făgăduit solemn să-i dea multă cinste lui David și chiar un loc de frunte la curtea filistenilor.” — Ibid, p. 674.

b. În ciuda rățăcirii lui David, cum l-a scăpat Domnul, în mila Sa, din încurcătura cu Achiș? 1 Samuel 29:1-5.

1 Samuel 29:1-5: „Filistenii își strânseseră toate oștile la Afec, și Israel tăbărâse la fântâna lui Izreel. Domnii filistenilor au înaintat cu sutele și miile lor, și David și oamenii lui mergeau mai la coadă, cu Achiș. Domnii filistenilor au zis: „Ce caută evreeii aceștia aici?” Și Achiș a răspuns domnitorilor filistenilor: „Acesta este David, slujitorul lui Saul, împăratul lui Israel. De mult este cu mine și n-am găsit nici cel mai mic lucru de care să-l învinuiesc, de la venirea lui și până în ziua de azi.” Dar domnitorii filistenilor s-au mâniat pe Achiș și i-au zis: „Trimite înapoi pe omul acesta, ca să se întoarcă în locul unde l-ai așezat, să nu se coboare cu noi pe câmpul de bătaie, ca să nu ne fie vrăjmaș în timpul luptei. Și cum ar putea să se facă omul acesta plăcut stăpânului său decât cu capetele oamenilor noștri? Nu este acesta David pentru care cântau jucând: ‘Saul și-a bătut miile lui, Iar David, zecile lui de mii?’”

„Mult mai bine ar fi fost ca David să-și caute adăpost în puternica fortăreață a lui Dumnezeu din munți, decât la vrăjmașii declarați ai Domnului și ai poporului Său. Dar Domnul, în marea Lui îndurare, n-a pedepsit greșeala servului Său, lăsându-l singur pradă necazului și încurcăturilor; căci, cu toate că David, pierzându-și încrederea în puterea divină, se clătina și se depărtase de calea integrității, totuși ținta inimii sale era să fie credincios față de Dumnezeu. În timp ce Satan și oștirea lui erau preocupați să-i ajute pe vrăjmașii Domnului și ai lui Israel să plănuiască împotriva unui împărat care îl părăsise pe Dumnezeu, îngeri ai Domnului lucrau la eliberarea lui David din primejdia în care căzuse. Soli cerești i-au influențat pe domnitorii filistenilor făcându-i să protesteze împotriva prezenței lui David și a oștirii lui în mijlocul armatei, în lupta care le stătea înaintea.” – Ibid., p. 690 (cap. 68 – *David la Țiclag*).

c. Descrieți atitudinea lui Achiș când l-a trimis pe David acasă. 1 Samuel 29:6-11. Ce sentimente trebuie să se fi trezit în David?

1 Samuel 29:6-11: „Achiș a chemat pe David și i-a zis: „Viu este Domnul că ești un om curat la suflet și-mi place să te văd mergând și venind cu mine în tabără, căci n-am găsit nimic rău în tine, de la venirea ta la mine până în ziua de azi, dar nu ești pe placul domnitorilor. Întoarce-te dar și mergi în pace, ca să nu faci nimic neplăcut înaintea domnitorilor filistenilor.” David a zis lui Achiș: „Dar ce am făcut și ce ai găsit în robul tău, de când sunt la tine până în ziua de azi, ca să nu merg să lupt împotriva vrăjmașilor domnului meu, împăratul?” Achiș a răspuns lui David: „Știu că ești plăcut înaintea mea ca un înger al lui Dumnezeu, dar domnitorii filistenilor au zis: ‘Să nu se suie cu noi la luptă.’ Astfel, scoală-te dis-de-dimineată, tu și slujitorii stăpânului tău care au venit cu tine; sculați-vă dis-de-dimineată și plecați de îndată ce se va lumina.” David și oamenii lui s-au sculat din noapte de tot, ca să plece dimineața și să se întoarcă în țara filistenilor. Și filistenii s-au suit la Izreel.”

„Răspunsul lui Achiș trebuie că a produs un fior de rușine și regret în inima lui David, când s-a gândit cât de nevreținice de un serv al Domnului erau înșelăciunile la nivelul cărora se înjosiseră.” – Ibid., p. 691 (cap. 68 – *David la Țiclag*).

Miercuri

10 februarie

4. SINGURA SPERANȚĂ

- a. Cât de important este ca vorbirea noastră să fie curată – în special în aceste ultime zile – și numai cum este posibil acest lucru? Apocalipsa 14:1, 5; Iacov 4:8.**

Apocalipsa 14:1, 5: „Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. (5) Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Iacov 4:8: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!”

„Lăsați ca viața voastră să fie eliberată de practici înșelătoare.” – *Îndrumarea copilului*, p. 150 (cap. 28 – *Cinstea*).

- b. Descrieți cu ce s-a confruntat David când s-a întors la Țiclag. 1 Samuel 30:1-6 (prima parte).**

1 Samuel 30:1-6 p.p.: „Când a ajuns David cu oamenii lui a treia zi la Țiclag, amaleciții năvăliseră în partea de miazăzi și în Țiclag. Ei nimiciseră și arseseră Țiclagul după ce luaseră prinși pe femei și pe toți cei ce se aflau acolo, mici și mari. Nu omorâseră pe nimeni, dar luaseră totul și pleaseră. David și oamenii lui au ajuns în cetate și iată că era arsă; și nevestele, fiii și ficele lor fuseseră luați prinși. Atunci, David și poporul care era cu el au ridicat glasul și au plâns până n-au mai putut plânge. Cele două neveste ale lui David: Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal, fuseseră luate și ele. David a fost în mare strâmtorare, căci poporul vorbea să-l ucidă cu pietre, pentru că toți erau amărâți în suflet, fiecare din pricina fiilor și fetelor lui. Dar David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul Dumnezeu lui.”

„Cu prilejul acesta, David a primit din nou pedeapsa pentru lipsa de credință care-l îndemnase să se stabilească în mijlocul filistenilor. Avea prilejul să-și dea seama câtă siguranță se poate găsi printre vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Său.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 692 (cap. 68 – *David la Țiclag*).

c. Ce a hotărât David în acest timp de criză? 1 Samuel 30:6 (ultima parte); Psalmii 56:1-3, 10-12.

1 Samuel 30:6 (u.p.): „Dar David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul Dumnezeuul lui.”

Psalmii 56:1-3, 10-12: „Ai milă de mine, Dumnezeule, căci niște oameni mă hărțuiesc! Toată ziua îmi fac război și mă chinuiesc. Toată ziua mă hărțuiesc potrivnicii mei; sunt mulți și se războiesc cu mine ca niște trufași. Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine. **(10-12)** Eu mă voi lăuda cu Dumnezeul, cu Cuvântul Lui, da, mă voi lăuda cu Domnul, cu Cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic. Ce pot să-mi facă niște oameni? Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruințele pe care Ți le-am făcut; Îți voi aduce jertfe de mulțumire.”

„Cum se putea aștepta [David] ca Dumnezeuul lui Israel să îi ofere protecție, când el se pusese de partea celor mai înverșunați dușmani ai poporului său? ... Putea el în mod echitabil să spere să se salveze, căutând refugiu în mijlocul unui popor condamnat la nimicire de către Dumnezeu?”
– *The Signs of the Times*, 9 noiembrie 1888.

„David părea lipsit de orice ajutor pământesc. Tot ce-i era scump pe pământ îi fusese luat. Saul îl alungase din țara sa; filistenii îl alungaseră din tabără; amaleciții îi jefuiseră cetatea; soțiile și copiii lui fuseseră luați prizonieri și proprii săi prieteni de încredere se uniseră împotriva lui și-l amenințau chiar cu moartea. În ceasul acesta de strâmtorare extremă, David, în loc să permită minții să stăruie asupra acestor situații dureroase, a privit cu seriozitate la Dumnezeu, căutând ajutor. El „s-a încurajat în Domnul” (1 Samuel 30:6). El și-a revizuit viața sa plină de evenimente din trecut. Îl părăsise Domnul vreodată? Sufletul lui a fost înviorat amintindu-și multele dovezi ale milei lui Dumnezeu. Tovarășii lui, prin nemulțumirea și nerăbdarea lor, și-au făcut necazurile de două ori mai dureroase; dar omul lui Dumnezeu, având motive de întristare chiar mai mari, s-a purtat cu tărie. „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”, era limbajul inimii lui. (Psalmi 56:3). Cu toate că el însuși nu putea să vadă vreo cale de a ieși din necaz, Dumnezeu putea să vadă și urma să-i spună ce să facă.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 692, 693 (cap. 68 – David la Țiclag).

Joi

11 februarie

5. ÎNGRIJITORUL NOSTRU MĂRINIMOS

a. Cum a onorat Dumnezeu rugăciunea lui David? 1 Samuel 30:7-9, 16-19.

1 Samuel 30:7-9, 16-19: „El a zis preotului Abiatar, fiul lui Ahimelec: „Adu-mi efodul!” Abiatar a adus efodul la David. Și David a întrebat pe Domnul: „Să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge?” Domnul i-a răspuns: „Urmărește-o, căci o vei ajunge și vei izbăvi totul.” Și David a pornit, el și cei șase sute de oameni care erau cu el. Au ajuns la pâ râul Besor, unde s-au oprit cei ce rămâneau la coadă. **(16-19)** ... Și amaleciții erau risipiți pe tot ținutul, mâncând, bând și jucând de bucuria prăzii celei mari pe care o luaseră din țara filistenilor și din țara lui Iuda. David i-a bătut din zorii zilei până a doua zi seara și n-a scăpat niciunul din ei, afară de patru sute de tineri, care au încălecat pe cămile și au fugit. David a scăpat astfel tot ce luaseră amaleciții și a scăpat și pe cele două neveste ale lui. Nu le-a lipsit nimeni, de la mic până la mare, nici fiu, nici fiică, nici un lucru din pradă, nimic din ce li se luase; David a adus înapoi totul.”

„Amaleciții s-au hotărât însă să cruțe viața prizonierilor, în dorința de a-și spori onoarea triumfului, prin faptul că aduceau acasă un mare număr de prizonieri, intenționând ca după aceea să-i vândă ca sclavi. În felul acesta, ei împliniseră, fără să știe, planul lui Dumnezeu, păstrându-i pe prizonieri nevătămați, pentru ca ei să fie înapoiați soților și părinților lor.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 694 (cap. 68 – *David la Țiclag*).

b. Ce învățătură spirituală este cuprinsă în decizia lui David cu privire la prada recuperată? 1 Samuel 30:20-26; Ioan 4:36-38.

1 Samuel 30:20-26: „Și David a luat toate oile și toți boii, și cei ce mânau turma aceasta și mergeau în fruntea ei ziceau: „Aceasta este prada lui David!” David a ajuns la cei două sute de oameni care fuseseră prea oboșiți ca să mai meargă după el și pe care-i lăsase la pâ râul Besor. Ei au ieșit înaintea lui David și înaintea poporului care era cu el. David s-a apropiat de ei și i-a întrebat de sănătate. Toți oamenii răi și de nimic dintre cei ce merseseră cu David au luat cuvântul și au zis: „Fiindcă n-au venit cu noi, să nu le dăm nimic din prada pe care am scăpat-o, ci doar să-și ia fiecare nevasta și copiii și să plece.” Dar David a zis: „Să nu faceți așa, fraților, cu ce ne-a dat Domnul, căci El ne-a păzit și a dat în mâinile noastre ceata care venise împotriva noastră. Și cine v-ar asculta în privința aceasta? Partea trebuie să fie aceeași atât pentru cel ce s-a coborât pe câmpul de bătaie, cât și pentru cel ce a rămas la calabalăcuri; s-o împartă deopotrivă.” Lucrul acesta a rămas de atunci și până în ziua de azi o lege și un obicei în Israel. Când s-a întors la Țiclag, David a trimis o parte din pradă bătrânilor lui Iuda, prietenilor săi, spunându-le aceste cuvinte: „Iată darul pe care vi-l fac din prada luată de la vrăjmașii Domnului!”

Ioan 4:36-38: „Cine seceră primește o plată și strânge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci, în această privință, este adevărată zicerea: ‘Unul seamănă, iar altul seceră.’ Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor.”

„Cei mai egoiști și mai nesupuși dintre cei patru sute stăruiau ca aceia care nu luaseră parte la luptă să nu aibă nici o parte din pradă; că ar fi fost de ajuns pentru ei ca fiecare să-și ia înapoi soția și copiii. Dar David n-a îngăduit un astfel de aranjament. „Să nu faceți așa, fraților”, a zis el, „cu ce ne-a dat Domnul. Partea trebuie să fie aceeași atât pentru cel ce s-a coborât pe câmpul de bătaie, cât și pentru cel ce a rămas la calabalâcuri: s-o împărțim deopotrivă” (1 Samuel 30:23, 24). Astfel, problema s-a rezolvat și, de atunci, a rămas o lege... în Israel, ca toți aceia care au fost în chip onorabil în legătură cu o campanie militară să împartă în mod egal prada cu cei care au luptat efectiv.” – Ibid., p. 694 (cap. 68 – *David la Tīclag*).

„În zilele noastre, Dumnezeu are nevoie de semănători și de secerători în marele Său câmp. Cei care merg în lucrare, unii pentru a semăna și alții pentru a secera, să-și aducă aminte că nu trebuie să-și atribuie lor înșiși niciodată slava pentru succesul lucrării lor..

„Cine seceră, primește o plată, și strânge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp” (Ioan 4:36). Citiți cu atenție aceste cuvinte. Cercetați semnificația lor, deoarece ele descriu planul lui Dumnezeu.” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 409 (secț. *Semănatul și secerișul*).

Vineri

12 februarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Cum putem evita să adoptăm raționamentul lui David de a merge la Gat?**
- 2. Explicați pericolele inerente stilului lumesc al diplomației.**
- 3. Analizați modalitățile prin care Dumnezeu izbăvește din necaz sufletele sincere .**
- 4. Descrieți contextul scrierii Psalmului 56.**
- 5. Care sunt roadele semănării spirituale și recoltării?**

Cel umil este înălțat

**„Căci oricine se înalță va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat.”
(Luca 14:11).**

„Israel avea un împărat rânduit de Dumnezeu. Acela care așteptase cu răbdare ca Domnul să lucreze, vedea acum împlinită făgăduința lui Dumnezeu.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 702 (cap. 69 – *David chemat la tron*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 675-689, 697-706 (cap. 66, 67, 70).

Duminică

14 februarie

1. CASĂ REGALĂ MISTUITĂ DE INVIDIE

a. Explicați care au fost rezultatele neglijării de către Saul a datoriile sale de conducător – și adâncimea răului în care s-a scufundat el. 1 Samuel 28:1 (prima parte), 5-7.

1 Samuel 28:1 p.p. 5-7. „Pe vremea aceea, filistenii și-au strâns taberele și au făcut o oștire ca să pornească război împotriva lui Israel... **(5-7)** La vederea taberei filistenilor, Saul a fost cuprins de frică și un tremur puternic i-a apucat inima. Saul a întrebat pe Domnul, și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin proroci. Atunci, Saul a zis slujitorilor lui: „Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb.” Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții.”

„În timp ce regele și consilierii săi făceau planuri pentru capturarea lui David, interesele țării erau rău administrate și neglijate... Urmând prescripțiile dictate de Satan, Saul a grăbit venirea acelei consecințe pe care se străduise s-o evite.” — *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 1019 (cap. referitor la 1 Samuel 22).

„Saul Îl părăsise pe Dumnezeu și în cele din urmă a căutat să facă o înțelegere cu moartea și un legământ cu iadul, pentru conștiință.” – *Spiritual Gifts*, vol 4A, p. 84.

b. De unde știm că ceea ce l-a atras pe împărat în ruină a fost înșelăciunea lui Satan? 1 Samuel 28:8, 11, 13-20; Iov 7:9.

1 Samuel 28:8, 11, 13-20: „Atunci, Saul s-a schimbat, a luat alte haine și a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemând un mort și scoală-mi pe cine-ți voi spune.”... **(11)** Femeia a zis: „Pe cine vrei să-ți scol?” Și el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel.” ... **(13-20)** Împăratul i-a zis: „Nu te teme de nimic. Dar ce vezi?” Femeia a zis lui Saul: „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.” El i-a zis: „Cum e la chip?” Și ea a răspuns: „Este un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie.” Saul a înțeles că era Samuel și s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat. Samuel a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat chemându-mă?” Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtorare: filistenii îmi fac război, și Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac.” Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine, când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău? Domnul îți face așa cum îți vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăția din mâinile tale și a dat-o altuia, lui David. N-ai ascultat de glasul Domnului și n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui, de aceea îți face Domnul așa astăzi. Și chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile filistenilor. Mâine, tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile filistenilor.” Îndată, Saul a căzut la pământ cât era de lung, și cuvintele lui Samuel l-au umplut de groază; nu mai avea nicio putere, căci nu mâncase toată ziua și toată noaptea.”

Iov 7:9: „Cum se risipește norul și trece, așa nu va mai veni sus cel ce se coboară în Locuința morților!” (trad. KJV).

„Cel ce s-a arătat ca urmare a farmecelor magice ale vrăjitoarei nu era profetul sfânt al lui Dumnezeu. Samuel nu era de față la această vizită a duhurilor rele. Arătarea aceea supranaturală era produsă numai de puterea lui Satan. El putea tot atât de ușor să ia înfățișarea lui Samuel, cum putea să ia și chip de înger al luminii, când L-a ispitit pe Domnul Hristos în pustie.” — Patriarhi și Profeți, p. 679 (cap. 66 – Moartea lui Saul).

Luni

15 februarie

2. TRONUL DEVENIT VACANT

a. Ce l-a ucis într-un final pe regele Saul? 1 Samuel 31:1-6; 1 Cronici 10:13, 14.

1 Samuel 31:1-6: „Filistenii s-au luptat cu Israel, și bărbații lui Israel au luat-o la fugă dinaintea filistenilor și au căzut uciși pe muntele Ghilboa. Filistenii au urmărit pe Saul și pe fiii lui și au ucis pe Ionatan, Abinadab și Malchișua, fiii lui Saul. Saul a fost prins în toiul luptei; arcașii l-au ajuns și l-au rănit greu. Saul a zis atunci celui ce-i ducea armele: „Scoate-ți sabia și străpunge-mă, ca nu cumva acești netăiați împrerjur să vină să mă străpungă și să-și bată joc de mine.” Cel ce-i ducea armele

n-a voit, căci îi era teamă. Și Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea. Cel ce ducea armele lui Saul, văzându-l mort, s-a aruncat și el în sabia lui și a murit împreună cu el. Astfel au pierit în același timp și în aceeași zi Saul și cei trei fii ai lui, cel ce-i purta armele și toți oamenii lui.”

1 Cronici 10:13, 14: „Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întreat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întreat pe Domnul, de aceea Domnul l-a omorât, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai.”

„În tot cursul purtării sale răzvrătite, Saul a fost lingușit și înșelat de Satan. Lucrarea ispititorului este de a minimaliza păcatul, de a face ușoară și atrăgătoare cărarea fărădelegii, de a orbi mintea față de avertismentele și amenințările Domnului. Satan, prin puterea lui amăgitoare, îl făcuse pe Saul să se îndreptățească, sfidând muștrările și avertismentele lui Samuel. Dar acum, când se afla în strâmtorarea lui Satan s-a întors împotriva lui, înfățișându-i grozăvia păcatului și lipsa oricărei speranțe de a mai fi iertat, pentru a-l duce la disperare. Nimic altceva n-ar fi putut fi ales mai bine pentru a-i nimici curajul și a-i tulbura judecata, sau pentru a-l împinge la disperare și autodistrugere...

Prin consultarea duhului întunericului, Saul s-a autodistrus.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 680, 681 (cap. 66 – *Moartea lui Saul*).

„Saul știa bine că prin acest ultim act, de a consulta vrăjitoarea din En-Dor, el a rupt ultima legătură ce-l mai ținea legat de Dumnezeu... Cupa nelegiurii lui se umpluse acum cu totul.” — *Spiritual Gifts*, vol 4A, p. 85.

b. Ce interdicție clară dă Dumnezeu împotriva presupusei comunicări cu cei morți (necromanție)? Deuteronom 18:10-12; Levitic 20:27.

Deuteronom 18:10-12: „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeul tău pe aceste neamuri dinaintea ta.”

Levitic 20:27: „Dar, dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsit cu moartea; să-i uciideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor.”

c. Ce ar trebui să învățăm din modul în care David a răspuns la știrea morții lui Saul? 2 Samuel 1:4, 11, 12, 17-21; Matei 5:43-45.

2 Samuel 1:4, 11, 12, 17-21: „David i-a zis: „Spune-mi ce s-a întâmplat?” Și el a răspuns: „Poporul a fugit de pe câmpul de bătaie și un mare număr de oameni au căzut și au pierit; chiar și Saul și fiul său Ionatan au murit.” (11, 12) David și-a apucat hainele și le-a sfâșiat și toți oamenii care erau lângă el au făcut același lucru. Au jelit, au plâns și au postit până seara de durere pentru Saul, pentru fiul său Ionatan, pentru poporul Domnului, fiindcă fuseseră tăiați cu sabia. (17-21) Iată cântarea de jale pe care a alcătuit-o David pentru Saul și fiul său Ionatan și pe care a poruncit s-o învețe copiii lui Iuda. Este numită Cântarea Arcului și se află scrisă în Cartea Dreptului. „Fala ta, Israele, zace ucisă pe dealurile tale! Cum au căzut vitejii! Nu spuneți lucrul acesta în Gat, nu răspândiți vestea aceasta în ulițele Ascalonului, ca să nu se bucure fetele filistenilor, ca să nu se laude fetelor celor netăiați împrejur. Munți din Ghilboa! Nici rouă, nici ploaie să nu cadă pe voi! Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă pentru darurile de mâncare! Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor, scutul lui Saul, ca și când n-ar fi fost uns cu untdelemn.”

Matei 5:43-45: „Ați auzit că s-a zis: ‘Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.’ Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.”

„Durerea lui David pricinuită de moartea lui Saul era sinceră și adâncă, evidențiind generozitatea unei naturi nobile. El nu s-a bucurat de căderea inamicului său. Opoziția care-i oprea urcarea pe tronul lui Israel fusese înălăturată, dar el nu se bucura de faptul acesta. Moartea ștersese amintirea neîncrederii și cruzimii lui Saul și acum nu se mai gândea la nimic din istoria lui, decât la ceea ce era nobil și măreț. Numele lui Saul era legat de acela al lui Ionatan, a cărui prietenie fusese atât de sinceră și neegoistă.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 695, 696 (cap. 68 – *David la Tîclag*).

Marți

16 februarie

3. ÎNDURARE FAȚĂ DE DUȘMANI

a. Relații activitățile lui David după perioada de jale. 2 Samuel 2:1-7.

2 Samuel 2:1-7: „După aceea, David a întrebat pe Domnul: „Să mă sui în vreuna din cetățile lui Iuda?” Domnul i-a răspuns: „Suie-te.” David a zis: „Unde să mă sui?” Și Domnul a răspuns: „La Hebron.” David s-a suit acolo cu cele două neveste ale sale: Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal. David a luat cu el și pe oamenii care erau la el, pe fiecare cu casa lui, și au locuit în cetățile Hebro-

nului. Bărbații lui Iuda au venit și au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda. Au dat de știre lui David că oamenii din Iabesul Galaadului au îngropat pe Saul. David a trimis niște soli oamenilor din Iabesul Galaadului să le spună: „Binecuvântați să fiți de Domnul, fiindcă ați arătat astfel bunăvoință față de Saul, stăpânul vostru, și l-ați îngropat! Și acum, Domnul să vă arate bunătate și credincioșie! Vă voi face și eu bine, pentru că v-ați purtat astfel. Să vi se întărească mâinile și fiți viteji, căci stăpânul vostru Saul a murit, și pe mine m-a uns casa lui Iuda împărat peste ea.”

b. Cine era Abner și cum a cauzat el probleme lui David? 2 Samuel 2: 8-11.

2 Samuel 2: 8-11: „Însă Abner, fiul lui Ner, căpetenia oștirii lui Saul, a luat pe Iș-Boșet, fiul lui Saul, și l-a trecut la Mahanaim. L-a pus împărat peste Galaad, peste gheșuriți, peste Izreel, peste Efraim, peste Beniamin, peste tot Israelul. Iș-Boșet, fiul lui Saul, era în vârstă de patruzeci de ani când s-a făcut împărat al lui Israel și a domnit doi ani. Numai casa lui Iuda a rămas lipită de David. Timpul cât a domnit David la Hebron peste casa lui Iuda a fost de șapte ani și șase luni.”

„Împrejurările în care Abner fusese așezat au servit dezvoltării adevăratului său caracter și l-au înfățișat ca fiind un om ambițios și lipsit de principii. El fusese strâns asociat cu Saul și fusese influențat de spiritul împăratului să-l disprețuiască pe omul pe care Dumnezeu îl alesese să domnească peste Israel. Ura lui fusese sporită de aspra muștrare dată de David, când ulciorul cu apă și sulița fuseseră luate de lângă Saul, în timp ce acesta dormea în tabără... Această muștrare roșese în inima lui și el era hotărât să își îndeplinească scopul răzbunător, și să creeze o diviziune în Israel, prin care el însuși să fie onorat.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 698, 699 (cap. 69 – *David chemat la tron*).

c. Cum s-a instalat domnia – și cum a impresionat David inimile israeliților prin noblețea arătată celui care îi fusese dușman? 2 Samuel 3:1, 30-37.

2 Samuel 3:1, 30-37: „Războiul a ținut mult între casa lui Saul și casa lui David. David era tot mai tare, și casa lui Saul mergea slăbind... **(30-37)** Astfel, Ioab și fratele său Abișai au omorât pe Abner pentru că omorâse pe fratele lor Asael în lupta de la Gabaon. David a zis lui Ioab și întregului popor care era cu el: „Rupeți-vă hainele, încingeți-vă cu saci și bocșiți-vă înaintea lui Abner!” Și împăratul David mergea în urma sicriului. Au îngropat pe Abner la Hebron. Împăratul a ridicat glasul și a plâns la mormântul lui Abner, și tot poporul plângea. Împăratul a făcut următoarea cântare de jale pentru Abner și a zis: „Să moară Abner cum moare un mișel? N-aveai nici mâinile legate, Nici picioarele puse în lanțuri! Ai căzut cum cade cineva înaintea

celor răi!” Și tot poporul a plâns și mai mult după Abner. Tot poporul s-a apropiat de David ca să-l facă să mănânce ceva cât era încă ziuă, dar David a jurat zicând: „Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă voi gusta pâine sau altceva înainte de apusul soarelui!” Lucrul acesta a fost cunoscut și plăcut la tot poporul; toți au găsit că era bine ce făcuse împăratul. Tot poporul și tot Israelul au înțeles în ziua aceea că Abner, fiul lui Ner, nu fusese ucis din porunca împăratului.”

„Mărinimoasa recunoaștere din partea lui David a aceluia care îi fusese vrăjmașul cel mai aprig a câștigat încrederea și admirația întregului Israel...

Abner se împotrivi cu insistență împăratului rânduind de Dumnezeu, nădăjduind să-și asigure pentru sine onoarea... Dacă ar fi izbutit în planurile lui, talentele și ambiția sa, marea lui influență și lipsa de evlavie ar fi primejdit tronul lui David, cum și pacea și bunăstarea națiunii.” – Ibid., p. 700 (cap. 69 – *David chemat la tron*).

d. Cum a reacționat David la acțiunile celor care doreau să-i intre în grații, ucigându-l pe fiul lui Saul, Iș-Boșet, potențialul său rival? 2 Samuel 4:5, 6, 9-12.

2 Samuel 4:5, 6, 9-12: „Și fiii lui Rimon din Beerot, Recab și Baana, s-au dus în timpul zădufului zilei în casa lui Iș-Boșet, care își făcea somnul de amiază. Au pătruns până în mijlocul casei, dându-se drept negustori de grâu, și l-au lovit în pânțele; apoi Recab și Baana, fratele său, au scăpat. **(9-12)** David a răspuns lui Recab și lui Baana, fratele său, fiii lui Rimon din Beerot: „Viu este Domnul, care m-a izbăvit din orice primejdie, că pe cel ce a venit să-mi spună: ‘Iată, Saul a murit’ și care credea că-mi aduce o veste bună, l-am prins și l-am omorât la Țiclag, ca să-l răsplătesc pentru știrea lui, și, când niște răi au ucis pe un om nevinovat în casa lui și în patul lui, cu cât mai mult îi voi cere sângele din mâinile voastre și vă voi nimici de pe pământ.” Și David a poruncit oamenilor lui să-i omoare; le-au tăiat mâinile și picioarele și i-au spânzurat la marginea iazului din Hebron. Au luat apoi capul lui Iș-Boșet și l-au îngropat în mormântul lui Abner, la Hebron.”

„Dar David, al cărui tron fusese statornicit de Dumnezeu și pe care Dumnezeu îl scăpase de vrăjmașii lui, nu dorea sprijinul trădării pentru a-și consolida puterea.” – Ibid., p. 701 (cap. 69 – *David chemat la tron*).

Miercuri

17 februarie

4. LECȚII ÎNVĂȚATE

a. Cum a primit David, prin caracterul pe care l-a dezvoltat, susținerea întregului Israel? 2 Samuel 5:1-5, 10; Luca 14:11 u.p.

2 Samuel 5:1-5, 10: „Toate semințiile lui Israel au venit la David, în Hebron, și au zis: „Iată că noi suntem os din oasele tale și carne din carnea ta. Chiar odinioară, când Saul era împăratul nostru, tu povățuiai și strângeai pe Israel. Domnul ți-a zis: „Tu vei paște pe poporul Meu Israel și vei fi căpetenia lui Israel.” Astfel, toți bătrânii lui Israel au venit la împărat, în Hebron, și împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea Domnului. Și au uns pe David împărat peste Israel. David era în vârstă de treizeci de ani când s-a făcut împărat și a domnit patruzeci de ani. La Hebron, a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni și, la Ierusalim, a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda. **(10)** David ajungea tot mai mare și Domnul Dumnezeu oștirilor era cu el.”

Luca 14:11 u.p.: „... cine se smerește va fi înălțat.”

„Prin providența divină, calea fusese deschisă ca David să vină pe tron. El nu avea de mulțumit ambiții personale, deoarece nu căutase onoarea la care fusese adus.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 701 (cap. 69 – *David chemat la tron*).

„Statornicia [lui David], umilinta, dragostea pentru dreptate și hotărârea de caracter, l-au calificat pentru poziția de a îndeplini scopurile înalte ale lui Dumnezeu...”

În firea lui religioasă era sincer și zelos. În timp ce David îi era astfel credincios lui Dumnezeu și poseda aceste trăsături nobile de caracter, l-a numit Domnul om după inima Sa.” — *Spiritual Gifts*, vol 4A, pp. 85, 86.

b. Cum a plănuit David să recunoască supremația lui Dumnezeu? 2 Samuel 6:1, 2.

2 Samuel 6:1, 2: „David a strâns iarăși pe toți aleșii lui Israel, în număr de treizeci de mii de oameni. Și David, cu tot poporul care era cu el, a pornit de la Baale-Iuda ca să suie de acolo chivotul lui Dumnezeu, înaintea căruia este chemat Numele Domnului oștirilor, care stă între heruvimi, deasupra chivotului.”

c. Ce s-a întâmplat cu Uza și de ce? 2 Samuel 6:3-7; Numeri 4:15; 7:6-9.

2 Samuel 6:3-7: „Au pus chivotul lui Dumnezeu într-un car nou și l-au ridicat din casa lui Abinadab, de pe deal; Uza și Ahio, fiul lui Abinadab, cârmuiau carul cel nou. L-au luat dar din casa lui Abinadab, de pe deal; Uza mergea alături de chivotul lui Dumnezeu și Ahio mergea înaintea chivotului. David și toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente de lemn de chiparos, cu harpe, cu lăute, cu timpane, cu fluiere și cu țimbale. Când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că era să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui și a murit acolo, lângă chivotul lui Dumnezeu.”

Numeri 4:15: „După ce Aaron și fiii lui vor isprăvi de acoperit Sfântul Locaș și toate uneltele Sfântului Locaș, fiii lui Chehat să vină, la pornirea taberei, ca să le ducă, dar să nu se atingă de lucrurile sfinte, ca să nu moară. Acestea sunt lucrurile pe care au să le ducă fiii lui Chehat din cortul întâlnirii.”

Numeri 7:6-9: „Moise a luat carele și boii și le-a dat leviților. A dat două care și patru boi fiilor lui Gherson, după cum cereau slujbele lor; a dat patru care și opt boi fiilor lui Merari, după cum cereau slujbele lor, sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron. Dar n-a dat niciunul fiilor lui Chehat, pentru că, după cum cereau slujbele lor, ei trebuia să ducă lucrurile sfinte pe umeri.”

„Soarta lui Uza a fost o judecată divină pentru călcarea celei mai clare porunci. Prin Moise, Domnul dăduse îndrumări speciale cu privire la transportarea chivotului... În transportarea chivotului de la Chiriat-learim existase o nesocotire directă și nescuzabilă a îndrumărilor Domnului.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 705 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Asupra lui Uza zăcea vina mai mare a încumetării. Călcarea Legii lui Dumnezeu micșorase simțământul lui cu privire la sfințenia ei și, cu păcatele nemărturisite asupra lui, el se încumetase, în ciuda interdicției divine, să atingă simbolul prezenței lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate accepta o ascultare parțială, nici un fel neglijent de tratare a poruncilor Sale. Prin pedepsirea lui Uza, El dorea să imprime în mintea tuturor israeliților importanța unei stricte ascultări de cerințele Sale. În felul acesta, moartea celui singur om, ducând tot poporul la pocăință, putea să prevină necesitatea pedepsirii multor mii.” – *Ibid.*, p. 706 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

Joi

18 februarie

5. EVITÂND ÎNCUMETAREA

- a. **La ce avertismente trebuie să luăm seama împotriva tendinței umane pline de îndrăzneală și mândrie, îndreptate către diverse forme de încumetare? Faptele Apostolilor 17:30, 31; Iacov 4:17.**

Faptele Apostolilor 17:30, 31: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...”

Iacov 4:17: „Deci cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat!”

„David și poporul său se adunaseră pentru a înfăptui o lucrare sfântă și se devotaseră cu inima voioasă și binevoitoare; dar Domnul nu putea să accepte slujba aceasta, întrucât nu era săvârșită în armonie cu îndrumările Lui. Fi-listenii, care nu cunoșteau legea lui Dumnezeu, așezaseră chivotul într-un car când l-au trimis înapoi la Israel, iar Domnul a acceptat efortul din partea lor. Dar israeliții aveau în mâinile lor declarația lămurită a voinței lui Dumnezeu în toate aceste chestiuni, iar neglijarea acestor instrucțiuni din partea lor îl dezonoara pe Dumnezeu.” — *Patriarhi și Profeti*, pp. 705, 706 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Nu este suficient să avem intenții bune; nu este suficient ca cineva să facă ce crede el de cuviință că este drept sau ceea ce îi spune predicatorul că este drept. Mântuirea sufletului său este în joc și el trebuie să cerceteze Scripturile pentru sine însuși.” — *Tragedia Veacurilor*, p. 598 (cap. 37 – *Scripturile, o apărare sigură*).

„Domnul nu a pus pe niciunul dintre slujitorii Săi omenesți sub ordinele și controlul unora care, sunt ei înșiși doar niște muritori supuși greșelii... [Dumnezeu] îi va judeca pe cei care își asumă această autoritate. Într-un fel, ei manifestă același spirit care l-a determinat pe Uza să pună mâna pe chivot pentru a-l sprijini, ca și când Dumnezeu nu ar fi fost în stare să poarte de grijă simbolurilor Sale sfinte. Mult mai puțin din autoritatea și influența omului ar trebui să fie exercitate față de slujitorii umani ai lui Dumnezeu. Fraților, lăsați-L pe Dumnezeu să conducă.” — *Mărturie pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 347, 348 (cap. 50 – *Toți sunteți frați*).

„Dumnezeu își administrează propria lucrare și vai de omul care pune mâna pe chivotul Domnului.” — *Manuscript Releases*, vol. 16, p. 114.

Vineri

19 februarie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. **Prezentați căderea regelui Saul.**
2. **Cum pot să devin mai mult ca David, atunci când a auzit vestea morții lui Saul?**
3. **Cum pot să devin mai mult ca David, în modul în care s-a raportat la Abner și Iș-Boșet?**
4. **Ce m-ar putea face să fiu în pericol spiritual, cum a fost Uza?**
5. **Numiți câteva moduri prin care ne putem facem vinovați și astăzi de păcatul lui Uza.**

Crescând în înțelepciunea lui Dumnezeu

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul și știința sfinților este priceperea” (Proverbele 9:10).

„[David] a învățat că putea ajunge la tron numai prin puterea lui Dumnezeu; numai prin înțelepciunea Sa putea el să conducă în mod înțelept.” – *Educația*, p. 152 (sect. *Disciplinarea prin suferință*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 706-713 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

Duminică

21 februarie

1. ÎN REVERENȚĂ FAȚĂ DE CEEA CE E SACRU

- a. **După ce Uza a fost lovit de moarte, pentru că atinsese chivotul, ce a învățat David, cum ar trebui și noi să învățăm, despre sfințenia legii lui Dumnezeu? 2 Samuel 6:8-10. Cum și de ce a fost răsplătit Obed-Edom? 2 Samuel 6:11; Proverbele 9:10.**

2 Samuel 6:8-10: „David s-a întristat că Dumnezeu lovise pe Uza cu o astfel de pedeapsă, rupându-l pe loc. Și locul acesta a fost numit până în ziua de azi Pereț-Uza (Ruperea lui Uza). David s-a temut de Domnul în ziua aceea și a zis: „Cum să intre chivotul Domnului la mine?” N-a vrut să aducă chivotul Domnului la el, în cetatea lui David, și l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat.”

2 Samuel 6:11: „Chivotul Domnului a rămas trei luni în casa lui Obed-Edom din Gat și Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui.”

Proverbele 9:10: „Teama de DOMNUL este începutul înțelepciunii, și cunoașterea celui sfânt este înțelegere.” (traducerea BTF).

„David era înmărmurit și foarte alarmat, în inima lui punând la îndoială dreptatea lui Dumnezeu. El căutase să onoreze chivotul ca simbol al prezenței divine. Pentru ce, dar, fusese trimisă această pedeapsă grozavă pentru a schimba momentele acelea de bucurie în prilej de durere și doliu?” – *Patriarhi și Profeți*, p. 705 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Dându-și seama că însăși inima sa nu era într-un tot în armonie cu Dumnezeu și, văzând lovitura dată lui Uza, David s-a temut de chivot ca nu cumva vreun păcat de-al său să atragă pedepse asupra lui însuși. Dar

Obed-Edom, cu toate că se bucura cu tremur, a salutat simbolul sfânt ca pe o garanție a bunăvoinței lui Dumnezeu față de cel ascultător. Tot Israelul avea acum atenția îndreptată către Obed-Edom din Gat și casa lui; toți așteptau să vadă ce are să se întâmple cu el. „Și Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui” [2 Samuel 6:11].

Asupra lui David, mustrarea divină și-a împlinit lucrarea. El a fost condus să realizeze, ca niciodată mai înainte, sfințenia Legii lui Dumnezeu și nevoia unei stricte ascultări...

Acum, [David] era foarte atent să îndeplinească în fiecare amănunt îndrumările Domnului.” – Ibid., p. 706 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

Luni

22 februarie

2. A DOUA ÎNCERCARE

a. Ce trebuie să învățăm din felul în care David a acționat cu mai multă grijă ascultătoare și reverență în transportarea chivotului? 2 Samuel 6:12, 13; Isaia 52:11.

2 Samuel 6:12, 13: „*Au venit și au spus împăratului David: „Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce avea din pricina chivotului lui Dumnezeu.” Atunci, David a pornit și a suit chivotul lui Dumnezeu din casa lui Obed-Edom în cetatea lui David, în mijlocul veseliei. Când cei ce duceau chivotul Domnului au făcut șase pași, au jertfit un bou și un vițel gras.*”

Isaia 52:11: „*Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!*”

„[David] s-a hotărât să facă o nouă încercare de a muta chivotul, dar acum a fost foarte atent ca să îndeplinească în fiecare amănunt îndrumările Domnului. Din nou au fost invitați bărbații de seamă ai națiunii și o mare adunare s-a strâns în jurul locuinței lui Obed-Edom. Cu o venerabilă grijă, chivotul a fost acum așezat pe umerii bărbaților rânduți de Dumnezeu, mulțimea s-a așezat în rânduri ordonate și, cu inimile tremurânde, marea procesiune a pornit iarăși la drum. La fiecare șase pași, trâmbița anunța o oprire. După îndrumările date de David, se aduceau ca jertfă boi și viței îngrășați.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 706 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Bărbații și femeile pot fi versați în cunoașterea Bibliei, familiarizați cu Scriptura, la fel ca israeliții cu chivotul, și totuși, dacă inimile lor nu sunt drepte înaintea Domnului, eforturile lor nu vor avea izbândă. Dumnezeu nu va fi cu ei. Ei nu au un simțământ înalt al obligațiilor legii cerului

și nici nu realizează caracterul sacru al adevărului pe care îl predau altora. Cerința este: 'Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!' [Isaia 52:11]."
— *The SDA Bible Commentary* [Comentarii E. G. White], vol. 2, p. 998 (Iosua 7).

b. Descrieți modul în care David a condus procesiunea solemnă – și cum s-a îmbrăcat cu această ocazie. 2 Samuel 6:14.

2 Samuel 6:14: „David juca din răspuțeri înaintea Domnului și era încins cu efodul de in subțire.”

„Împăratul renunțase la hainele sale împărătești și se îmbrăcase într-un efod simplu de in, așa cum purtau preoții. Făcând acest lucru, el nu își atribuia funcții preoțești, căci efodul era uneori purtat și de către alți oameni, în afară de preoți. Dar în serviciul acesta sfânt dorea să își ia locul ca înaintea lui Dumnezeu, pe o treaptă de egalitate cu supușii săi. În ziua aceea, adorarea trebuia să-I fie acordată lui Dumnezeu. El trebuia să fie singurul subiect al reverenței.

Din nou pornea lunga coloană, iar muzica harpelor, alăutelor, trâmbițelor și timpanelor se înălța spre cer împreună cu melodia multor glasuri. „David juca din răspuțeri înaintea Domnului”, în bucuria lui, ținând timpul la măsura cântării.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 706, 707 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

Marți

23 februarie

3. BUCURIE REVERENȚIOASĂ

a. Ce trebuie să înțelegem cu privire la „dansul” lui David? 2 Samuel 6:14 (prima parte); 1 Tesaloniceni 5:5.

2 Samuel 6:14 (p. p.): „David dansa din răspuțeri înaintea Domnului.” (KJV)

1 Tesaloniceni 5:5: „Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.”

„Dansul lui David, în bucuria lui plină de reverență, înaintea lui Dumnezeu, a fost dat ca exemplu de către iubitorii de petreceri, ca justificare a dansului modern; dar nu există teme pentru un astfel de argument. În zilele noastre dansul este asociat cu nebunia și petrecerile nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate pentru plăcere. Pentru cei ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării și al respectului; rugăciunea și cântarea de laudă ar fi simțite ca nepotrivite în adunările lor. Proba aceasta trebuie să fie decisivă. Distracțiile care au tendința de a slăbi iubirea pen-

tru cele sfinte și care scad bucuria pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. Muzica și dansul în lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului, nu au nici cea mai mică asemănare cu desfrâul dansului modern. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvea Numele Lui cel sfânt. Celălalt este un instrument a lui Satan pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 707 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

b. Descrieți corul, procesiunea și ceremonia care au însoțit chivotul sacru la intrarea pe porțile Ierusalimului – și dovezile despre ospitalitatea generoasă a lui David. Psalmii 24:7-10; 2 Samuel 6:17-19.

Psalmii 24:7-10: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!”

2 Samuel 6:17-19: „După ce au adus chivotul Domnului, l-au pus la locul lui, în mijlocul cortului pe care-l ridicase David pentru chivot, și David a adus înaintea Domnului arderi-de-tot și jertfe de mulțumire. Când a isprăvit David de adus arderile-de-tot și jertfele de mulțumire, a binecuvântat poporul în Numele Domnului oștirilor. Apoi a împărțit la tot poporul, la toată mulțimea lui Israel, bărbați și femei, fiecăruia câte o pâine, o bucată de carne și o turtă de stafide. Și tot poporul a plecat, fiecare la casa lui.”

„Porțile s-au deschis larg, procesiunea a intrat și, cu respect sfânt, chivotul a fost așezat în cortul pregătit pentru primirea lui. Înaintea curții sfinte se ridicaseră altare pentru jertfe; fumul jertfelor de împăcare și al arderilor de tot, norii de tămâie, cântările de laudă și rugăciunile lui Israel se înălțau spre cer. La încheierea serviciului, împăratul rosti o binecuvântare asupra poporului. Și apoi, cu dărnicie împărătească, a poruncit să se împartă poporului mâncare și vin ca să se înviioreze.

Toate semințiile fuseseră reprezentate la acest serviciu — oficierea celui mai sfânt eveniment care marcaseră până acum domnia lui David. Spiritul inspirației divine odihni se asupra împăratului și acum, când ultimele raze ale soarelui în apus împodobeau cortul cu o aureolă de lumină, inima lui se înălța cu recunoștință către Dumnezeu, pentru faptul că semnul binecuvântat al prezenței Sale era atât de aproape de tronul lui Israel.” – *Ibid.*, p. 708 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

4. MÂNDRIE VS. PIETATE

- a. **Văzând că David oferă toată slava și gloria lui Dumnezeu, în loc să o pretindă pentru el ca rege, ce trăsătură moștenită a fost stârnită în Mical, fiica lui Saul – și cum a muștrat Domnul înverșunarea ei? 2 Samuel 6:16, 20-23.**

2 Samuel 6:16, 20-23: „Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră și, văzând pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima ei... **(20-23)** David s-a întors să-și binecuvânteze casa. Mical, fata lui Saul, i-a ieșit înaintea și a zis: „Cu câtă cinste s-a purtat azi împăratul lui Israel descoperindu-se înaintea slujnicilor supușilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!” David a răspuns Micalei: „Înaintea Domnului, care m-a ales mai presus de tatăl tău și de toată casa lui, ca să mă pună căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel, înaintea Domnului am jucat. Vreau să mă arăt și mai de nimic decât de data asta și să mă înjosesc în ochii mei, totuși voi fi în cinste la slujnicile de care vorbești.” Și Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în ziua morții ei.

„Mândria și demnitatea fiicei regelui Saul au fost șocate de faptul că regele David și-a lasat deoparte veșmintele regale, sceptorul, și s-a îmbrăcat cu haina de în subțire, pe care o purtau preoții. Ea credea că el se dezonorează astfel în fața poporului Israel. Dar Dumnezeu l-a onorat pe David înaintea întregului Israel, lăsând ca spiritul Său să se odihnească asupra lui.” – *Spiritual Gifts*, vol. 4A, pp. 112, 113.

- b. **Cu ce se compară ceremonia sacră a lui David de a aduce chivotul în inima națiunii? Apocalipsa 14:12, 13; Daniel 12:2.**

Apocalipsa 14:12, 13: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de morții care mor de acum încolo în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” (KJV).

Daniel 12:2: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică.”

„David s-a smerit, dar Domnul l-a înălțat. Plin de inspirație, el a cântat la harpă, producând cea mai încântătoare muzică. El a simțit într-o mică măsură acea bucurie sfântă pe care o vor experimenta toți sfinții la glasul Domnului când ei sunt aduși din robia lor, iar Dumnezeu face un legământ de pace cu toți cei care au păzit poruncile Sale.” – *Ibid.*, p. 113.

„Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică' [Daniel 12:2] Toți aceia care au murit în credința soliei îngerului al treilea ies din morminte slăviți, ca să asculte legământul lui Dumnezeu de pace cu aceia care au păzit Legea Sa.”- *Tragedia Veacurilor*, p. 637 (cap. 40 – *Poporul lui Dumnezeu salvat*).

c. După ce chivotul a fost pus la loc, tronul lui David a fost consolidat și el a avut liniște din partea vrăjmașilor săi. Care era marea lui dorință? 2 Samuel 7:1-3.

2 Samuel 7:1-3: „Când a locuit împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau, a zis prorocului Natan: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.” Natan a răspuns împăratului: „Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.”

d. Cum a răspuns Domnul la dorința lui David – și de ce? 2 Samuel 7:4, 5, 12, 13; 1 Cronici 22:7-10.

2 Samuel 7:4, 5, 12, 13: „În noaptea următoare, Cuvântul Domnului a vorbit lui Natan: „Du-te și spune robului meu David: Așa vorbește Domnul: «Oare tu Îmi vei zidi o casă ca să locuiesc în ea?»” (12, 13) Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui.”

1 Cronici 22:7-10: „David a zis lui Solomon: „Fiul meu, aveam de gând să zidesc o casă Numelui Domnului Dumnezeului meu. Dar cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ‘Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut mari războaie, de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu, căci ai vărsat înaintea Mea mult sânge pe pământ. Iată că ți se va naște un fiu, care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur, căci numele lui va fi Solomon (Pace), și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui. El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.’

Joi

25 februarie

5. UN VIS OFERIT ALTUIVA

a. Cum a reacționat David la hotărârea Domnului? 2 Samuel 7:18-22.

2 Samuel 7:18-22: „Și împăratul David s-a dus și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău și în viitor. Și binevoiești să înveți pe un om cu privire la aceste lucruri, Doamne Dumnezeule! Ce Ți-ar putea spune David mai mult? Tu cunoști pe robul Tău, Doamne Dumnezeule! După cuvântul Tău și după inima Ta, Tu ai făcut toate aceste lucruri mari, ca să le descoperi robului Tău! Ce mare ești Tu, Doamne Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine și nu este alt Dumnezeu afară de Tine, după tot ce am auzit cu urechile noastre.”

„David știa că ar fi fost o onoare pentru numele său și ar fi adăugat glorie la domnia lui dacă ar fi adus la îndeplinire lucrarea plănuită în inima sa; dar a fost gata să-și supună propria voință voinței lui Dumnezeu. Resemnarea plină de recunoștință, astfel manifestată, se vede rar chiar și între creștini. De câte ori aceia care au trecut de vârsta bărbăției se prind de nădejdea de a realiza vreo lucrare însemnată, de care inima lor este alipită, dar pe care nu sunt potriviți să o îndeplinească! Poate că Providența divină le vorbește ca și lui David, spunându-le că lucrarea pe care o doresc atât de mult nu le este încredințată. Ei trebuie doar să pregătească drumul pentru ca altul să o îndeplinească. Dar, în loc să se supună recunoscători îndrumărilor divine, mulți se dau înapoi, socotindu-se neglijați și lepădați, și zic că, dacă nu pot săvârși acea unică lucrare pe care doresc să o facă, nu vor mai face nimic. Mulți se agață cu energie disperată de răspunderi pe care nu sunt capabili să le ducă și încearcă zadarnic să realizeze o lucrare pentru care nu sunt îndestulători, în timp ce lucrarea pe care ar putea să o facă stă neglijată.”
— Patriarhi și Profeți, pp. 712, 713 (cap. 70 – Domnia lui David).

b. Ce trebuie să înțelegem atunci când Domnul ne refuză dorințele? Isaia 55:8, 9.

Isaia 55:8, 9: „„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”, zice Domnul. „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”

„Planurile noastre nu sunt întotdeauna și planurile lui Dumnezeu. El poate vedea că este cel mai bine pentru noi și, pentru cauza Sa, să refuze cele mai bune intenții ale noastre, așa cum a făcut în cazul lui David...”

În grija Sa iubitoare și în interesul arătat față de noi, adesea Cel care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei noastre ambiții.” – *Divina Vindecare*, p. 473 (sect. *Planurile lui Dumnezeu sunt cele mai bune*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum caută Dumnezeu, prin Cuvântul Său, să mă aducă la un nivel mai înalt?
2. Poate Dumnezeu să îmi ofere o a doua șansă pentru a îmbunătăți lucrurile dinainte?
3. Ce caracteristică principală observăm în procesiunea chivotului?
4. Cum se aseamănă aducerea chivotului cu învierea specială din cartea lui Daniel?
5. Cum se poate să neglijez chemarea lui Dumnezeu, în timp ce sunt preocupat cu altceva?

Sabat, 6 martie 2021 Darul Sabatului Întâi pentru ajutorare în caz de dezastre la nivel mondial

În ultimele zile, „pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciume;... pe pământ va fi strâmtorare între neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor” (Luca 21:11, 25).

Mai e nevoie să menționăm uraganele, cicloanele, tsunami, tornadele, cutremurele, foametea și epidemiile din acest deceniu?

Catastrofele s-au făcut simțite cu prețul a numeroase vieți. Zeci de mii de decese apar, de obicei, înainte ca o criză de alimente să fie măcar semnalată de către principalele surse de știri, peste 3000 ca urmare a frigului, 2000 din cauza secetei etc. Cu toate acestea, inima Tatălui nostru, ca un izvor de dragoste infinită, simte totul.

„Este foarte firesc pentru ființele omenești să creadă că marile nenorociri sunt un indiciu sigur al unor crime și păcate mari; dar oamenii fac adesea o greșală, măsurând astfel caracterul. Noi nu trăim în timpul judecății care are ca scop pedepsirea. Cei răi sunt amestecați cu cei buni și nenorocirile vin asupra tuturor. Uneori oamenii trec dincolo de limitele griii ocrotitoare a lui Dumnezeu și atunci Satan își exercită puterea asupra lor, iar Dumnezeu nu intervine. Iov a suferit într-un mod extrem de dureros și prietenii lui căutau să-l facă să recunoască faptul că suferințele lui sunt o urmare a păcatului și să îl facă să se simtă sub osândă. Ei înfățișau cazul lui ca pe al unui mare păcătos, dar Domnul i-a muștrat pentru că l-au judecat pe servul Său credincios.” — *Comentarii Biblice*, vol. 3, p. 1140 (cap. referitor la Iov 4).

Atunci, ce spuneți despre sufletele care suferă în toate aceste calamități? Într-adevăr, de multe ori cei nevinovați suferă alături de cei vinovați. Casele sunt distruse, culturile sunt stricate, viețile sunt afectate. Care este datoria noastră?

„A lăsa neajutat un semen suferind, este o încălcare a legii lui Dumnezeu... Noi trebuie să ne îngrijim de fiecare caz în suferință și să ne privim ca agenți ai lui Dumnezeu care să le aducă, în cea mai mare măsură a abilităților noastre, alinare celor în nevoi ... Noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor și în special celor din cadrul familiei creștine.” — *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 52.

„Dumnezeu îi va trage la răspundere cu siguranță pe cei care neglijează pe cei răscumpărați, aflați în stăpânirea Sa, care îi lasă pe cei suferinzi să piară, atunci când stă în puterea lor să îi aline.” — *The Review and Herald*, 10 decembrie 1895.

Vă rugăm, să încercăm să facem tot ce putem, pentru ca atunci când se va colecta Darul Sabatului Întâi pentru ajutorare în caz de dezastre, să nu uităm că slujind pentru cei aflați în suferință, noi slujim Domnului.

Departamentul de Binefacere al Conferinței Generale

Secrete ale succesului

„Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava.” (Psalmii 85:9).

„Tocmai respectul față de Legea lui Dumnezeu a fost ceea ce a dat lui Israel putere în timpul domniei lui David.” – *Profeți și Regi*, p. 466 (cap. 38 – *Lumină prin întuneric*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 713-716 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

Duminică

28 februarie

1. UN PĂSTRĂTOR AL PROMISIUNILOR

a. Dați un exemplu care dezvăluie loialitatea și dreptatea lui David. 2 Samuel 8:15; 9:1-6.

2 Samuel 8:15: „David a împărățit peste Israel și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui.”

2 Samuel 9:1-6: „David a zis: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?” Era un slujitor din casa lui Saul, numit Tiba, pe care l-au adus la David. Împăratul i-a zis: „Tu ești Tiba?” Și el a răspuns: „Robul tău, da!” Împăratul a zis: „Nu mai este nimeni din casa lui Saul, ca să mă port cu el cu o bunăvătăre ca bunăvătatea lui Dumnezeu?” Și Tiba a răspuns împăratului: „Mai este un fiu al lui Ionatan, olog de picioare.” Împăratul a zis: „Unde este?” Și Tiba a răspuns împăratului: „Este în casa lui Machir, fiul lui Amiel, la Lodebar.” Împăratul David l-a trimis să-l ia din casa lui Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar. Și Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, a venit la David, a căzut cu fața la pământ și s-a închinat. David a zis: „Mefiboșet!” Și el a răspuns: „Iată robul tău!”

„Lui David ... i s-a spus despre un fiu al lui Ionatan, Mefiboșet, care fusese olog din copilărie. Cu ocazia înfrângerii lui Saul de către filistenii, la Izreel, doica băiatului, încercând să fugă cu el, îl scăpase din brațe și el rămăsese olog pentru toată viața. Acum David l-a invitat pe tânăr la curte și l-a primit cu mare bunăvoință.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 713 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

b. Ce lecție misionară putem învăța din modul în care David a putut să ajungă la inima neîncrezătoare a nepotului lui Saul? 2 Samuel 9:7-13.

2 Samuel 9:7-13: „David i-a zis: „Nu te teme, căci vreau să-ți fac bine din pricina tatălui tău Ionatan. Îți voi da înapoi toate pământurile tatălui tău Saul, și vei mânca totdeauna la masa mea.” El s-a închinat și a zis: „Cine este robul tău, ca să te uiți la un câine mort ca mine?” Împăratul a chemat pe Țiba, slujbașul lui Saul, și i-a zis: „Dau fiului stăpânului tău tot ce era al lui Saul și tot ce avea toată casa lui. Tu să lucrezi pământurile pentru el, tu, fiii tăi și robii tăi, și să strângi roadele, ca fiul stăpânului tău să aibă pâine de mâncare, și Mefiboșet, fiul stăpânului tău, va mânca totdeauna la masa mea.” Și Țiba avea cincisprezece fii și douăzeci de robi. El a zis împăratului: „Robul tău va face tot ce poruncește împăratul, domnul meu, robului său.” Și Mefiboșet a mâncat la masa lui David, ca unul din fiii împăratului. Mefiboșet avea un fiu mic, numit Mica, și toți cei ce locuiau în casa lui Țiba erau robii lui Mefiboșet. Mefiboșet locuia la Ierusalim, căci mânca totdeauna la masa împăratului. El era olog de amândouă picioarele.”

„Prin rapoarte ale vrăjmașilor lui David, Mefiboșet fusese determinat să cultive o puternică prejudecată împotriva lui, considerându-l uzurpator; dar primirea sa generoasă și prietenoasă din partea monarhului și continua lui bunătate au câștigat inima tânărului.” – Ibid., p. 713 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Cu o iubire plină de duioșie și milă, apropiați-vă de cei descurajați și neajutorați. Dați-le din curajul vostru, din speranța și tăria voastră. Prin amabilitate faceți-i să se simtă obligați să vină.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 235, 236 (cap. 18 – *La drumuri și la garduri*).

Luni

1 martie

2. ÎNȚELES CU TOTUL GREȘIT

- a. Cum a interpretat în mod cu totul greșit Hanun, regele amoniților, gestul plin de bunăvoință a lui David? 2 Samuel 10:1-4.**

2 Samuel 10:1-4: „După aceea, împăratul fiilor lui Amon a murit, și în locul lui a domnit fiul său Hanun. David a zis: „Voi arăta bunăvoință lui Hanun, fiul lui Nahaș, cum a arătat și tatăl lui față de mine.” Și David a trimis pe slujitorii săi să-l mângâie pentru moartea tatălui său. Când au ajuns slujitorii lui David în țara fiilor lui Amon, căpeteniile fiilor lui Amon au zis stăpânului lor Hanun: „Crezi că David îți trimite oameni să te mângâie, ca să cinstească pe tatăl tău? Ori ca să cunoască și să cerceteze cetatea, ca s-o nimicească își trimite el slujitorii la tine?” Atunci, Hanun a luat pe slujitorii lui David, le-a ras barba pe jumătate și le-a tăiat hainele pe jumătate până la coapse. Apoi le-a dat drumul.”

„Amoniții nu puteau să aibă vreo concepție despre spiritul generos care inspirase solia lui David. Atunci când Satan stăpânește mintea oamenilor, el va trezi invidia și bănuiala care vor răstălmăci chiar cele mai bune intenții. Ascultând de sftnicii săi, Hanun i-a considerat pe trimișii lui David drept spioni și i-a umplut de ocară și batjocuri.

Amoniților li s-a îngăduit să-și dea pe față gândurile rele ale inimii lor fără vreo reținere, pentru ca adevăratul lor caracter să fie descoperit înaintea lui David. Nu era voința lui Dumnezeu ca Israel să se alieze cu poporul acesta păgân și trădător.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 714 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

b. Ce a făcut Hanun imediat după ce a realizat posibilele consecințe ale insultelor aduse Israelului? 1 Cronici 19:6, 7.

1 Cronici 19:6, 7: „Fiii lui Amon au văzut că se făcuseră urăți lui David și Hanun și fiii lui Amon au trimis o mie de talanți de argint să tocmească în slujba lor care și călăreți de la sirienii din Mesopotamia și de la sirienii din Maaca și din Ţoba. Au tocmit treizeci și două de mii de care și pe împăratul din Maaca împreună cu poporul lui, care au venit și au tăbărât înaintea Medebei. Fiii lui Amon s-au strâns din cetățile lor și au mers la luptă.”

„Amoniții, știind că insulta adusă lui Israel va fi răzbunată cu siguranță, au făcut pregătiri pentru război. Fiii lui Amon, au văzut că se făcuseră urăți lui David, și Hanun și fiii lui Amon au trimis o mie de talanți de argint să tocmească în slujba lor care și călăreți de la sirienii din Mesopotamia și de la sirienii din Maaca și din Ţoba. Au tocmit treizeci și două de mii de care și pe împăratul din Maaca împreună cu poporul lui, care au venit și au tăbărât înaintea Medebei. Fiii lui Amon s-au strâns din cetățile lor și au mers la luptă’ (1 Cronici 19:6, 7).

Era într-adevăr o alianță de temut. Locuitorii ținutului dintre Eufrat și Marea Mediterană se aliașeră cu amoniții. Partea de miazănoapte și de răsărit a Canaanului era înconjurată de vrăjmași înarmați, uniți pentru a zdrobi împărăția lui Israel.” – *Ibid.*, p. 715 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

c. Ce a spus Ioab oștirii pentru a o încuraja? 1 Cronici 19:8, 13. De asemenea, cum i-a inspirat și uimit David? 2 Samuel 10:17-19.

1 Cronici 19:8, 13: „La auzul acestei vești, David a trimis împotriva lor pe Ioab și toată oștirea de oameni viteji.” **(13)** Fii tare și să ne îmbărbătam pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru și Domnul să facă ce va crede!”

2 Samuel 10:17-19: „Au dat de veste lui David, care a strâns tot Israelul, a trecut Iordanul și a venit la Helam: sirienii s-au pregătit de au ieșit înaintea lui David și au început lupta cu el. Dar sirienii au fugit dinaintea lui Israel. Și David le-a tăiat șapte sute de cai de trăsură și patruzeci de mii de călăreți; a lovit și pe căpetenia oștirii lor Șobac, care a murit pe loc. Toți împărații supuși lui Hadarezer, văzându-se bătuți de Israel, au făcut pace cu Israel și i s-au supus. Și sirienii n-au mai îndrăznit să ajute pe fiii lui Amon.”

„Dându-și seama cât de multe depindeau de rezultatul acestei bătălii, David însuși conduse lupta și, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, a adus o înfrângere atât de gravă aliaților, încât sirienii din Liban până la Eufrat nu numai că au încetat războiul, dar au devenit chiar tributari lui Israel. David a dus războiul împotriva amoniților cu tărie, până ce au căzut cetățile lor și întregul ținut a ajuns sub stăpânirea lui Israel.” – Ibid.

Marti

2 martie

3. IZBĂVIRE ȘI MULȚUMIRE

- a. **Deși astăzi armele noastre nu sunt cele fizice în război, cum putem să câștigăm putere luând în considerare rezultatul bătăliei lui David împotriva amoniților? 1 Samuel 2:30 (a doua parte); 1 Ioan 5:4, 5.**

1 Samuel 2:30 (a doua parte): „Și acum, zice Domnul, departe de Mine lucrul acesta!” Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți.”

1 Ioan 5:4, 5: „pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”

„Primejdiile care amenințaseră națiunea cu nimicire totală s-au dovedit, prin îndurarea lui Dumnezeu, a fi chiar mijlocul prin care ea s-a ridicat la o mărire fără precedent.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 715 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„Împărăția lui Israel ajunsese acum întru totul la împlinirea făgăduinței date lui Avraam și mai târziu repetate lui Moise: ‘Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat’ (Geneza 15:18). Israel devenise o națiune puternică, respectată și temută de popoarele înconjurătoare. În propria sa împărăție, puterea lui David devenise foarte mare. El stăpânea, așa cum puțini domnitori, din orice veac, au izbutit s-o facă, inima poporului său, care îi era cu totul devotat. El îl onorase pe Dumnezeu și Dumnezeu îl onora acum pe el.” – Ibid., p. 716 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

b. Ce a văzut David în izbăvirile sale? Psalmii 18:20-22, 35, 46-50; 44:4-8.

Psalmii 18:20-22, 35, 46-50: „Domnul mi-a făcut după neprihănirea mea, mi-a răsplătit după curăția mâinilor mele, căci am păzit căile Domnului și n-am păcătuit împotriva Dumnezeului meu. Toate poruncile Lui au fost înaintea mea și nu m-am depărtat de la legile Lui. **(35)** Tu îmi dai scutul mântuirii Tale, dreapta Ta mă sprijină și îndurarea Ta mă face mare... **(46-50)** Trăiască Domnul și binecuvântată să fie Stânca mea! Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele, Dumnezeu, răzbunătorul meu, care îmi supune popoarele și mă izbăvește de vrăjmașii mei! Tu mă înalți mai presus de potrivnicii mei, mă scapi de omul asupritor. De aceea, Doamne, Te voi lăuda printre neamuri, voi cânta spre slava Numelui Tău. El dă mari izbăviri împăratului Său și dă îndurare unsului Său, lui David, și seminței lui, pe vecie.”

Psalmii 44:4-8: „Dumnezeule, Tu ești Împăratul meu: poruncește izbăvirea lui Iacov! Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc. Noi, în fiecare zi, ne lăudăm cu Dumnezeu și pururea slăvim Numele Tău.”

c. Ce oportunități îmbucurătoare au fost acordate Israelului în această perioadă și de ce? Psalmii 85:6-9; Proverbele 14:34.

Psalmii 85:6-9: „Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine? Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta și dă-ne mântuirea Ta! Eu voi asculta ce zice Dumnezeu Domnul, căci El vorbește de pace poporului Său și iubitorilor Lui, numai ei să nu cadă iarăși în nebulie. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava.”

Proverbele 14:34: „Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor.”

„În timpul domniei lui David și a lui Solomon, Israel a devenit puternic printre popoare și a avut multe ocazii să răspândească o influență puternică în favoarea adevărului și a dreptății. Numele lui Iehova a fost preamărit și păstrat în cinste, iar scopul pentru care israeliții au fost stabiliți în țara făgăduinței promitea să-și găsească împlinirea. Barierele au fost sfărâmate, iar căutătorii după adevăr din țările păgâne nu erau îndepărtați fără să fie mulțumiți. Aveau loc convertiri, iar biserica lui Dumnezeu de pe pământ se mărea și prospera...

David știa că planul înalt al lui Dumnezeu pentru Israel va putea fi împlinit numai dacă poporul și conducătorii aveau să vegheze neabătut ca să atingă ținta pusă înaintea lor.” – *Profeti și Regi*, pp. 25, 26 (cap. 1 – Solomon).

4. PRIMEJDIA PÂNDEȘTE...

- a. **Cum s-a strecurat în viața lui David un păcat, aparent neînsemnat, pregătind calea unor ispite mai rele? 1 Ioan 2:15, 16; Proverbele 5:18, 19.**

1 Ioan 2:15, 16: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.”

Proverbele 5:18, 19: „Izvorul tău să fie binecuvântat și bucură-te de nevasta tinerții tale! Cerboaică iubită, căprioară plăcută: fii îmbătat tot timpul de drăgălășiile ei, fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei!”

„David a detestat idolatria și păzea cu mult zel poporul Israel de la a fi tentat spre idolatrie de către popoarele din jur. El a fost mult iubit și onorat de poporul său.

Deseori făcea cuceriri și ieșea învingător. A crescut în măreție. Însă prosperitatea a avut o influență spre a-l îndepărta de Dumnezeu. Ispitele cu care s-a confruntat au fost multe și puternice. În cele din urmă, el a căzut în obiceiul împăraților din jurul său, acela de a avea o mulțime de soții și viața sa a fost amărâtă de urmările rele ale poligamiei. Prima lui greșală a fost de a lua mai mult de o soție, îndepărtându-se astfel de planul înțelept al lui Dumnezeu. Această îndepărtare de la ceea ce este bine a pregătit calea pentru greșeli și mai mari. Națiunile idolatre monarhice considerau că a avea mai multe soții înseamnă ceva în plus la onoarea și demnitatea lor; iar David, la rândul său, a socotit ca fiind o onoare pentru el ca rege să aibă mai multe soții. Însă el a fost făcut să vadă caracterul nenorocit și rău al unei asemenea practici, ca urmare a nefericirii cauzate de discordia, rivalitatea și gelozia dintre numeroasele sale soții și dintre copii.” – *Spiritual Gifts*, vol. 4A, p. 86.

- b. **Ce dușman nevăzut îl urmărea pe David, la fel ca pe fiecare dintre noi? Efeseni 6:12. Care este singura noastră apărare? Efeseni 6:13; 1 Petru 5:8, 9; 4:7.**

Efeseni 6:12: „Pentru că noi nu luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva principatelor, împotriva autorităților, împotriva domnitorilor întunericului acestei lumi, împotriva stricăciunii spirituale în locurile înalte.” (trad. BTF).

Efesenii 6:13: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.”

1 Petru 5:8, 9: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.”

1 Petru 4:7: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii.”

„În mijlocul prosperității pândea primejdia. În timpul celei mai mari biruințe exterioare, David era în cea mai mare primejdie.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 716 (cap. 70 – *Domnia lui David*).

„În fiecare suflet, se luptă cu stăruință două puteri pentru victorie. Necredința își scoate la înaintare forțele, conduse de Satan, pentru a ne despărți de Sursa puterii noastre. Pe de altă parte, credința își înaintează forțele, conduse de Hristos, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. Oră după oră, înaintea întregului univers, lupta continuă. Este o luptă strânsă, corp la corp, iar marea întrebare este: Cine va obține stăpânirea? Această întrebare fiecare trebuie să o decidă pentru sine. În luptă toți trebuie să participe, luptând de o parte sau de alta. Nu există eliberare de conflict... Suntem îndemnați să ne pregătim pentru acest conflict.” – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 328.

Joi

4 martie

5. O LUCRARE INDIVIDUALĂ

a. Doar cum putem fi biruitori în lupta împotriva vrăjmașului? **Iacov 4:7, 8.**

Iacov 4:7, 8: „Supuneți-vă de aceea lui Dumnezeu. Rezistați diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu mintea împărțită!” (traducerea KJV).

„Lucrarea fiecărui suflet este de a rezista vrăjmașului în tăria și puterea Domnului Isus Hristos, iar promisiunea este că diavolul va fugi. Însă toți trebuie să realizeze că sunt în pericol și nu există nicio garanție de siguranță, decât în măsura în care îndeplinesc condițiile textului biblic: `Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Rezistați diavolului, și el va fugi de la voi` [Iacov 4:7]. Domnul spune: `Apropiați-vă de Dumnezeu`. Dar cum? Printr-o cercetare tainică, dar serioasă a propriei tale inimi; printr-o dependență de Dumnezeu copilărească, sinceră, umilă, făcând cunoscută slăbiciunea ta lui Isus și

mărturisindu-I păcatele tale. Astfel te poți apropia de Dumnezeu și El se va apropia de tine.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 346.

**b. Care trebuie să fie rugăciunea noastră constantă – și de ce?
Psalmii 119:12-14; 139:23, 24.**

Psalmii 119:12-14: „*Bindecuvântat ești tu, DOAMNE, învață-mă statutele tale. Cu buzele mele am vestit toate judecățile gurii tale. M-am bucurat în calea mărturiilor tale, cât în toate bogățiile.*” (trad. BTF)

Psalmii 139:23, 24: „*Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!*”

„Dumnezeu își conduce mereu poporul, pas cu pas. El îi va aduce în diferite situații calculate, pentru a se da pe față ceea ce este în inimă. Unii sunt tari într-un punct, însă cad la următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și pusă la probă tot mai mult.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 187 (cap. 33 – *Biserica Laodiceea*).

„Pentru ca un om să se poată considera în siguranță, nu este suficient să urmeze doar îndemnul propriei lui conștiințe... El trebuie să se întrebe astfel: ‘Este conștiința mea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?’ Dacă nu este, atunci nu va fi în siguranță urmând îndemnul ei, deoarece o asemenea conștiință vă înșală. Conștiința trebuie să fie iluminată de Dumnezeu. Trebuie dedicat timp studiului Scripturilor și rugăciunii. Astfel mintea va fi consolidată, întărită și întemeiată.” – *Minte, Caracter și Personalitate*, vol. 1, p. 324 (cap. 34 – *Conștiința*).

Vineri

5 martie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Cum pot ajunge să binecuvânteț pe cineva, așa cum a făcut David lui Mefiboșet?**
- 2. Ce fel de impresie a produs David oștirii sale – și în ce mod?**
- 3. Cum a putut Israelul să atingă o poziție uimitoare în timpul domniei lui David?**
- 4. Numiți câteva capcane subtile care ne pot încurca, cum i s-a întâmplat și lui David.**
- 5. Ce trebuie să realizez despre propria mea conștiință?**

Cel înălțat este smerit

„Calea celor care încalcă legea este grea.” (Proverbele 13:15 u.p. trad KJV).

„Acea care, arătând spre exemplul lui David, încearcă să micșoreze vinovăția propriilor păcate, ar trebui să învețe din raportul biblic că drumul păcatului este chinuitor de greu.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 724 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 717-726 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

Duminică

7 martie

1. FĂRĂ GRIJI PE CALEA CEA LARGĂ

- a. Urmăriți cursul care l-a determinat pe David să se rătăcească.
2 Samuel 11:1-4. Cum suntem avertizați împotriva acestui păcat? Evrei 13:4.

2 Samuel 11:1-4: „În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui și tot Israelul, să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim. Într-o după-amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat și, pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip. David a întrebat cine este femeia aceasta și i-au spus: „Este Bat-Șeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, Hetitul.” Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățit de necurăția ei, ea s-a întors acasă.”

Evrei 13:4: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.”

„Spiritul de încredere în sine și de înălțare de sine au fost cele care au pregătit calea pentru căderea lui David. Lingușirea și ademenirile viclene ale puterii și ale traiului luxos nu au rămas fără influență asupra lui... Potrivit practicilor care domneau printre domnitorii din Răsărit, crimele ce nu erau tolerate la supuși rămâneau nepedepsite dacă erau săvârșite de conducători. Monarhul nu avea obligația de a exercita aceeași stăpânire de sine ca supușii săi. Toate acestea tindeau să slăbească simțământul lui David cu privire la gravitatea nespuse de mare a păcatului. Și, în loc să se sprijine în umilința pe puterea lui Dumnezeu, el a început să se încreadă în propria sa înțelepciune și putere...”

David era înconjurat de roadele victoriei și de onorurile cârmuirii lui capabile și înțelepte. Tocmai acum, când era fără griji și neveghețor, ispitorul a folosit ocazia pentru a-i ocupa mintea. Faptul că Dumnezeu îl luase pe David într-o legătură atât de strânsă cu sine și că manifesta atâta îndurare față de el, ar fi trebuit să fie cel mai puternic îndemn pentru ca el să-și păstreze caracterul neîntinat. Dar când, în momente de răgaz și siguranță personală, a dat drumul legăturii sale cu Dumnezeu, David a cedat în fața lui Satan și a adus asupra sufletului său pata vinovăției. Tocmai el, conducătorul națiunii, rându-it de Cer, ales de Dumnezeu pentru a aplica Legea Sa, a nesocotit preceptele ei.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 717, 718 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

Luni

8 martie

2. UN CURS DESCENDENT

a. Cum explică Domnul Isus ce face pe un om vulnerabil față de păcat? Ioan 15:5 (ultima parte); Romani 8:5, 6.

Ioan 15:5 u.p.: „căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.”

Romani 8:5, 6: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești umblă după lucrurile firii pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.”

„Tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălțare de sine sau încredere în sine, pregătește în chip sigur calea pentru înfrângere...”

Imediat ce Satan reușește să despartă sufletul de Dumnezeu, unicul Izvor al puterii, el încearcă să trezească dorințele nefsinte ale naturii firești a omului. Lucrarea vrăjmașului nu este abruptă; nu este la început bruscă, nici surprinzătoare, ci este o tainică subminare a citadelei principiului. Începe în lucruri care par a fi mărunte — neglijența de a fi loial lui Dumnezeu și de a te sprijini în totul numai pe El, dispoziția de a urma obiceiurile și practicile lumii.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 717, 718 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

b. Ce a complicat situația lui David? 2 Samuel 11:5. Explicați de ce Dumnezeu nu putea face să reușească încercarea lui David de mușamalizare a păcatului. 2 Samuel 11:10-13.

2 Samuel 11:5: „Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David zicând: „Sunt însărcinată.”

2 Samuel 11:10-13: „Au dat de știre lui David despre aceasta și i-au spus: „Urie nu s-a coborât la el acasă.” Și David a zis lui Urie: „Nu vii tu oare din călătorie? Pentru ce nu te-ai coborât acasă?” Urie a răspuns lui David: „Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp, și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevastă-mea?! Viu ești tu și viu este sufletul tău că nu voi face lucrul acesta.” David a zis lui Urie: „Mai rămâi și astăzi aici, și mâine îți voi da drumul.” Și Urie a rămas la Ierusalim în ziua aceea și a doua zi. David l-a poftit să mănânce și să bea cu el și l-a îmbătat; și seara, Urie a ieșit și s-a culcat cu slujitorii stăpânului său, dar nu s-a coborât acasă.”

„Orice efort pe care l-a făcut David pentru a-și ascunde vina s-a dovedit zadarnic. El se predase puterii lui Satan; primejdia îl înconjura, dezonoarea, mai amară decât moartea, stătea înaintea lui.” – Ibid., pp. 718, 719 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

c. Cum s-a simțit David când a fost constrâns să adauge păcat peste păcat – și ce părere are Dumnezeu despre aceasta? 2 Samuel 11:14-17, 26, 27; Psalmii 32:3, 4.

2 Samuel 11:14-17, 26, 27: „A doua zi dimineața, David a scris o scrisoare lui Ioab și a trimis-o prin Urie. În scrisoarea aceasta scria: „Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară.” Ioab, împresurând cetatea, a pus pe Urie în locul pe care-l știa apărât de ostași viteji. Oamenii din cetate au făcut o ieșire și s-au bătut împotriva lui Ioab; au căzut mulți din popor, din slujitorii lui David și a fost ucis și Urie, Hetitul. **(26, 27)** Nevasta lui Urie a aflat că bărbatul ei murise și a plâns pe bărbatul ei. După ce au trecut zilele de jale, David a trimis s-o ia și a primit-o în casa lui. Ea i-a fost nevastă și i-a născut un fiu. Fapta lui David n-a plăcut Domnului.”

Psalmii 32:3, 4: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate, căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii.”

„Nu era decât o singură cale de scăpare [pentru David] și, în disperarea lui, a fost împins să adauge omorul la adulter. Acela care uneltise nimicirea lui Saul, căuta să-l ducă și pe David la pierzare. Cu toate că ispitele erau diferite, se asemănau în aceea că duceau la nerespectarea Legii lui Dumnezeu.” – Ibid., p. 719 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

„David își scuzase față de sine însuși cursul păcătos, până când căile sale au început să pară acceptabile în propria-i viziune. Un pas greșit pregătise calea pentru un altul... Când David s-a depărtat de Dumnezeu și și-a pătat caracterul său neprihănit cu nelegiuirile comise, el nu a mai fost om după inima lui Dumnezeu.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4A, pp. 86, 87.

3. O MUSTRARE SEVERĂ

a. Ce solie a trimis Dumnezeu prin profetul Natan? 2 Samuel 12:1-9.

2 Samuel 12:1-9: „Domnul a trimis pe Natan la David. Și Natan a venit la el și i-a zis: „Într-o cetate erau doi oameni: unul bogat și altul sărac. Bogatul avea foarte multe oi și foarte mulți boi. Săracul n-avea nimic decât o mielușea, pe care o cumpăruse; o hrănea și o creștea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu el, dormea la sânul lui și el o privea ca pe fata lui. A venit un călător la omul acela bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau de boii lui ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el, ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el.” David s-a aprins foarte tare de mânie împotriva omului acestuia și a zis lui Natan: „Viu este Domnul că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte! Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și n-a avut milă.” Și Natan a zis lui David: „Tu ești omul acesta! Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: ‘Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul; te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat. Pentru ce dar ai disprețuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul, ai luat de nevastă pe nevastă-sa și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon.’”

„Dumnezeu, în mila Sa, nu l-a lăsat pe David să fie târât la o ruină totală prin plata înșelătoare a păcatului.

Pentru binele lui Israel, de asemenea, era nevoie ca Dumnezeu să intervină. Cu trecerea timpului, păcatul lui David față de Bat-Șeba a ajuns să fie cunoscut și s-a stârnit suspiciunea că el plănuiise moartea lui Urie. Dumnezeu era dezonorat. El îl favorizase și îl înălțase pe David, și păcatul acestuia reprezenta greșit caracterul Său și arunca ocară asupra Numelui Lui. Lucrul acesta tindea să scadă nivelul evlaviei în Israel și să micșoreze în mintea multora oroarea față de păcat; în timp ce aceia care nu îl iubeau pe Dumnezeu și nu se temeau de El se simțeau prin aceasta îndemnați la neascultare.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 720 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

b. Relatați răspunsul lui David și îndurarea nemijlocită a lui Dumnezeu. 2 Samuel 12:13. Cu toate acestea, care au fost unele consecințe amare ale păcatului lui David? 2 Samuel 12:10-12, 14.

2 Samuel 12:13: „David a zis lui Natan: „Am păcătuțit împotriva Domnului!” Și Natan a zis lui David: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri.”

2 Samuel 12:10-12, 14: „Acum, niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie, Hetitul.' Așa vorbește Domnul: 'Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta și voi lua de sub ochii tăi pe nevestele tale și le voi da altuia, care se va culca cu ele în fața soarelui acestuia. Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața întregului Israel și în fața soarelui.'” (14) Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri.”

„David s-a trezit ca dintr-un vis. El a simțit păcătoșenia sa. El nu a căutat să-și scuze faptele sau păcatele, așa cum făcuse Saul; ci cu remușcări și căință sinceră, el și-a plecat capul înaintea profetului lui Dumnezeu și și-a recunoscut vinovăția. Natan i-a spus lui David că datorită pocăinței sale și mărturisirii sale umile, Dumnezeu îi va ierta păcatul, va înlătura o parte a nenorocirii amenințătoare și îi va cruța viața. Cu toate acestea, el trebuia să fie pedepsit, deoarece dăduse o mare ocazie pentru blasfemie vrăjmașilor Domnului. Această ocazie a fost fructificată de vrăjmașii Domnului din zilele lui David până acum. Scepticii au asaltat creștinismul și au batjocorit Biblia, pentru că David le-a dat ocazia...

Dumnezeu Își arată dezacordul față de faptul că David avea mai multe soții, trimițând diferite judecăți asupra lui și îngăduind răului să se ridice împotriva lui din propria-i casă. Teribila nenorocire pe care Dumnezeu a îngăduit-o să vină asupra lui David, care pentru integritatea lui fusese numit odinioară om după inima lui Dumnezeu, constituie pentru generațiile care au urmat, o dovadă că Dumnezeu nu socotește neprihănit pe nici un om care calcă poruncile Sale, ci că El pedepsește în mod sigur pe cel vinovat, oricât de neprihănit și plăcut Îi era înainte, în timp ce Îl urma în curăția inimii. Când cei neprihăniți se întorc de la neprihănirea lor făcând ce este rău, neprihănirea lor trecută nu-i va slava de mânia unui Dumnezeu drept și sfânt.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4A, pp. 86, 87.

Miercuri

10 martie

4. NEVOIA DE POCĂINȚĂ AUTENTICĂ

- a. Descrieți profunzimea pocăinței sincere a lui David. Psalmii 51:1-4, 7, 10-14. Ce apel deschis ne face tuturor prin versurile cântării sfinte?**

Psalmii 51:1-4, 7, 10-14: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de negliuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile

și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta. **(7)** Curățește-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada!... **(10-14)** Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt! Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine. Dumnezeule, Dumnezeule mântuirii mele! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat și limba mea va lăuda îndurarea Ta!"

„David s-a pocăit de păcatul său în praf și cenușă. El a implorat iertarea lui Dumnezeu și nu s-a ferit să-și arate căința față de oamenii mari și chiar față de slujitorii împărăției sale. El a compus un psalm de pocăință în care a relatat păcatul și căința sa, psalm despre care el știa că va fi cântat de generațiile viitoare. El dorea ca și alții să învețe din istoria tristă a vieții sale.

Cântările pe care le-a compus David au fost cântate de tot Israelul... El știa că mărturisirea vinovăției sale avea să facă cunoscute generațiilor viitoare păcatele sale. El își prezenta cazul arătând în cine și-a pus nădejdea și încrederea pentru iertare.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4A, p. 88.

„David nu se măgulea cu ideea că păcatul era o chestiune cu care el nu avea de-a face și care nu l-ar privi pe el. Când și-a dat seama de adâncurile amăgirii din inima lui, el s-a scârbit profund de el însuși și s-a rugat ca Dumnezeu să-l țină la distanță, prin puterea Sa, de păcatul îngâmfwării sale și să-l curețe de greșelile comise în ascuns.” — *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 3, p. 1147.

b. Ce trebuie să conștientizăm cu toții despre păcat? Ezechiel 33:12, 13, 18; 1 Ioan 3:4.

Ezechiel 33:12, 13, 18: „Și tu, fiul omului, spune copiilor poporului tău: ‘Neprihănirea celui neprihănit nu-l va mântui în ziua fărădelegii lui și cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui în ziua când se va întoarce de la ea, după cum nici cel neprihănit nu va putea să trăiască prin neprihănirea lui în ziua când va săvârși o fărădelege.’ Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit, dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o. **(18)** Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta.”

1 Ioan 3:4: „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.”

„Păcatul rămâne păcat, fie că este comis de unul care stă pe tron, fie de un om obișnuit, de pe căile mai umile ale vieții. Va veni ziua când toți

cei ce au păcătuit își vor mărturisi păcatele, deși va fi prea târziu pentru ei ca să mai primească iertare. Dumnezeu așteaptă mult timp ca păcătosul să se pocăiască. El manifestă o răbdare extraordinară. Dar în cele din urmă El trebuie să ceară socoteală celui vinovat de călcarea Legii Sale...

Copilul sincer al lui Dumnezeu nu ia în derâdere, nu subestimează niciuna din cerințele Sale...

Nu suntem în siguranță când ne închidem ochii și ne împietrim conștiința, astfel încât să nu ne mai dăm seama de păcatele noastre. Avem nevoie să prețuim instrucțiunile pe care le-am avut și care ne-au fost date cu privire la caracterul urâcios al păcatului, pentru a ne pocăi.” – Ibid.

Joi

11 martie

5. HRANĂ PENTRU MINTE

a. Cum știm că Dumnezeu acceptă pocăința? Psalmii 51:16, 17; 32:1, 2, 5-7.

Psalmii 51:16, 17: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus, dar Ție nu-Ți plac arderile-de-tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.”

Psalmii 32:1, 2, 5-7: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!... (5-7) Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu. De aceea orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită! Și chiar de s-ar vărsa ape mari, pe el nu-l vor atinge deloc. Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.”

„David n-a părăsit lupta cuprins de disperare. În făgăduințele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării și primirii sale.” — Patriarhi și Profeți, p. 725 (cap. 71 – Păcatul și pocăința lui David).

b. Cum ne poate încuraja pocăința lui David? Isaia 55:7; 1 Ioan 1:9.

Isaia 55:7: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.”

1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nelegiuirea.” (trad. KJV)

„Mulți au murmurat împotriva a ceea ce ei au numit nedreptatea lui Dumnezeu când l-a cruțat pe David, a cărui vinovăție era atât de mare, după ce l-a lepădat pe Saul pentru ceea ce lor li se părea a fi păcate mult mai mici. Dar David s-a umilit și și-a mărturisit păcatul, în timp ce Saul a disprețuit musturarea și și-a împietrit inima în nepocăință.

Acest pasaj din istoria vieții lui David este plin de însemnătate pentru păcătosul care se pocăiește. Este una dintre cele mai puternice ilustrații care ne-au fost date cu privire la luptele și ispitele oamenilor și la adevărata pocăință și credință în Domnul Isus Hristos. În toate timpurile, aceasta s-a dovedit un izvor de încurajare pentru sufletele care, după ce căzuseră în păcat, se zbăteau sub povara vinovăției. Mii de copii ai lui Dumnezeu care au fost ispitiți, când erau gata să se lase în voia disperării și-au amintit cum sincera pocăință și mărturisire a lui David a fost primită de Dumnezeu, chiar dacă el a avut de suferit pentru abaterea lui; astfel și ei au prins curaj pentru a se pocăi și a încerca din nou să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Oricine care, sub musturarea lui Dumnezeu, își umilește sufletul prin mărturisire și pocăință, asemenea lui David, poate fi sigur că există nădejde pentru el. Acela care, prin credință, acceptă făgăduințele lui Dumnezeu, va afla iertare.” – Ibid., p. 726 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

Vineri

12 martie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. În ce fel de mediu sunt mai predispuși să cad pradă păcatului?**
- 2. Când a fost David un om după inima lui Dumnezeu – și când nu?**
- 3. Ce pot învăța de la David când cineva mă înfruntă așa cum a făcut Natan?**
- 4. De ce este atât de importantă pentru fiecare dintre noi pocăința profundă și stăruitoare?**
- 5. Cum ne poate oferi speranță istoria tragică a căderii regelui David?**

Consecințe dureroase

„Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci, chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, când stau în întuneric, totuși Domnul va fi Lumina mea!” (Mica 7:8, trad KJV).

„Domnul l-a trecut pe David pe sub toiag, dar nu l-a nimicit; cuptorul este pentru curățire, nu pentru nimicire.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 738 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 727-738 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

Duminică

14 martie

1. URMĂRILE AMARE ALE PĂCATULUI

a. Explicați ce schimbări s-au produs după păcatul lui David. Proverbele 6:32, 33.

Proverbele 6:32, 33: „Dar cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte; singur își pierde viața cine face așa. Nu va avea decât rană și rușine și ocară nu i se va șterge.”

„Cu toate că David s-a pocăit de păcatul lui și a fost iertat și primit de Domnul, David a cules roadele aducătoare de ruină ale seminței semănate de el. Pedepsele venite asupra lui și asupra casei lui mărturisesc cât de respingător este păcatul pentru Dumnezeu...”

Neascultarea lui David a schimbat legătura lui cu Dumnezeu. Domnul nu putea să aprobe nicidecum nelegiuirea. El nu putea să-Și manifeste puterea pentru a-l apăra pe David de urmările păcatului său, așa cum îl apărase de vrăjmășia lui Saul.

O mare schimbare s-a petrecut în David însuși. Era zdrobit sufletește pentru că își dădea seama de păcatul său și de rezultatele lui cuprinzătoare. Se simțea umilit în ochii propriilor săi supuși. Influența lui era slăbită. Până aici, prosperitatea lui fusese pusă pe seama conștiințioasei lui ascultări de poruncile Domnului. Dar acum, cunoscându-i păcatul, supușii lui urmau să fie conduși să păcătuiască mai nestingheriți. Autoritatea lui în propria familie, puterea de a cere ascultare și supunere de la fiii săi, erau slăbite. Sentimentul vinovăției sale îl făcea să fie tăcut când ar fi trebuit să

mustre păcatul și îi slăbea brațul când trebuia să execute dreptatea în propria sa familie. Exemplitul lui rău a avut influență asupra fiilor săi, iar Dumnezeu urma să nu intervină pentru a împiedica urmările. El urma să permită lucrurilor să meargă pe drumul lor firesc, și astfel David a fost aspru pedepsit.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 723 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

Luni

15 martie

2. RĂUTATE ÎN FII

- a. **Ce este scris despre Amnon, întâiul-născut al lui David? 2 Samuel 13:1, 2, 10-16. De ce a neglijat David să își aducă la îndeplinire convingerile cu privire la actul de violență a lui Amnon? 2 Samuel 13: 21; Romani 2:1.**

2 Samuel 13:1, 2, 10-16: „După aceea, iată ce s-a întâmplat. Absalom, fiul lui David, avea o soră frumoasă, numită Tamar, și Amnon, fiul lui David, a iubit-o. Amnon era atât de chinuit din această pricină, încât a căzut bolnav după soră-sa Tamar, căci era fecioară și-i venea greu lui Amnon să-i facă ceva... **(10-16)** Atunci, Amnon a zis Tamarei: „Adu-mi mâncarea în odaie și s-o mănânc din mâna ta.” Tamar a luat turtele pe care le făcuse și le-a dus fratelui său Amnon, în odaie. Pe când i le dădea ea să le mănânce, el a apucat-o și i-a zis: „Vino, soro, și culcă-te cu mine.” Ea i-a răspuns: „Nu, frate, nu mă necinsti, căci nu se face așa în Israel; nu face mișelia aceasta. Unde mă voi duce eu cu rușinea mea? Și tu vei trece drept un mișel în Israel. Acum, vorbește, te rog, împăratului, și nu se va împotrivi să fiu a ta.” Dar el n-a vrut s-o asculte; a silit-o, a necinstit-o și s-a culcat cu ea. Apoi Amnon a urât-o foarte mult, mai mult decât o iubise. Și i-a zis: „Scoală-te și du-te!” Ea i-a răspuns: „Nu mai mări răul pe care l-ai făcut izgonindu-mă.”

2 Samuel 13:21: „Împăratul David a aflat toate aceste lucruri și s-a mâniat foarte tare.”

Romani 2:1: „Așadar, omule, oricine ai fi tu care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.”

„David a îngăduit ca josnica nelegiuire a lui Amnon, întâiul născut, să treacă nepedepsită și nemustrată. Legea cerea pedeapsa cu moartea pentru adulter, iar nelegiuirea perversă a lui Amnon făcea vinovăția lui de două ori mai mare. Dar David, simțindu-se vinovat de propriul său păcat, nu l-a adus pe vinovat înaintea justiției.” — *Patriarhi și Profeti*, p. 727 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

b. Ce trebuie să înțelegem cu privire la modul în care Amnon trebuia să fie supus justiției? 2 Samuel 13:28, 29, 32; Proverbele 29:15.

2 Samuel 13:28, 29, 32: „Absalom a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lu-ați seama, când se va veseli inima lui Amnon de vin și când vă voi zice: ‘Loviți pe Amnon!’ atunci să-l omorâți; să nu vă temeți de nimic. Oare nu vă poruncesc eu? Fiți tari și arătați-vă oameni de inimă!” Slujitorii lui Absalom au făcut lui Amnon cum le poruncise Absalom. Și toți fiii împăratului s-au sculat, au încălecat fiecare pe catârul lui și au fugit. **(32)** Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David, a luat cu vântul și a zis: „Să nu creadă domnul meu că toți tinerii, fiii împăratului, au fost uciși, căci numai Amnon a murit; aceasta este urmarea unei hotărâri a lui Absalom din ziua când Amnon a necinstit pe soră-sa Tamar.”

Proverbele 29:15: „Nuiiua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale.”

„Ca și ceilalți fii ai lui David, Amnon fusese lăsat să-și satisfacă poftele sale egoiste. El căutase să-și împlinească orice dorință a inimii, fără să țină seama de poruncile lui Dumnezeu. În pofida marelui său păcat, Dumnezeu avusese îndelungă răbdare față de el. Timp de doi ani i se dăduse prilej de pocăință; dar el a continuat să păcătuiască și, împovărat de vinovăție, a căzut pradă morții, ca apoi să aștepte îngrozitorul tribunal al judecății...

Când părinții sau conducătorii își neglijează datoria de a pedepsi nelegiuirea, Dumnezeu însuși preia cazul. Puterea care ține în frâu este îndepărtată într-o oarecare măsură de la agenții celui rău, așa încât apare un șir de împrejurări care pedepsesc păcatul prin păcat.” – Ibid., pp. 727, 728 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

c. Cum a gestionat David crima lui Absalom? 2 Samuel 13:38, 39; 14:21-24, 28.

2 Samuel 13:38, 39: „Absalom a stat trei ani la Gheșur, unde se dusese după ce fugise. Împăratul David a încetat să mai urmărească pe Absalom, căci se mângâiasse de moartea lui Amnon.”

2 Samuel 14:21-24, 28: „Împăratul a zis lui Ioab: „Iată, vreau să fac lucrul acesta; du-te dar de adu înapoi pe tânărul Absalom.” Ioab a căzut cu fața la pământ, s-a închinat și a binecuvântat pe împăratul. Apoi a zis: „Robul tău cunoaște azi că am căpătat trecere înaintea ta, împărate, domnul meu, fiindcă împăratul lucrează după cuvântul robului său.” Ioab s-a sculat, a plecat în Gheșur și a adus pe Absalom înapoi la Ierusalim. Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui și să nu-mi vadă fața.” Și Absalom s-a dus în casa lui și n-a văzut fața împăratului... **(28)** Absalom a locuit doi ani la Ierusalim fără să vadă fața împăratului.”

„David, simțind că această crimă înfăptuită de fiul său cere o pedeapsă, a refuzat să-i îngăduie să se întoarcă...

Oricât de duios l-ar fi iubit pe frumosul și înzestratul său fiu, [David] simțea că era necesar, ca o lecție atât pentru Absalom, cât și pentru popor, să manifeste dezgust față de o astfel de crimă. Absalom a trăit doi ani în casa lui, dar alungat de la curte.” — Ibid., pp. 728, 729 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

Marți

16 martie

3. CARISMĂ, FARMEC... ȘI TRĂDARE

- a. Ce factori îl făceau pe Absalom atrăgător în ochii oamenilor și cum s-a folosit el într-un mod iscusit de aceștia în avantajul său, în timp ce regele nebănuitor îl primea pas cu pas?
2 Samuel 14:25, 26; 15:1-6.**

2 Samuel 14:25, 26: „Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui; din talpa piciorului până în creștetul capului n-avea niciun cusur. Când își tunde capul – și-l tunde în fiecare an, pentru că părul îi era greu – greutatea părului de pe capul lui era de două sute de sicli, după greutatea împăratului.”

2 Samuel 15:1-6: „După aceea, Absalom și-a pregătit care și cai și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. Se scula dis-de-diminează și stătea la marginea drumului, la poartă. Și ori de câte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la împărat la judecată, Absalom îl chema și zicea: „Din ce cetate ești?” După ce-i răspundea: „Sunt din cutare seminție a lui Israel”, Absalom îi zicea: „Iată, pricina ta este bună și dreaptă, dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta.” Absalom zicea: „De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată ar veni la mine, și i-aș face dreptate.” Și, când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta. Absalom se purta așa cu toți aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Și Absalom câștiga inima oamenilor lui Israel.”

„Sora lui [Absalom] locuia cu el, iar prezența ei păstra vie amintirea răului ireparabil pe care el îl suferise. În aprecierea poporului, prințul era privit mai degrabă ca un erou decât ca un vinovat... N-a fost un lucru înțelept din partea împăratului să lase un om de caracterul lui Absalom — ambițios, impulsiv și pătimaș — să nutrească timp de doi ani nemulțumiri pentru niște presupuse nedreptăți. Faptul că David i-a îngăduit să vină la Ierusalim, fără să-i permită totuși să se prezinte înaintea lui, a atras simpatia poporului de partea lui.

Având mereu în față amintirea propriei sale călcări a Legii lui Dumnezeu, David părea paralizat din punct de vedere moral; era slab și nehotărât,

pe când înainte de păcat fusese curajos și hotărât. Influența lui înaintea popoului fusese slăbită...

Prin influența lui Ioab, Absalom a primit îngăduința să vină în fața tatălui său; dar, deși a existat o împăcare formală, el și-a urmărit mai departe uneltirile ambițioase. El și-a asumat acum aproape rangul de împărat, având care și cai și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. În timp ce împăratul era din ce în ce mai dornic de singurătate și liniște, Absalom căuta cu asiduitate să câștige favoarea populară.

Influența atitudinii de nepăsare și nehotărâre a lui David s-a extins și asupra supușilor săi; neglijența și delăsarea caracterizau administrarea justiției. Absalom întorcea, prin istețimea sa, orice pricină de nemulțumire spre folosul său. Zi după zi, acest bărbat cu înfățișarea aleasă putea fi văzut la poarta cetății, loc unde o mulțime de oameni, cu plângerile lor, așteptau să prezinte nedreptățile ce li se făceau pentru a li se face dreptate. Absalom se amesteca printre ei și le asculta plângerile, exprimându-și simpatia pentru suferințele lor și regretul pentru ineficiența conducerii... 'Absalom îi zicea: „Iată, pricina ta este bună și dreaptă, dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta.” Și, când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta' [2 Samuel 15:3, 5].

Întreținută de cuvintele viclene ale prințului, nemulțumirea față de conducere se întindea cu repeziciune. Laude la adresa lui Absalom erau pe buzele tuturor. În general, el era privit ca moștenitorul împărăției; poporul îl privea cu mândrie, socotindu-l vrednic de o poziție înaltă, și s-a aprins dorința ca el să ocupe tronul. 'Absalom fura inimile oamenilor lui Israel' [2 Samuel 15:6]. Cu toate acestea, împăratul, orbit de afecțiunea față de fiul său, nu bănuia nimic. Statutul princiar pe care îl luase Absalom era socotit de David ca o dovadă a intenției lui de a onora curtea." — *Patriarhi și Profeți*, pp. 729, 730 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

Miercuri

17 martie

4. ÎNFRUNTÂND CRIZA

a. Explicați complotul fătarnic al lui Absalom. 2 Samuel 15:7-12; Psalmii 55:21.

2 Samuel 15:7-12: „După trecere de patruzeci de ani, Absalom a zis împăratului: „Dă-mi voie să mă duc la Hebron să împlinesc o juruință pe care am făcut-o Domnului. Căci robul tău a făcut o juruință, când locuiam la Gheșur, în Siria, și am zis: Dacă mă va aduce Domnul înapoi la Ierusalim, voi da cinste Domnului.” Împăratul i-a zis: „Du-te în pace.” Absalom s-a sculat și a plecat la Hebron. Absalom a trimis

iscoade în toate semințiile lui Israel să spună: „Când veți auzi sunetul trâmbiței, să ziceți: Absalom s-a făcut împărat la Hebron!” Două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră poftiți, au însoțit pe Absalom, și l-au însoțit în prostia lor fără să știe nimic. Pe când aducea Absalom jertfele, a trimis în cetatea Ghilo după Ahitofel Ghilonitul, sfetnicul lui David. Uneltirea căpăta putere și poporul se îndrepta în număr tot mai mare de partea lui Absalom.”

Psalmii 55:21: „Cuvintele gurii lui au fost mai alunecoase ca untul, dar război era în inima lui, cuvintele lui au fost mai moi ca untdelemnul, totuși ele erau săbii scoase.” (BTF)

„Actul care încununa fățărnicia lui Absalom era menit nu doar să închidă ochii împăratului, ci să consolideze încrederea poporului și să-l împingă astfel la răscoală împotriva împăratului ales de Dumnezeu.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 730 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

b. Relatați vestea alarmantă adusă lui David și strategia pe care a adoptat-o. 2 Samuel 15:13-17. Care a fost scopul său nobil în luarea acestei măsuri?

2 Samuel 15:13-17: „Cineva a venit și a dat de știre lui David și a zis: „Inima oamenilor lui Israel s-a întors spre Absalom.” Și David a zis tuturor slujitorilor lui care erau cu el la Ierusalim: „Sculați-vă să fugim, căci nu vom scăpa dinaintea lui Absalom. Grăbiți-vă de plecare, altfel, nu va întârzia să ne ajungă și va arunca nenorocirea peste noi și va trece cetatea prin ascuțișul sabiei.” Slujitorii împăratului i-au zis: „Slujitorii tăi vor face tot ce va voi domnul nostru, împăratul.” Împăratul a ieșit, și toată casa lui mergea după el, și a lăsat zece țitoare pentru paza casei. Împăratul a ieșit astfel și tot poporul îl urma. Și s-au oprit la cea din urmă casă.”

„În marele său pericol, David s-a scuturat de depresia care zăcuse atâta timp asupra lui și, în spiritul din tinerețe, s-a pregătit să întâmpine această urgență groaznică. Absalom își aduna oștirea la Hebron, la o depărtare de numai treizeci de kilometri. Rebelii aveau să sosească curând la porțile Ierusalimului.

Din palatul său, David și-a privit capitala — „frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ ... cetatea Marelui Împărat”. (Psalmii 48:2.) Se cutremura la gândul de a o expune la măcel și nimicire. Să cheme oare în ajutorul său pe supușii rămași credincioși tronului său și să facă o încercare de a păstra capitala? Să îngăduie ca Ierusalimul să fie inundat de sânge? El a luat hotărârea. Ororile războiului nu trebuia să cadă asupra cetății alese. Va părăsi Ierusalimul și apoi va testa fidelitatea poporului său, dându-i prilej să se

mobilizeze pentru a-i veni în ajutor. În criza aceasta mare, era datoria lui față de Dumnezeu și față de popor să păstreze autoritatea cu care Cerul îl investise. Rezultatul conflictului urma să îl lase în mâna lui Dumnezeu.” – Ibid., p. 731 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

c. În acest ceas tragic, cum a fost mângâiat David, în special de credința unor bărbați precum Itai din Gat? 2 Samuel 15:18-23; Mica 7:8.

2 Samuel 15:18-23: „Toți slujitorii lui, toți chereții și toți peletii au trecut alături de el și toți gatiții, în număr de șase sute de oameni, veniți din Gat după el, au trecut înaintea împăratului. Împăratul a zis lui Itai din Gat: „Pentru ce să vii și tu cu noi? Întoarce-te și rămâi cu împăratul, căci ești străin și ai fost luat chiar din țara ta. De ieri ai venit, și azi să te fac să rătăcești cu noi încoace și încolo, când nici eu însumi nu știu unde mă duc! Întoarce-te și ia și pe frații tăi cu tine. Domnul să se poarte cu tine cu bunătate și credincioșie!” Itai a răspuns împăratului și a zis: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu, împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău.” David a zis atunci lui Itai: „Du-te și treci!” Și Itai din Gat a trecut înainte, cu toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el. Tot ținutul plângea și scotea țipete mari la trecerea întregului popor. Împăratul a trecut apoi și el pârâul Chedron și tot poporul a apucat pe drumul care duce în pustie.”

Mica 7:8: „Nu te bucura împotriva mea, dușmanul meu; când cad, mă voi scula; când mă așez în întuneric, Domnul îmi va fi o lumină.” (trad. BTF)

„David, cu obișnuitul lui altruism, nu putea consimți ca acești străini, care veniseră să găsească adăpost la el, să fie implicați în calamitatea lui... Oamenii aceștia se convertiseră de la păgânism la venerarea lui Iehova și acum își arătau cu noblețe fidelitatea față de Dumnezeu și față de împărat. Cu inima plină de recunoștință, David a primit devotamentul lor față de cauza sa, care părea că se scufundă.” – Ibid., pp. 731, 732 (cap. 72 – Răscoala lui Absalom).

Joi

18 martie

5. NOBLEȚE ÎN SUFERINȚĂ

a. Deși David tânjise cu înflăcărare să păstreze chivotul sacru al Domnului cu el, ce decizie neegoistă a luat el? 2 Samuel 15:24-29.

2 Samuel 15:24-29: „Țadoc era și el acolo și, cu el, toți leviții, ducând chivotul legământului lui Dumnezeu, și au așezat jos chivotul lui Dumnezeu, și Abiatar se suia, în timp ce tot poporul isprăvea de ieșit din cetate. Împăratul a zis lui Țadoc: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul lui. Dar dacă va

zice: 'Nu-mi place de tine, iată-mă, să faci ce va crede cu mine.' Împăratul a mai zis preotului Ţadoc: „Înțelegi? Întoarce-te în pace în cetate, cu fiul tău Ahimaaș și cu Ionatan, fiul lui Abiatar; cei doi fii ai voștri. Vedeți, voi aștepta în câmpiile pustiei până ce-mi vor veni vești din partea voastră.” Astfel, Ţadoc și Abiatar au dus înapoi chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim și au rămas acolo.”

„În calitatea sa de cârmuitor pus peste moștenirea lui Dumnezeu, [David] avea o responsabilitate solemnă... Fără autoritate divină, nici preotul, nici împăratul nu aveau dreptul să îndepărteze de acolo simbolul prezenței Lui. David mai știa că inima și viața lui trebuia să fie în armonie cu preceptele divine, căci altfel chivotul urma să fie mai mult un mijloc de nenorocire decât de succes. Păcatul lui cel mare îi stătea mereu înaintea. El recunoștea în uneltirea aceasta judecata dreaptă a lui Dumnezeu.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 732 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

b. Cum poate fiecare păcătos să fie mângâiat de nădejdea pe care David o exprima în acest ceas întunecat? 2 Samuel 15:30; 16:5-12; Psalmii 3:1-3.

2 Samuel 15:30: „David a suit dealul măslinilor. Suia plângând și cu capul acoperit și mergea cu picioarele goale, și toți cei ce erau cu el și-au acoperit și ei capul și suiau plângând.”

2 Samuel 16:5-12: „David ajunsese până la Bahurim. Și de acolo a ieșit un om din familia și din casa lui Saul, numit Șimei, fiul lui Ghera. El înainta blestemând și a aruncat cu pietre după David și după toți slujitorii împăratului David, în timp ce tot poporul și toți vitejii stăteau la dreapta și la stânga împăratului. Șimei vorbea astfel când blestema: „Du-te, du-te, om al sângelei, om rău! Domnul face să cadă asupra ta pedeapsa pentru tot sângele casei lui Saul, al cărui scaun de domnie l-ai luat, și Domnul a dat împărăția în mâinile fiului tău Absalom, și iată-te nenorocit, căci ești un om al sângelei!” Atunci, Ahișai, fiul Ţeruei, a zis împăratului: „Pentru ce blestemă acest câine mort pe domnul meu, împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul.” Dar împăratul a zis: „Ce aveți voi cu mine, fiii Ţeruei? Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis: 'Blestemă pe David!' Cine-i va zice dar: 'Pentru ce faci așa?'” Și David a zis lui Ahișai și tuturor slujitorilor săi: „Iată că fiul meu, care a ieșit din trupul meu, vrea să-mi ia viața, cu cât mai mult beniamitul acesta! Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate că Domnul Se va uita la necazul meu și-mi va face bine în locul blestemelor de azi.”

Psalmii 3:1-3: „Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre mine: „Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!” Dar Tu, Doamne, Tu ești scutul meu, Tu ești slava mea și Tu îmi înalți capul!”

„David nu rostește nicio plângere. Cel mai elocvent psalm pe care l-a cântat vreodată [Psalmul 3] a fost cel rostit când urca Muntele Măslinilor.” – *Conflict și curaj*, p. 181.

„Când David urca pe Muntele Măslinilor, ... Domnul a privit cu îndurare asupra lui. David era îmbrăcat în sac și conștiința îl biciuia. Semnele exterioare ale umilinței lui mărturiseau despre căința sa. Cu vocea inimii zdrobite și cu lacrimi, el îi prezenta cazul său lui Dumnezeu și, de aceea, Domnul nu l-a părăsit pe servul Său. Niciodată n-a fost David mai scump inimii lui birii infinite ca atunci când, lovit de conștiință, fugea să-și scape viața de dușmanii săi, care fuseseră ațâțați la răzvrătire de propriul său fiu.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 11.

Vineri

19 martie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. De ce David, de obicei puternic, părea să fie într-o amorțeală paralizantă?
2. Cum putem evita repetarea greșelilor lui David din viața de familie?
3. Ce factori pot da impuls unui Absalom în biserică?
4. Relatați câteva dovezi ale nobleței lui David, din această perioadă.
5. De ce putea David să se încreadă în Domnul, chiar și în această perioadă dureroasă?

O moștenire a îndurării și dreptății

„Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețea căruntă, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta neamului de oameni care va veni!” (Psalmii 71:18).

„Glorioase sunt făgăduințele date lui David și casei lui, făgăduințe care tind către veacurile veșnice și își găsesc deplina lor împlinire în Domnul Hristos.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 754 (cap. 73 – *Ultimii ani ai lui David*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pp. 738-755 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*; cap. 73 – *Ultimii ani ai lui David*).

Duminică

21 martie

1. STÂRPIREA RĂSCOALEI

a. Pe când David se pregătea de luptă, care era marea lui îngrijorare? 2 Samuel 18:1-5. Cu toate acestea, cum și-a găsit moartea Absalom? 2 Samuel 18:9, 10, 14, 15.

2 Samuel 18:1-5: „David a numărat poporul care era cu el și a pus peste ei căpeteniile peste mii și căpeteniile peste sute. A pus o treime din popor sub porunca lui Ioab, o treime sub Abișai, fiul Teruiei, fratele lui Ioab, și o treime sub Itai din Gat. Și împăratul a zis poporului: „Vreau să ies și eu împreună cu voi.” Dar poporul a zis: „Să nu ieși! Căci dacă vom lua-o la fugă, luarea aminte nu se va îndrepta asupra noastră și, când vor cădea jumătate din noi, nu vor lua seama la noi, dar tu ești ca zece mii dintre noi, și acum este mai bine să ne vii în ajutor din cetate.” Împăratul le-a răspuns: „Voi face ce credeți că este mai bine.” Și împăratul a stat lângă poartă, în timp ce tot poporul ieșea cu sutele și miile. Împăratul a dat următoarea poruncă lui Ioab, lui Abișai și lui Itai: „Pentru dragostea pe care o aveți față de mine, purtați-vă blând cu tânărul Absalom!” Și tot poporul a auzit porunca împăratului, dată tuturor căpeteniilor cu privire la Absalom.”

2 Samuel 18:9, 10, 14, 15: „Absalom s-a pomenit în fața oamenilor lui David. Era călare pe un catâr. Catârul a pătruns sub ramurile încâlcite ale unui mare stejar, și capul lui Absalom s-a prins de stejar; a rămas astfel spânzurat între cer și pământ, și catârul care era sub el a trecut înainte. Un om, văzând lucrul acesta, a venit și a spus lui Ioab: „Iată, am văzut pe Absalom spânzurat de un stejar.” (14, 15) Ioab a zis: „Nu voi zăbovi atâta cu tine!” Și a luat trei săgeți în mână și le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă plin de viață în mijlocul stejarului. Zece tineri, care duceau armele lui Ioab, au înconjurat pe Absalom, l-au lovit și l-au omorât.”

„Dar când a privit la forțele vrăjmașe, gândul predominant din mintea împăratului nu era nici la coroană, nici la împărăție, nici la propria lui viață, care depindea de felul cum se desfășura lupta. Inima tatălui era plină de iubire și milă pentru fiul său răsculat” — *Patriarhi și Profeți*, p. 743 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

**b. De ce a oprit Ioab manifestarea plină de jale a lui David?
2 Samuel 18:32, 33; 19:1-8.**

2 Samuel 18:32, 33: „Împăratul a zis lui Cuși: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?” Cuși a răspuns: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei ce se ridică împotriva ta, ca să-ți faci rău!” Atunci, împăratul, cutremurându-se, s-a suit în odaia de sus a porții și a plâns. Pe când mergea, zicea: „Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!”

2 Samuel 19:1-8: „Au venit și au spus lui Ioab: „Iată că împăratul plânge și se jalește din pricina lui Absalom.” Și, în ziua aceea, biruința s-a prefăcut în jale pentru tot poporul, căci în ziua aceea, poporul auzea zicându-se: „Împăratul este mâhnit din pricina fiului său.” În aceeași zi, poporul a intrat în cetate pe furie, ca niște oameni rușinați că au fugit din luptă. Împăratul își acoperise fața și striga în gura mare: „Fiul meu Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu!” Ioab a intrat în odaia unde era împăratul și a zis: „Tu acoperi azi de rușine fața tuturor slujitorilor tăi, care au scăpat azi viața ta, a fiilor tăi și a fetelor tale, a nevestelor tale și a țiitoarelor tale. Tu iubești pe cei ce te urăsc și urăști pe cei ce te iubesc, căci arăți azi că pentru tine nu sunt nici căpetenii, nici slujitori; și văd acum că, dacă ar trăi Absalom și noi toți am fi murit în ziua aceasta, lucrul acesta ți-ar fi plăcut. Scoală-te dar, ieși și vorbește după inima slujitorilor tăi! Căci jur pe Domnul că, dacă nu ieși să te arăți, nu va rămâne un om cu tine în noaptea aceasta, și aceasta va fi o nenorocire mai rea pentru tine decât toate nenorocirile care ți s-au întâmplat din tinerețe până acum.” Atunci, împăratul s-a sculat și a șezut la poartă. Au spus la tot poporul: „Iată că împăratul stă la poartă.” Și tot poporul a venit înaintea împăratului. Însă Israel fugise, fiecare în cortul lui.”

„Dumnezeu le dăduse pricină de triumf și bucurie; cea mai mare răscoală care fusese cunoscută vreodată în Israel fusese înfrântă; și totuși, biruința aceasta s-a transformat în jale pentru acela a cărui crimă costase viața a mii de viteji...”

Oricât de tăioasă și crudă a fost muștrarea pentru împăratul lovit în inimă, David nu s-a simțit ofensat. Văzând că generalul său are dreptate, a coborât la poartă și, prin cuvinte de încurajare și laudă, i-a salutat pe bravii săi ostași în timp ce defilau prin fața lui.” – *Ibid.*, p. 745 (cap. 72 – *Răscoala lui Absalom*).

2. BINECUVÂNTARE ȘI ÎNCUMETARE

- a. **Oferiți câteva exemple ulterioare, cu privire la noblețea spiritului manifestat și în continuare de David și cu privire la grija lui Dumnezeu pentru acesta. 2 Samuel 19:18-23; 23:14-17.**

2 Samuel 19:18-23: „Luntrea pusă la îndemâna împăratului tocmai pornise ca să-i treacă și casa dincolo; și în clipa când era să treacă împăratul Iordanul, Șimei, fiul lui Ghera, s-a închinat înaintea lui. Și a zis împăratului: „Să nu țină seamă domnul meu de nelegiuirea mea, să uite că robul tău l-a ocărât în ziua când împăratul, domnul meu, ieșea din Ierusalim și să nu țină seamă împăratul de lucrul acesta! Căci robul tău mărturisește că a păcătuit. Și iată, vin astăzi, cel dintâi din toată casa lui Iosif, înaintea împăratului, domnul meu.” Atunci, Aבישאי, fiul Țeruei, a luat cuvântul și a zis: „Nu trebuie oare să moară Șimei pentru că a blestemat pe unsul Domnului?” Dar David a zis: „Ce am eu cu voi, fiii Țeruei, și pentru ce vă arătați astăzi potrivnicii mei? Astăzi să se omoare oare vreun om în Israel? Nu știu eu că împărățesc azi peste Israel?” Și împăratul a zis lui Șimei: „Nu vei muri!” Împăratul i-a jurat că nu-l va omorî.”

2 Samuel 23:14-17: „David era atunci în cetățuie și o strajă a filistenilor era la Betleem. David a avut o dorință și a zis: „Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?” Atunci, cei trei viteji au trecut prin tabăra filistenilor și au scos apă din fântâna de la poarta Betleemului. Au adus-o și au dat-o lui David, dar el n-a vrut s-o bea și a vărsat-o înaintea Domnului. El a zis: „Departa de mine, Doamne, gândul să fac lucrul acesta! Să beau sângele oamenilor acestora care s-au dus cu primejdia vieții lor?” Și n-a vrut s-o bea. Iată ce au făcut acești trei viteji.”

„După moartea lui Absalom, Dumnezeu a întors inimile lui Israel, ca inima unui singur om, către David. Șimei, care blestemase pe David în timpul umilirii sale, temându-se pentru viața lui, a fost printre primii dintre răsculători care au venit înaintea lui David când acesta s-a întors la Ierusalim... Cei care au fost martori la comportamentul lui abuziv au cerut lui David să nu-i cruțe viața, pentru că blestemase pe unsul Domnului. Dar David i-a mustrat. El nu doar că a cruțat viața lui Șimei, dar l-a iertat plin de îndurare.” – *Spiritual Gifts*, vol. 4A, p. 91.

- b. **Deși restaurarea completă a împărăției lui David nu a fost nici imediată, nici ușoară, ce a putut el să declare? 2 Samuel 22:1-3, 7, 18, 19, 51.**

2 Samuel 22:1-3, 7, 18, 19, 51: „David a îndreptat către Domnul cuvintele acestei cântări după ce Domnul l-a izbăvit din mâna tuturor vrăjmașilor lui și din mâna lui Saul. El a zis: „Domnul este stânca mea, cetățuia mea, Izbăvitorul meu. Dumnezeu este stânca mea la care găsesc un adăpost, scutul meu și puterea care mă mântuiește, turnul meu cel înalt și scăparea mea. Mântuitorule, Tu mă scapi de silnicie! (7) În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, am chemat pe Dumnezeul meu; din locașul Lui, El mi-a auzit glasul și strigătul meu a ajuns la urechile Lui. (18, 19) ... m-a izbăvit de potrivnicul meu cel puternic, de vrăjmașii mei care erau mai tari decât mine. Ei mă prinseseră în ziua strâmtorării mele, dar Domnul a fost sprijinitorul meu... (51) El dă mari izbăviri împăratului Său și arată milă unsului Său: lui David și seminței lui pentru totdeauna.”

c. Ce greșală a comis David mai târziu în viață? 1 Cronici 21:1-7.

1 Cronici 21:1-7: „Satan s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel. Și David a zis lui Ioab și căpeteniilor poporului: „Duceți-vă de faceți numărătoarea lui Israel de la Beer-Șeba până la Dan și spuneți-mi, ca să știu la cât se ridică numărul poporului.” Ioab a răspuns: „Domnul să facă pe poporul Lui încă de o sută de ori pe atâta! Împărate, domnul meu, nu sunt ei toți slujitori ai domnului meu? Dar pentru ce cere domnul meu lucrul acesta? Pentru ce să faci pe Israel să păcătuiască astfel?” Împăratul a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab. Și Ioab a plecat și a străbătut tot Israelul, apoi s-a întors la Ierusalim. Ioab a dat lui David cartea numărătorii poporului: în tot Israelul erau o mie de mii și o sută de mii de bărbați în stare să scoată sabia, iar în Iuda erau patru sute șaptezeci de mii de bărbați în stare să scoată sabia. Între ei n-a numărat și pe Levi și Beniamin, căci porunca împăratului i se părea o urâciune. Porunca aceasta n-a plăcut lui Dumnezeu, care a lovit pe Israel.”

„Mândria și ambiția erau cele care îl determinau pe împărat să facă această lucrare. Numărătoarea poporului avea să arate contrastul dintre slăbiciunea împărăției când David a urcat pe tron și tăria și prosperitatea ei în timpul domniei lui. Lucrul acesta urma să contribuie la creșterea încrederii în sine, și așa destul de mare, atât a împăratului, cât și a poporului. ‘Satan s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel’ [1 Cronici 21:1]. Prosperitatea lui Israel în timpul lui David se datora binecuvântării lui Dumnezeu, și nu iscusinței împăratului sau tăriei oștirii lui. Dar sporirea puterii militare a împărăției urma să le dea națiunilor înconjurătoare impresia că încrederea lui Israel era în oștirile lui, și nu în puterea Domnului.” — *Patriarhi și Profeți*, p. 747 (cap. 73 – *Ultimii ani ai lui David*).

d. Ce a realizat David, în umilință, după ce făcuse recensământul? 2 Samuel 24:10. Cum a ales dintre opțiunile pe care i le-a dat Dumnezeu? 2 Samuel 24:11-14.

2 Samuel 24:10: „David a simțit cum îi bătea inima după ce făcuse numărătoarea poporului. Și a zis Domnului: „Am săvârșit un mare păcat făcând lucrul acesta! Acum, Doamne, binevoiește și iartă nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!”

2 Samuel 24:11-14: „A doua zi, când s-a sculat David, cuvântul Domnului a vorbit astfel prorocului Gad, văzătorul lui David: „Du-te și spune lui David: Așa vorbește Domnul: «Îți pun înaintea trei nenorociri; alege una din ele, și te voi lovi cu ea.»” Gad s-a dus la David și i-a făcut cunoscut lucrul acesta zicând: „Vrei șapte ani de foamete în țara ta sau să fugi trei luni dinaintea vrăjmașilor tăi, care te vor urmări, sau să băntuie ciuma trei zile în țară? Acum alege și vezi ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite.” David a răspuns lui Gad: „Sunt într-o mare strâmtorare! O, mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!”

„[Poporul] cultivase aceleași păcate care determinaseră acțiunile lui David. După cum, prin păcatul lui Absalom, Domnul îl pedepsise pe David, tot astfel, prin greșeala lui David, a pedepsit păcatele lui Israel.” – Ibid., p. 748 (cap. 73 – *Ultimii ani ai lui David*).

Marti

23 martie

3. ACCEPTARE ȘI ABDICARE

a. De ce a trebuit să sufere atât de mulți oameni – și care a fost rezultatul stăruinței lui David? 2 Samuel 24:15-17, 21, 25.

2 Samuel 24:15-17, 21, 25: „Domnul a trimis ciuma în Israel de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Șeba, au murit șaptezeci de mii de oameni din popor. Pe când îngerul întindea mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul S-a căit de răul acela și a zis îngerului care ucidea poporul: „Destul! Trage-ți mâna acum.” Îngerul Domnului era lângă aria lui Aravna, Iebusitul. David, văzând pe îngerul care lovea pe popor, a zis Domnului: „Iată că am păcătuit! Eu sunt vinovat. Dar oile acestea ce au făcut? Mâna Ta să se îndrepte dar împotriva mea și împotriva casei tatălui meu!” **(21)** Aravna a zis: „Pentru ce vine domnul meu împăratul la slujitorul lui?” Și David a răspuns: „Ca să cumpăr de la tine aria și să zidesc în ea un altar Domnului, pentru ca să înceteze urgia aceasta de peste popor.” **(25)** David a zidit acolo un altar Domnului și a adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire. Atunci, Domnul a fost potolit față de țară și a încetat urgia de deasupra lui Israel.”

„Nenorocirea a urmat de îndată. Șaptezeci de mii de oameni au murit loviți de ciumă. David și bătrânii lui Israel erau în cea mai adâncă umilință, plângând înaintea Domnului. Pe când îngerul Domnului era pe cale de a distruge Ierusalimul, Dumnezeu i-a poruncit să-și oprească acea lucrare a morții. Un Dumnezeu milostiv iubea încă pe poporul Său, în ciuda răzvrătirii lor. Îngerul, îmbrăcat ca un războinic, cu o sabie ascuțită în mâna lui întinsă, se descopere asupra Ierusalimului, lui David și celor care erau cu el. David se înspăimântă foarte tare, totuși în disperarea și compasiunea lui pentru Israel, el își înalță glasul. Îl imploră pe Dumnezeu să-i cruțe turma. În chin sufletesc, el mărturisește: ‘Eu am păcătuit! Eu sunt vinovat! Mâna Ta să se îndrepte împotriva mea și împotriva casei tatălui meu, nu împotriva poporului!’ Dumnezeu îi vorbește lui David prin profetul Său și îi poruncește să facă ispășire pentru păcatul lui. Inima lui David era în această lucrare și pocăința lui a fost acceptată.”
— *Spiritual Gifts*, vol. 4A, pp. 92, 93.

b. Cum au fost ascultate rugăciunile lui David pentru har la bătrânețe, în ultima sa încercare? Psalmii 71:9, 18; 1 Împărați 1:5, 6, 15-21, 32-35, 39.

Psalmii 71:9, 18: „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!... (18) Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețea căruntă, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta neamului de oameni care va veni!”

1 Împărați 1:5, 6, 15-21, 32-35, 39: „Adonia, fiul Haghitei, s-a sumețit până acolo încât a zis: „Eu voi fi împărat!” Și și-a pregătit care și călăreți și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. Tatăl său nu-l muștrase niciodată în viața lui zicând: „Pentru ce faci așa?” Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom... (15-21) Bat-Şeba s-a dus în odaia împăratului. El era foarte bătrân; și Abişag, Sunamita, îi slujea. Bat-Şeba s-a plecat și s-a închinat înaintea împăratului. Și împăratul a zis: „Ce vrei?” Ea i-a răspuns: „Domnul meu, tu ai jurat roabei tale pe Domnul Dumnezeuul tău, zicând: ‘Solomon, fiul tău, va împărăți după mine și va ședea pe scaunul meu de domnie.’ Și acum, iată că Adonia împărățește! Și tu nu știi, împărate, domnul meu! El a înjunghiat boi, viței grași și oi în mare număr și a pofțit pe toți fiii împăratului, pe preotul Abiatar și pe loab, căpetenia oștirii, dar pe robul tău Solomon nu l-a pofțit. Împărate, domnul meu, tot Israelul are ochii îndreptați spre tine, ca să-i faci cunoscut cine va ședea pe scaunul de domnie al împăratului, domnului meu, după el. Și, când împăratul, domnul meu, va fi culcat împreună cu părinții săi, se va întâmpla că eu și fiul meu Solomon vom fi priviți ca niște vinovați.” (32-35) Împăratul David a zis: „Chemați-mi pe preotul Ţadoc, pe prorocul Natan și pe Benaia, fiul lui Iehoiada.” Ei au intrat și s-au înfățișat înaintea împăratului. Și împăratul le-a zis: „Luați cu voi pe slujitorii stăpânului vostru, puneți pe fiul meu Solomon călare pe catârul meu și coborâți-l la Ghihon. Acolo,

preotul Țadoc și prorocul Natan să-l ungă împărat peste Israel. Să sunați din trâmbiță și să ziceți: „Trăiască împăratul Solomon!” Să vă suiți apoi după el, ca să vină să se așeze pe scaunul meu de domnie și să împărățească în locul meu. Căci porunca mea este ca el să fie căpetenia lui Israel și Iuda.” (39) Preotul Țadoc a luat cornul cu untdelemn din cort și a uns pe Solomon. Au sunat din trâmbiță, și tot poporul a zis: „Trăiască împăratul Solomon!”

„[Adonia] se revolta acum împotriva autorității lui Dumnezeu care îl rânduisese pe Solomon la tron. Atât prin înzestrările naturale, cât și prin caracterul religios, Solomon era mai bine calificat decât fratele lui mai mare să ajungă domnitorul lui Israel; dar, cu toate că se arătase foarte lămurit pe cine alesese Dumnezeu, Adonia nu a ezitat în a-și găsi simpatizanți. Ioab, deși vinovat de multe crime, fusese până acum credincios tronului; totuși, cu această ocazie s-a alăturat la conspirația împotriva lui Solomon și, tot așa a făcut și preotul Abiatar...

David a abdicat imediat în favoarea lui Solomon, care a fost imediat uns și proclamat împărat. Uneltirea a fost înfrântă. Frunzașii ei meritau pedeapsa cu moartea... Ioab și Adonia au fost cruțați deocamdată, dar, după moartea lui David, și-au primit pedeapsa pentru nelegiuirea lor. Executarea sentinței asupra fiului lui David completa împătrita sentință [2 Samuel 12:5, 6] care mărturisea neplăcerea lui Dumnezeu față de păcatul tatălui.” — *Patriarhi și Profeți*, pp. 749, 750 (cap. 73 – *Ultimii ani ai lui David*).

Miercuri

24 martie

4. O MOȘTENIRE A CREDINȚEI

- a. **Explicați învățăturile oferite lui Solomon de către David – și cea mai profundă îngrijorare a acestuia la sfârșitul vieții. 1 Împărați 2:1-4; 1 Cronici 28:9.**

1 Împărați 2:1-4: „David se apropia de clipa morții și a dat îndrumări fiului său Solomon, zicând: „Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te și fii om! Păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în legea lui Moise, ca să izbutești în tot ce vei face și oriîncotro te vei întoarce și pentru ca Domnul să împlinească următoarele cuvinte, pe care le-a rostit pentru mine: ‘Dacă fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblând cu credincioșie înaintea Mea din toată inima lor și din tot sufletul lor, nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel.’”

1 Cronici 28:9: „Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeu tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine, dar, dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie.”

„David simte cea mai mare îngrijorare pentru Solomon... El învățase, prin experiență, că Domnul nu va aproba în niciun caz fărădelegea, fie că se găsește în cel mai nobil prinț sau cel mai umil supus, și urma să cerceteze pe conducătorul poporului Său cu o pedeapsă cu atât mai severă, cu cât poziția lui este mai responsabilă decât cea a umilului supus. Păcatele săvârșite de conducătorii lui Israel urmau să aibă astfel o influență asupra minții și conștiinței poporului de a diminua atrocitatea crimelor și urmau să fie aduse în atenția altor națiuni, care nu se tem de Dumnezeu, ci calcă în picioare autoritatea Lui; și ei urmau să fie conduși să-L hulească pe Dumnezeu lui Israel. David îl însărcinează în mod solemn pe fiul său să respecte cu desăvârșire legea lui Dumnezeu și să păstreze toate orânduirile Sale.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4A, pp. 94, 95.

b. Asupra a ce altceva se îndrepta atenția lui David acum?

1 Cronici 28:10, 20; 29:3, 9.

1 Cronici 28:10, 20: „Vezi acum că Domnul te-a ales ca să zidești o casă care să-I slujească de locaș sfânt. Întărește-te și lucrează.” **(20)** David a zis fiului său Solomon: „Întărește-te, îmbărbătează-te și lucrează; nu te teme și nu te înpăimânta. Căci Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu, va fi cu tine. El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi până se va isprăvi toată lucrarea pentru slujba Casei Domnului.”

1 Cronici 29:3, 9: „Mai mult, în dragostea mea pentru Casa Dumnezeului meu, dau Casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care-l am, afară de tot ce am pregătit pentru casa Sfântului Locaș... **(9)** Poporul s-a bucurat de darurile lor de bunăvoie, căci le dădeau cu dragă inimă Domnului, și împăratul David, de asemenea, s-a bucurat mult.”

„Domnul, prin îngerul Său, l-a instruit pe David și i-a dat un model al casei pe care Solomon avea s-o construiască pentru El. Îngerul a fost însărcinat să stea alături de David în timp ce el scria, pentru Solomon, îndrumări importante cu privire la planurile pentru acea casă. Inima lui David era în această lucrare. El a manifestat multă seriozitate și devotament în a face pregătiri ample pentru construcție, și nu a economisit nici forță de muncă, nici cheltuieli, ci a făcut donații generoase din propria vistierie, oferind astfel un nobil exemplu înaintea poporului său, care, de altfel, nu a ezitat să îi urmeze cu o inimă largă.” – Ibid., p. 94.

c. **Cum poate inspira exemplul lui David pe cei mai în vârstă? Psalmii 71:1; 119:132, 133.**

Psalmii 71:1: „În Tine, Doamne, îmi caut scăparea: să nu rămân de rușine nicio dată!”

Psalmii 119:132, 133: „Întoarce-Ți Fața spre mine și ai milă de mine, după obiceiul Tău față de cei ce iubesc Numele Tău! Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău și nu lăsa nicio nelegiuire să stăpânească peste mine!”

„În aranjarea lucrărilor sale, David a lăsat un bun exemplu tuturor acelorora care sunt înaintați în vârstă — să-și pună în ordine problemele lor cât timp sunt în stare să facă aceasta, pentru ca atunci când se vor găsi în fața morții și facultățile lor mintale vor fi diminuate, ei nu vor mai poseda nimic de natură lumească care să le abată mințile de la Dumnezeu.” – Ibid., p. 96.

Joi

25 martie

5. UN MESAJ PENTRU ULTIMELE ZILE

a. **Cum se împlineste făgăduința din 2 Samuel 7:16? Luca 1:30-33; Faptele Apostolilor 2:29-36.**

2 Samuel 7:16: „Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.»”

Luca 1:30-33: „Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.”

Faptele Apostolilor 2:29-36: „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: ‘Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»’ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

b. Ce mesaj, notat de David, are o importanță deosebită în aceste zile din urmă ale istoriei Pământului? Psalmii 119:17, 18, 33-40, 126, 127.

Psalmii 119:17, 18, 33-40, 126, 127: „Fă bine robului Tău, ca să trăiesc și să păzesc Cuvântul Tău! Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!... (33-40) Învață-mă, Doamne, calea orânduiri Tale, ca s-o țin până la sfârșit! Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta și s-o țin din toată inima mea! Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea! Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig! Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte, înviorează-mă în calea Ta! Împlinește-ți făgăduința față de robul Tău, făgăduința făcută pentru cei ce se tem de Tine! Depărtează de la mine ocara de care mă tem! Căci judecățile Tale sunt pline de bunătate. Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale: fă-mă să trăiesc în neprihănirea cerută de Tine!... (126-127) Este vremea ca Domnul să lucreze, căci ei calcă Legea Ta. De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat.”

„Este posibil ca oamenii să meargă atât de departe în nelegiuirea lor, în împotrivire continuă, încât Dumnezeu să vadă că este necesar să Se ridice pentru apărarea onoarei Sale. Astfel stau lucrurile în perioada actuală a istoriei acestui pământ. Crime de tot soiul devin din ce în ce mai izbitoare. Pământul este plin de violența oamenilor împotriva semenilor lor.

Ce poziție va lua biserica? Oare cei care în trecut au avut respect față de legea lui Dumnezeu, se vor lăsa smulși de curentul răului? Oare disprețuirea și călcarea aproape universală a legii lui Dumnezeu și disprețuirea ei, vor întuneca în mod egal atmosfera spirituală a tuturor sufletelor? Va smulge oare, nerespectarea legii lui Dumnezeu, barierele ocrotitoare? Deoarece răutatea și nelegiuirea predomină, să fie legea lui Dumnezeu mai puțin prețuită? Pentru că marea majoritate a celor care trăiesc pe pământ calcă această lege, puținii credincioși să facă și ei la fel ca toți ceilalți necredincioși? Nu vor înălța ei mai degrabă rugăciunea lui David: ‘Este vremea ca Domnul să lucreze, căci ei calcă legea Ta?’” — *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 3, p. 1153.

„[Psalmii 119:17, 18, 33-40 citat] Rugăciuni ca acestea ar trebui să fie aduse încontinuu de către slujitorii lui Dumnezeu. Această rugăciune dezvăluie o consacrare a inimii și a minții față de Dumnezeu; aceasta este consacrarea pe care o cere Dumnezeu de la noi.” – *Ibid.*, p. 1152.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Ce putem învăța din răspunsul lui David la mustrarea făcută de Ioab?
2. În ce aspecte ale vieții aș putea fi ispitit să comit același păcat, la fel cum a făcut David în recensământul său?
3. Enumerați împătrita sentință asupra fiilor lui David și cum ne avertizează acesta.
4. Asemenea lui David, cum putem să valorificăm la maxim anii bătrâneții?
5. Ce apel face David, prin psalmi, la fiecare dintre noi astăzi?

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Solii pentru tineret

Ianuarie

- 2 – cap. 69 și cap. 70
9 – Secțiunea 7, cap. 71 și cap. 72
16 – cap. 73 și cap. 74
23 – cap. 75 și cap. 76
30 – cap. 77, cap. 78 și cap. 79

Februarie

- 6 – cap. 80 și cap. 81
13 – cap. 82, cap. 83 și cap. 84
20 – cap. 85, cap. 86 și cap. 87
27 – Secț. 9, cap. 88 și cap. 89

Martie

- 6 – cap. 90 și cap. 91
13 – cap. 92 și cap. 93
20 – cap. 94, cap. 95 și cap. 96
27 – cap. 97 și Secț 10, cap. 98

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

Ianuarie

1. B: 16:47; CT: 16:38; IS: 16:31; SV: 16:34; MS: 16:45; CJ: 16:48; SM: 16:47; AR: 17:00
8. B: 16:54; CT: 16:45; IS: 16:38; SV: 16:42; MS: 16:52; CJ: 16:55; SM: 16:55; AR: 17:07
15. B: 17:02; CT: 16:53; IS: 16:47; SV: 16:51; MS: 17:01; CJ: 17:04; SM: 17:04; AR: 17:16
22. B: 17:11; CT: 17:02; IS: 16:57; SV: 17:01; MS: 17:11; CJ: 17:14; SM: 17:14; AR: 17:25
29. B: 17:21; CT: 17:11; IS: 17:07; SV: 17:17; MS: 17:21; CJ: 17:24; SM: 17:25; AR: 17:35

Februarie

5. B: 17:31; CT: 17:21; IS: 17:18; SV: 17:22; MS: 17:31; CJ: 17:35; SM: 17:36; AR: 17:46
12. B: 17:40; CT: 17:31; IS: 17:29; SV: 17:33; MS: 17:42; CJ: 17:46; SM: 17:47; AR: 17:56
19. B: 17:50; CT: 17:40; IS: 17:40; SV: 17:44; MS: 17:53; CJ: 17:56; SM: 17:58; AR: 18:07
26. B: 18:00; CT: 17:50; IS: 17:50; SV: 17:55; MS: 18:03; CJ: 18:07; SM: 18:09; AR: 18:17

Martie

5. B: 18:09; CT: 17:59; IS: 18:01; SV: 18:06; MS: 18:13; CJ: 18:17; SM: 18:19; AR: 18:27
12. B: 18:18; CT: 18:08; IS: 18:11; SV: 18:16; MS: 18:23; CJ: 18:27; SM: 18:30; AR: 18:36
19. B: 18:27; CT: 18:17; IS: 18:21; SV: 18:26; MS: 18:33; CJ: 18:37; SM: 18:40; AR: 18:46
26. B: 18:36; CT: 18:25; IS: 18:31; SV: 18:36; MS: 18:42; CJ: 18:46; SM: 18:50; AR: 18:55

Darul
Sabatului Întâi

2 Ianuarie

pentru centrul
de misiune
al Uniunii
Pacificului de Sud
(p. 4)

6 Februarie

pentru
Nord-Kivu,
RDC
(p. 46)

6 Martie

pentru ajutorare
în caz de dezastre
la nivel mondial
(p. 80)

Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

*Lecții din
viața
lui David*

ianuarie - martie, 2021

